

ESMAHAN AYKOL

1970, Edirne doğumlu. Bornova Anadolu Lisesi'ni ve İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni bitirdi. Öğrenciyken *Sokak* dergisinde gazeteciliğe başladı. *Güneş*, *Nokta* ve *Radikal İki*'de çalıştı. Berlin Humboldt Üniversitesi'nde hukuk yüksek lisansı yaptı, şimdi aynı üniversitede doktora yapıyor. İstanbul ve Berlin'de yaşıyor.

ESMAHAN AYKOL

Kitapçı Dükkânı

İlk Kati Hirşel Polisiyesi

Türkçe Edebiyat 19

Kitapçı Dükkânı

Esmahan Aykol

Kapak tasarım: Mithat Çınar

©2001, Esmahan Aykol

© 2001; bu kitabın Türkçe yayım hakları

Everest Yayınları'na aittir.

Birinci Basım: Kasım 2001

Üçüncü Basım: Temmuz 2003

ISBN: 975-316-967-1

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

EVEREST YAYINLARI Çatalçeşme Sokak No: 52/2 Cağaloğlu/İSTANBUL

Tel: 0 212 513 34 20-21 Fax: 0 212 512 33 76

Genel Dağıtım: Alfa, Tel: 0 212 511 53 03 Fax: 0 212 519 33 00

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Ö'ye...

KİTAPÇI DÜKKÂNI

BİR

×××

Dükkânın çevresinde deli gibi dönüyorum. Park yeri yok. Sabah sabah bu yarım saatlik park yeri arama turu iyice sinirimi bozuyor. Tüy diker gibi! Şurada cinnet geçirsem n'olacak? Bakkal, çaycı yardıma mı koşacak? Ayrıca, koşsalar n'olacak? Cinnet minnet geçirmemeye çalışıyorum o yüzden.

Tam bu sırada, ben cinnet hususunda kendimi ikna etmeye çalışırken, adamın biri de arabasının kapısını açıyor. Hey güzel Allahım! Ne diyorlar, kul sıkışmayınca hızır yetişmezmiş.

Juan Antonio, yani Fofocuğum, iki haftadır deliler gibi âşık. Tam anlamıyla deliler gibi. Fofonun Şile'ye gittiği hafta sonu tanışmışlar. Aslında, daha önce tanışmamaları da, İstanbul'da değil de, Şile'de tanışmaları da inanılmaz. Neyse işte, tanışıp, âşık oldular. Alfonso İspanyol Kültür Merkezi'nde ders veriyor. Fofomu mu? Fofu, güya bana dükkândaki işlerde yardım ediyor. Aslında iki hafta öncesine kadar gerçekten de yardım ediyordu, haksızlık etmeyeyim. Şimdi ise yüzünü gören cennetlik. Evde karşılaşıyoruz tabii, üstünü değiştirmeye geldiğinde, ama işte o kadar. İki haftadır aramızda toplam yirmi dakikalık bir diyalog geçmedi desem yeridir.

Fofu âşık bir kelebek olduğundan beri dükkânı her gün ben açıyorum. Bu, her sabah erken kalkıyorum, dolayısıyla her gece kendimi pestil gibi yatağa atıyorum demek. Kısacası, gece hayatı, arkadaşlarla buluşmalar falan kalmadı. Bu aralar Lale'yle bile doğru düzgün görüşemedim.

Neyse ki işimi seviyorum. Aslında on saat dükkâna çakılıp kalmam gerekmediğinde daha çok seviyordum.

"Polisiye roman okumayı seven birinin polisiye roman satmayı da sevmesinden daha doğal ne olabilir?" diyordu Fofu. Doğrusu ben de aynen böyle düşünmüştüm dükkânı açarken. Aklın yolu birdir.

Sevgili dükkânım sayesinde İstanbul'da yaşayan veya yolu İstanbul'dan ve Kuledibi'nden geçen her polisiye okurunu tanıyorum. Üç sene önce, dükkânı yeni açtığım günlerde ilk müşterilerimden biri Mick Jagger olmuştu. Gözlerime inanamadım önce. Çok heyecanlandım. Gerçi imza falan istemedim. Kendimi zor tuttum ama birlikte fotoğraf çekirtmeyi de önermedim. Hatta tanıdığımı bile belli etmedim. Lale benimle çok dalga geçmişti: "Alman kabızlığın tutuyor bazen," diye. Almanlığım değil de saçmalığım tutuyor bence. Sıkı durun, Mick Jagger'i tanıdığımı belli etmeme nedenimi söyleyeceğim: İş kadını ciddiyetiyle bağdaşmaz diye... Dükkânı yeni açtığımda kendimi Güler Sabancı sanıyordum. Neyse ki bu ruh halim fazla uzun sürmedi. Zaten günde on saat ağır işçi olarak çalışınca, insan kendini olsa olsa gündelikçi Havva Hanım gibi hissedebiliyor.

Gene de eskisine göre çok rahatım: Hem işi bayağı öğrendim, hem de pek maddi sorunum kalmadı. Aslında Fofu'yla konuşmayı düşünüyorum, bu aptal âşık hali devam ederse vâ dükkâna dönmeyi düşünmüyorsa, yerine birini alacağım. Bizim Fofu'da orta sınıf ev kadını kafası vardır. Dedikodu denmez buna, yüzüne karşı da söylüyorum. Hani, sırtını dayayacak bir erkek bulur bulmaz işi gücü bırakan kadınlar vardır ya... Günün birinde boşandıklarında da ne yapacaklarını şaşırırlar.

Bu Fofonun ilk vakası değil. Biz yaklaşık iki yıl önce tanıştığımızda o memleketi Granada'da bir Türk'e âşık olup, peşinden İstanbul'a gelmişti. Oradaki işini gücünü bırakmış, sırt çantasını kapıp uçağa atlamış. Sevgilisi, Ali, kravat takan bir avukattı. Düşüncesi bile insanın tüylerini diken diken ediyor. Bizim Fofu'yla böyle birinin ilişkisi ne kadar sürebilirdi

ki zaten? Hep diyorum, gene iyi dayandı, bir yıla yakın o adamla birlikte oldu. Adam, Fofu'yla sevgili olduklarını arkadaşlarından saklıyordu. Hatta Fofu'yu arkadaşlarından saklıyordu. Fofu da her nedense onun kravatlı arkadaşlarıyla tanışmaya can atıyordu. Adamın bürosuna baskınlar yapıyordu. Aldatılıyor muyum diye değil, belki bir arkadaşını görür, tanışırım diye. Lale'yle ikimiz sinirden kudurmak üzereydik. Özellikle ilişkinin son zamanları tam bir felaketti. Fofu sürekli evde oturup Türk televizyon kanallarını seyrediyordu. Gerçi, faydası oldu, Türkçeyi söktü. Şimdi, "Selam çocuklar, bugün bomba gibiyim," "Kendinize dikkat edin," gibi abuk sabuk televizyon Türkçesiyle konuşuyor, ama olsun, televizyon seyreden herkes onu anlıyor.

Bu Ali belasını atlattıktan sonra hayatımız düzene girmişti aslında. Fofu benim eve taşınıp dükkânda çalışmaya başladı. Fofu'cuğum, hayatın karşısında küçük bir çocuk. Bakalım, şimdi bu adamla neler yaşayacak? İki haftadır içim içimi yiyor.

Ben henüz sevgilisiyle tanışmadım. Kısacık görüşmelerimizde Fofu'yu sorguya çektim, ama ne de olsa o şimdi âşık bir erkek, lafına güven olmaz.

Belli etmemeye çalışıyor ama Lale de kaygılı. Bana, "Sen de amma Türkleştin, hem de tam oğlan anası bir Türk oldun," diyor. Bence ne dediğini bilmiyor. Hem de kendisi çok farklıymış gibi. Aslında ikimiz de Fofu'yu iyi tanıdığımız için, kendini nasıl kapıp koyverdiğini bildiğimiz için kaygılıyız. Kaygıdan da öte... Bu ara sinirlerim bozuk.

İşte bu yüzden park yeri bulamamaya falan tahammülüm yok.

Hani önce dükkânı açarsın, havalandırırsın, bir iki fincan kahve içersin ve ondan sonra hayata başlarsın, değil mi? Hayır efendim. Daha anahtar kilide sokarken telefon çalmaya başlıyor. Acele etmekten nefret ederim; acele acele kapıyı açıyorum, telefonun üstüne uçuyorum. Almanca konuşan şen şakrak bir kadın sesi. Sabah sabah. Bu kadarı da fazla doğrusu. Bu saatte neşeli bir kadın çekilecek şey değil.

"Telefonunu annenden buldum, anneni de Berlin telefon rehberinden..." diyor.

"Evet," diyorum. "Kimsiniz?"

Aaa! Bu Petra! Üniversite yıllarından arkadaşım. Görüşmeyeli bir ömür oldu, en azından on beş-on altı yıl. Gerçi ben Petra'yı takip edebildim, basından, şurdan burdan. Petra, benim aynı zamanda en ünlü arkadaşım. Dünya sineması için olmasa da Alman sinemasında bir star. Zaten bugüne kadar Almanlar Marlene Dietrich dışında dünya çapında star mı yetiştirdiler? O da Alman'dan çok Amerikalıydı ya, neyse.

Ne diyordum?

Petra bizim okulun tiyatro bölümündeydi. Mezun olduktan sonra, ben sırt çantamı yüklenip kendime yeni bir şehir aramaya çıktım, derken birbirimizi aramaz olduk. Hep öyle olur ya.

Ben henüz Berlin'deyken Petra televizyonlarda görünmeye başlamıştı. Alman televizyonlarının hâlâ en iyi yapımı olan *Tatort*'lardan birinde bile rol kapmıştı. Görüşmediğimiz on küsur yıl içinde, Almanya'da olduğum zamanlarda onun oynadığı bir film gösterimdeyse hiç kaçırmadım, hatta İstanbul Film Festivali'ne gelen bir Alman filmine bile sırf o oynuyor diye gitmişim.

Filmlerini izledim, dergilerde çıkan röportajlarını atlamadan okudum, ama hani, insanların şöhret olan arkadaşlarına karşı geliştirdikleri bir aşağılık duygusu vardır ya, hep, "Sokakta karşılaşsak beni tanımaz," diye düşünürsünüz. Veya ne bileyim, "Telefon etsem, sekreteri görüştürmez," diye... İşte Petra'ya karşı böyle hislerle doluydum. Aslında makul bir nedeni yoktu bu hislerimin: Sonuçta, hiç sokakta karşılaşmamıştık, ona telefon falan da etmiş değildim. Kısacası, burnu Kafdağı'nda bir şöhret olup olmadığını bilmiyordum. Şimdi ise, tam romanlardaki gibi, "hattın öbür ucunda" Petra vardı. Ve beni aradığına göre, ya burnu Kafdağı'nda değildi, ya da artık şöhret değildi. Şöhretini kaybetmiş, Alman devletinin meşhur sosyal yardımıyla yaşayan, Sosyal Hizmetler Dairesi'ndeki memurların itip kaktığı, devletin

verdiği üç kuruşu önce bu dairede çalışan memurların burnundan getirdiği bir zavallıydı. Bu sosyal yardım hikâyesi canına tak etmiş, bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu. Beni de, ya borç, ya da iş istemek için arıyordu. Borç verebileceğim biraz param vardı; arkadaşlarım bu konularda beni genellikle Alman devletinden daha olumlu bulurlar. Eğer iş istiyorsa da, Fofu'yla hemen bugün konuşabilirdim. Yani, iki durumda da "hattın öbür ucundaki ses" doğru hattın uçundaydı.

"İzini kaybettim," diyordu. "Öyle çok ulaşmaya çalıştım ki sana, ne zaman eskilerden birini görsem, hep seni sordum. Dün bir filmin galasında Alex'le karşılaştım. Berlin'de yaşıyormuş, kameramanlık yapıyormuş. Seni birkaç yaz önce Berlin'de gördüğünü, annende kaldığımı söyledi. Anneni arayıp sormak aklıma işte o zaman geldi. Bugüne kadar bunu akıl edemem ne büyük aptallık. Peki, sen niye hiç aramadın?" Kem küm ettim, saçma sapan. "Şöhret olduğun için seni aramadım," diyecek halim yoktu ya. Ayrıca, birbirinin izini süreceğ iki kanka olduğumuzu da sanmıyordum ki, bu da ayrı bir mesele.

"Almanya'ya geliyor musun?" diye sordu.

Bu aralar gitmeye niyetim yoktu, gene de, "Bilmem," dedim; belki sırf Petra'yı görmek için giderim diye. Hâlâ şöhret olmasına rağmen, kendini beğenmiş olmamasına sevinmişim. İşin ucunda Almanya'ya gitmek bile olsa, yeniden görülmeyi hak ediyordu.

Telefonu kapadıktan sonra, en azından on dakika gözlerimi dikip, masanın üstünde kara kuyruklu bir yılan gibi duran telefonu seyrettim. Bayıldığım için değil, ne faydalı bir alet diye de değil, öyle şaşkınlıktan. Petra geliyordu! İstanbul'da geçen Türk-Alman ortak yapımı bir filmde başrolü oynayacak, bir aydan fazla kalacaktı: Ne borç, ne iş, ne de filmin çekimleri süresince benim evimde kalmak istiyordu. Sadece, benimle yeniden görüşmek, iki eski arkadaş gibi dedikodu yapmak, hangi kırışık giderici kremin göz altı torbalarını da yok ettiğine dair tüyolar vermek veya ne bileyim mutfak lavabosundaki kireç lekelerini lavabonun emayesine zarar vermeden çıkararak ve kendi buluşu olan yöntemi bana da öğretmek istiyordu. Yani herhangi iki kadın arkadaşın yaptığı şeyleri yapmak istiyordu: Şöhret değilmiş gibi.

Kendimi toparlayıp, geç de olsa güne başlamak için kahve yapmaya karar verdim. Dükkânda mutfak gibi kullandığımız bir köşe var. Fofu da ben de öyle çok çay kahve içiyoruz ki, köşedeki hanın çaycısından getirtmeye kalksak, herhalde elimizde avucumuzdakini çaylara veririz. Bu mutfak bozuntusu yeri akıl edene kadar da bizim çaycı Recai'nin 5,8'lik ilk depremde yerle bir olacak bir gecekondu gökdelen daha dikmesine vesile olmuşuzdur zaten.

Aslında çaycılara bayılıyorum, hele hele o insanlık düşmanı çay-kahve otomatlarıyla kıyaslayınca... Bir kere çaycı sizin adınızı, kahveyi şekerli mi şekerli mi içtiğinizi, ne zaman çay ne zaman kahve içtiğinizi biliyor. Çaycınız bizim Recai gibiyse, ne zaman sevgilinizden ayrıldığınızı, ne zaman barıştığınızı, bir önceki gece saat kaçta kadar dışarıda olduğunuzu ya da geceyi evde televizyonun karşısında mı geçirdiğinizi, kısacası bilmesi gerekenden fazlasını da biliyordur. İlegal örgüt faaliyeti içinde değilseniz, çaycılardan rahatsız olmanıza gerek yok gene de. Çünkü İstanbul'da öyle sıkı ve sağlam örülmüş bir dedikodu ağı var ki, zaten sizinle ilgili bu tür bilgileri herkes biliyor. 0 yüzden bir kişi eksik, bir kişi fazla, fark etmez.

Tabii, İstanbul gibi koskoca bir şehirde dedikoduları her dem taze tutmak da kolay değil. Bu yüzden, sokakta, işte, sevgilisiyle gittiği yemekte, hatta tiyatrodaki ve sinemadaki Türkler sürekli cep telefonuyla konuşuyor. Benim asıl merak ettiğim Graham Bell'in Türk asıllı olup olmadığı, değilse de bu kadar bayıldıkları bu aletin icadını Türklerin nasıl olup da başka bir millete kaptırdığı.

Akşam gene pestil gibi eve döndüm. Böyle günlerden nefret ediyorum. Bir yandan müşteriler, bir yandan durmadan çalan telefon, gelen giden... Tam bir hengâme. Dükkânın kapısını kilitlerken, anahtarı çevirecek gücüm kalmamıştı, üstüne, bir de işe arabayla gitmenin cezasını çekmişim. İstanbul'da araba insanın başına sadece dert oluyor, hayatı kolaylaştırdığı

falan yok. Bir kere yollar çok dar, eski şehir tabii, hele benim dükkânın olduğu semt; Kuledibi, Cenevizlilerden beri var.

Bir de, herkes her dakika sokakta mıdır ne, gerçekten de on milyon insandan hiçbirinin gece gündüz evine girmediğini düşünüyorum bazen. Sokaklar sürekli insan kaynıyor, araba kaynıyor. On milyon nüfus, dile kolay. Bir ülke kadar.

Sonuçta İstanbul'da park yeri bulmak da, arabayla milim milim hedefe doğru ilerlemek de sınır bozucu. Ama tembelim ya, evle dükkânın arasını yürüsem de yarım saat sürecek, arabayla gitsem de; ben arabayla gidiyorum.

Gün boyu işlerin yoğunluğundan Petra'nın aramasına sevinmeye bile fırsat bulamamıştım. Eve girer girmez normal bir İstanbullu gibi telefona sarılıp Lale'yi aradım. Petra'yı biliyordu: Festivalde oynayan filme birlikte gitmiştik. Bir iki kez de Alman dergilerinde yayımlanan söyleşileri tercüme etmeyi teklif etmiştim, beni dinlemeyi reddetmişti. Bazen böyle sınır bozucu olur işte Lale. Ama ne yapayım, en yakın arkadaşım.

Lale'den sonra Fofu'yu aramak istiyordum, telefon numarasını bilmediğim için arayamadım. Biraz oturdum, on beş dakikada üç sigara içtim, sonra tekrar Lale'yi aradım. Telefonu meşguldü. Duşa girip çıktım zaman geçsin diye, tekrar denedim, hâlâ meşguldü. Atlayıp evine mi gitsem diye düşündüm, üşendim. Redial'a bastım, gene meşguldü. Her zaman elimin altında duran pek de yüz vermediğim eski manitamı aradım teselli bulmak için. Bilin bakalım. Evet, onun telefonu da meşguldü. Sınırdan ağlamaklı bir halde uykuya dalmışım. Rüyamda Graham Bell'in kafasını telefon ahizesiyle ezmeye çalışıyordum. Madam Curie, "Bu bir cinayet! Bu bir cinayet!" diye bağıyordu. Ter içinde uyandım.

Ertesi gün, haftanın en mutlu günlerinden ilki olan cumartesiydi, ikinci mutlu gün ise pazardı ve o da yarındı. Akli başında ve gönlü para kazanma hırsıyla dolu birçok memleket evladı haftanın bu ilk mutlu gününde de işlerinin başında oluyorlardı. Ben bu kategorilerden ikisine de girmiyordum, Cumartesi günleri, eğer Fofu depresyonda değilse ve temizlik yapmak için gitmezse, kapıdaki "kapalı" levhasında belirtildiği gibi dükkân da kapalı oluyordu.

Ben cumartesileri, komşum ve sevgili arkadaşım Yılmaz'la birlikte bizim mahallenin köşesindeki kahvede, yoldan gelip geçenleri avlamak üzere pusuya yatarım. Yılmaz, 50 yaşlarında, kel, şişman ve kısa boylu ve reklamcı. Feci bir tip yani. Herkesi tanır, her dedikoduyu bilir ve bütün bildiklerini bana, benim hakkımda bildiklerini de diğer insanlara anlatır... Bu konudaki görüşlerimi daha önce belirtmiştim; bir eksik bir fazla, benim için fark etmez, o yüzden de benim kankalarımın biridir Yılmaz.

İşte Yılmaz'la ben, cumartesi sabahları pastaneden börek çörekleri ve bakkaldan gazeteleri alıp kahveye kurulumuz. Saat on sularında. Bütün Cihangir sosyetesini önümüzden geçer, bazıları ağıma düşüp masamıza oturur, bazıları uyanık davranır, el sallayıp geçer gider. Dedikodudan sıkılınca Yılmaz'la birlikte sinemaya gideriz, gösterimde olan iyi bir film yoksa da evlere...

Bizim işbölümü uyarınca gazeteleri Yılmaz alır, pastane mamullerini de ben. Esasen ben hafta arası hiç gazete okumadığımdan, cumartesi sabahları bu açıdan da bir değişiklik olur benim için: Değişiklik denen şeyin illa da hoş olması gerekmez ya.

Âdettendir, Yılmaz her seferinde benden erken, daha doğrusu dakik olarak çay bahçesine gelir, dakik olmadığım, üstelik Alman olduğum halde beni aşağılama fırsatını da hiç kaçırmaz. Ben de Türklerin, kategorik olarak bütün Almanları dakik ve çalışkan soğuk nevaleler sandığımı, Yılmaz'ın da istisnai bir Türk olmadığını söyleyerek onu aşağılarım. Tahmin edeceğinize üzere, herkes gibi olduğunu söylemek Yılmaz'a yapılabilecek en büyük hakarettir.

Yeri gelmişken, Türklerin Almanlarla ilgili tuhaf önyargılarından söz etmeden geçemeyeceğim: Örneğin gülen, neşeli bir Alman görünce Türkler şaşkınlıktan bayılacak gibi

oluyorlar. Ben güldüğümde ise bu topluma artık iyice entegre olduğumu düşünüp, hoş karşıyorlar. Almanya'da yaşadığım yıllarda da, arada bir de olsa güldüğüme ve buna rağmen dışlanmadığıma şu ana kadar kimseyi inandıramadım. Hatta, gülen bir Alman olduğum için Almanya'da barınmadığımı ve bu yüzden İstanbul'a yerleştiğimi düşünen tanıdıklarım bile var.

Adımın Kati olması da Türkler için değişik bir Alman olduğumun işareti. İnanmayacaksınız ama Almanya'da sadece iki isim olduğunu, bütün erkeklerin Hans, bütün kadınların Helga adını taşıdığını düşünen Türklerle gerçekten tanıştım. Bu saçmalığın nereden kaynaklandığı hakkında ise hiçbir fikrim yok.

On beş dakika gecikmeli olarak çay bahçesine geldiğimde Yılmaz, dakiklik ve Almanlıkla ilgili bir espri patlatmayarak beni şaşırttı. Bu ara böyle işlerle uğraşamayacak kadar meşguldü muhtemelen: Yılmaz'ın çalıştığı reklam şirketi de Türkiye'deki pek çok şirket gibi büyük bir mali krizdeymiş ve işten adam çıkarılmaya başlanacağı söyleniyormuş. İşten çıkarılırsa, Fof'o'dan boşalması muhtemel olan işe onu almayı teklif ettim. Yüzüme dalga geçer gibi baktı. Ne yani, şimdi de ayda 10 bin dolar maaş veremiyorum diye mi aşağılanacağım?

Petra, gelmesi kesinleştiğinde, yani Türk Kültür Bakanlığı ile prodüktörlerin yürüttüğü bürokratik yazışmalar sonuç verdiğinde beni gene arayacağını söylemişti. Böylece bir iki haftam da Petra'nın geleceğini bildiren telefonu bekleyerek geçti. Bu arada boş durmuyordum tabii: Fof'o'yu yakaladığım bir anda kesin bir ifadeyle, eğer dükkâna dönmeyecekse yerine birini almak istediğimi söyledim. Deliler gibi çalışarak cebi olmayan bir kefenle vaktinden önce mezara girmeye niyetim yoktu. Gerçi sokaklar polisiye romanlar satan bir kitapçıda çalışmak isteyen insanlarla dolup taşınıyordu ama herhalde eninde sonunda birini bulurdum.

Fof'o, bana açık ve net bir cevap vermek yerine lafı ağzında geveleyip durdu. Sonunda, ne işimin başına döneceğim, ne de dönmeyeceğim dedi. Artık sinirlerim bozulmaya başlamıştı. Kestirip attım:

"Üç aylığına geçici birini alıyorum öyleyse. Sen de bu arada hayatta ne yapmak istediğine karar verirsin. Ömrünün bundan sonrasını da birtakım erkeklerin peşinde dolanarak mı geçireceksin, yoksa kendi ayaklarının üzerinde durmayı mı öğreneceksin?!"

Bu anlam ve önem yüklü konuşmanın ardından kapıyı çarpıp çıktım. Ne söylediklerimin, ne de dan dun kapılan çarpıp çekip gitmemin Fof'o'nun umurunda olduğunu sanmıyorum. O, Alfonso'su ile dopdoluydu. Ama ne olursa olsun, benim de korumam gereken bir gururum var.

Birkaç gün sonra Beyoğlu'nda büyük bir kitapçı dükkânı olan arkadaşım Candan'a gittim, benim dükkâna uygun birini bulmasını istedim. Candan bu işlerde müthiştir; ne zaman bir şey istesem tam aradığımı bulup çıkarır. Gene öyle oldu. Cep telefonundan dört beş yeri aradı; bir saat sonra karşımda sempatik bir kız oturuyordu: Pelin.

Pelin, İstanbul Üniversitesi'nde öğrenciymiş, İngiliz dili ve edebiyatı okuyormuş. İzmirliymiş, üniversiteye gitmek ve ailesinden uzakta rahat bir nefes almak için İstanbul'a gelmiş, yedi senedir buradaymış, hem çalışıp hem de okuyormuş, o yüzden okulu uzamış.

"Benim için sakıncası yok," dedim. Hatta bu, onun adına olumlu bir puandı. "Gereğinden fazla çalışkan insanlardan nefret ederim," diye de ekledim.

Pelin, "Alman olmanıza rağmen mi?" diye sordu.

İşbölümü yaptık. Adil değil ama gene de işbölümü. Haftada üç gün dükkânı Pelin açacak, böylece ben de 12'lere kadar uyuyabileceğim. Daha önce de kitapçıda çalıştığı için, işe hemen uyum sağladı, çaycı Recai'nin konudan herkesten önce haberdar olmamaktan kaynaklanan sitem dolu bakışları altında gidip gelmeye başladı.

Fofu benim arkadaşım, o yüzden bunu söylemek hoşuma gitmiyor, ama Pelin, Fofu'dan en az beş kat daha iyi alışıyor: Sıranın onda olduğu günlerde dükkânı tam zamanında açıyor, depresyonda olmadığı zamanlarda da kitapların tozunu alıyor, ortalığı temizliyor, masamızın üstüne çiçekler koyuyor, taze ayımız, kahvemiz hep oluyor, Almanlıklarımı anlayışla karşılıyor... Aslında tek bir kusuru var, o da polisiye sevmemesi. Zaman içinde bunu da birlikte aşacağımızı düşünüyorum, o yüzden çok dert etmiyorum.

Pelin, polisiyeleri sevmese de kitapları ve kitapçıda çalışmayı seviyor, ama daha iyi para getiren bir işte çalışmak istediğini de ima etti birkaç kez. İyi aile çocuğu Türkler parayla ilgili taleplerini doğrudan söylemezler insana, ancak 'ima ederler'.

"Bakalım, zaman ne gösterecek?" dedim bir keresinde ben de bir Şeyler ima ederek.

Üç ay sonra da Fofu dönmezse, Pelin'i dükkânda tutmak için arabamı satmayı düşünüyordum bu imalı konuşma sırasında. Neyse ki, sevgili arkadaşım Lale beni finansman sorunundan kurtardı; Pelin'le tanışır tanışmaz kıza benim dedikodumu yapmaya başladı: Hayatımın ilk yedi ve son 13, demek ki toplam 20 yılını, yani neredeyse yarısını İstanbul'da geçirmeme rağmen hâlâ o korkunç Alman köylülüğünün ruhumda yarattığı tahribattan kurtulamadığımı, tipik bir Alman pintisi olduğumu, evimde hiçbir zaman gereksiz bir ampul yakmadığımı, hatta elektrik sarfiyatı olmasın diye eve halojen lamba taktırmadığımı, utanmasam diğer Almanlar gibi benim de gecelerimi mum ışığında geireceğimi anlattı. Bir kez başladı mı susmayı bilmediği için de uzun uzun aleyhime attı tuttu. Yok, param gitmesin diye taksiye binmezmişim; yok, evime gelen misafirlere kuru bir çay ikram edermişim; bir keresinde, lokantanın birinde, herkesin kendi hesabını ödemesini teklif etmişim falan filan... Bu arada söylemeden geçemeyeceğim, Türkler, herkesin kendi hesabını ödemesine "Alman usulü" diyorlar ve bu lafı her söylediklerinde önce yan gözle bana, sonra da birbirlerine bakıp bıyık altından gülüyorlar: Sanki Alman usulü hesap ödemeyi ben icat etmişim gibi.

Neyse, Lale benim hakkımda iini döktü, ben de o çekilmez Almanları savunmak zorunda kalmamak için ağzımı açıp tek kelime etmedim. Ve tabii bu da, beklendiği gibi benim lehime bir puan oldu. Şimdi Pelin, Türklerin ezdiği bir göçmen olduğumu düşünüp, bana daha çok sempati duyuyor. Artık benim verdiğim paranın  katını veren birini bulsa bile beni bırakıp gitmek istemeyeceğinden eminim..

İKİ

×××

Petra'dan ikinci telefon geldiğinde mayıs sonuydu.

Bu arada İstanbul'un dünya harikası, göz açıp kapayana kadar geçip gidiveren baharı da yaza dönmüştü bile. Oysa Petra'nın İstanbul baharını görmesini isterdim: Muhteşem Osmanlı saraylarının bahçelerinde, yaprağa durmuş asırlık çınar ağaçlarının gölgesinde çay içmesini, mimoza kokan sokaklardan geçip, Bizans sarnıçlarında nemden titremesini, ezan okunurken kilisenin birinde mum yakmasını, Atmeydanı'nı, Sultan Ahmet Çeşmesi'ni seyrederek sabah çiyiyle nemlenmiş çimenlerin üzerinde ılık bahar güneşiyle mayışmasını, Hacı Halil Lokantası'nda zeytinyağlı enginar yemesini...

"Filmin izinleri ancak alınabildi," diyordu Petra. Türk bürokrasisi de, aynen Alman bürokrasisi gibi, hantal ve bol kâğıtlı işlemesiyle meşhurdu, bu yüzden izinlerin gecikmesine hiç şaşırmadım. Nisan sonunda çekimlerine başlanması planlanan filme ancak haziran başında başlanabilecekti.

"Baharı kaçırdınız," dedim içimden.

Telefonda onu havaalanında karşılayacağımı söyledim. Kalacağı otel evime yakındı, görüşmemiz hiç sorun olmayacaktı.

Stop-over havaalanı olarak Atina'yla rekabet etmek için yakın zaman önce büyütülen Atatürk Havaalanı'nda hayatımın en geçmek bilmeyen saatlerinden birini, sigara dumanından göz gözü görmeyen bir kafede arkamda bıraktım. İnsanlar sevdiklerini uğurlamaya ve karşılamaya geldiklerinde heyecanlı oldukları için içilen sigara miktarının da arttığını düşünenlere, sigara tütürmek için Türklerin herhangi bir bahaneye ihtiyaç duymadığını derhal ifade edeyim. Bu nedenle, kafedeki duman bulutu, benim gözlerimi yakıp kavursa ve nefes almamı neredeyse imkânsız kılsa da son derece normaldi.

Çaresiz, sigara içen ezici çoğunluğa ben de katıldım.

Birazdan Petra'yı göreceğim için heyecanlı mıydım? Onu özlemiş miydim? Yüzünü gözümün önünde canlandırmaya, geçen yılların üzerindeki etkisini tahmin etmeye çalıştım. Neler yaşamıştı, ben neler yaşamıştım? Yersiz ve zamansız bir hayat muhasebesine girmekten kendimi daha fazla alıkoyamadığım bir anda, Petra'nın da içinde olduğu uçağın piste indiği havaalanı hoparlörlerinden duyuruldu.

Petra'yı havaalanında karşılama girişimim benim açımdan anlamsız bir çırpınıştan öteye gidemedi: Ortalık, İstanbul'a film çekmeye gelen ekibi görüntülemeye çalışan gazetecilerle doluydu. Çok uzun sürmedi, Petra'yı o kalabalıktan kaçırmak için birtakım görevliler harekete geçti. Neyse ki o bu arada el sallayarak ve zıplayarak ilgisini çekmeye çalıştığımı fark etmişti, bağıra çağıra açılmalarını, bana yol vermelerini söyledi adamlara. Etrafımızda etten bir duvarla birkaç saniye yanyana geldik ve birileri ikimizi birden çıkış kapısına doğru itelemeye başladı.

Ben, eski arkadaşımın iyi kötü bir yıldız olduğunu hesaba katmamıştım, ekip de Petra'nın İstanbul'da benim gibi salak bir arkadaşı olduğunu hesaba katmamış olsa gerek ki, onları bir limuzin bekliyordu. Limo orada dururken, "Sen bu canavarlara diren, ben arabayı alıp geliyorum," diyemedim, zaten benim 82 model Peugeot'nun o heybetli *limo*'nun yanında durması bile başlı başına acıklı bir görüntü oluşturacaktı. Sonunda, adamlar Petra'yı arabanın içine tıkarırken, ben onu otele bulacağımı haykırdım. Petra, tamam dercesine el salladı, şoför gaza bastı ve hızla uzaklaştılar.

Beni havaalanından otele götürecek sahil yolunda, bir yanımda Marmara'ya açılmaya hazırlanan Boğaz, diğer yanımda hepsi birbirinden çirkin ve yüksek konutlarla bezeli alt-orta sınıf semtler, bir cuma günü trafiği için makul, hatta tam gaz bile denebilecek bir hızda

giderken, İstanbul'a geldiğimden beri belki de ilk kez tüm ruhsuzluğa, harap etme çabalarına direnen bu çılgın güzellik ruhuma işlemedi: Aklım Petra'daydı. Kısacık bir andı. Petra'nın yüzündeki ifade... Yüreği boşalmış gibi, yaşamı taşıyamamış, kırılmış gibi... İnsanın yüz hatlarına sinen hüznler vardır; mimiklere yapışıp kalan, fotoğraflara yansımayan... Hiçbir kremin, estetik ameliyatın gideremediği... İşte öyle kopkoyu, karanlık, devasız bir hüzn...

Sarayburnu'nda trafikte sıkıştığımda, güneş batmak için Haliç'in üzerinde yol almaya başlamıştı. Pelin'i arayıp, dükkânı kapatıp gitmesini, beni beklememesini söylemem gerekliydi. Birazdan dönerim diye çıkmıştım, aradan saatler geçmişti. Cuma akşamüstü trafiğini hesaba katmamıştım. Anadan doğma bir İstanbullunun ne yapıp edip asla düşmeyeceği bu trafik kaosunun içinde debeleniyordum. Dükkâna uğrarsam Petra'nın oteline gecikecektim, dükkâna uğramazsam Pelin boşu boşuna beni bekleyip duracaktı.

İşte, cep telefonunun lazım olduğu, ne lazımı, elzem olduğu bir andı. Arabayı bir yere park edip telefon kulübesi arayabilirdim ama burada park yeri bulsam bile, telefon kulübesi bulacağım şüpheliydi. Cinnet beni ele geçirmek üzereyken, neyse ki tamamen ele geçirmeden, aklıma dahiyane bir fikir geldi: Yan arabada şoför mahallinde oturan aile babası görünüşlü adama seslendim:

"Beyefendi, cep telefonunuz var mı acaba?"

Adamcağız soruma şaşırды tabii. Bugünlerde ilkokul öğrencilerinin bile cep telefonu vardı da, onun mu olmayacaktı?

"Çok acil bir telefon etmem lazım, trafiğin bu kadar sıkışacağını tahmin etmemiştim. Telefonunuzu kullanabilir miyim?"

Cep telefonunu kapamayı beceremediğim için açık olarak geri verirken, telefon ücretini ödemeyi teklif ettim: "Rica ederim hanımefendi," dedi komşu arabanın şoförü.

Ve beni ne kadar çok ayıpladığını göstermek için alt dudaklarını ısırıp, başını yana eğerek, ellerini havaya kaldırdı:

"Lafı olmaz."

Petra'nın oteline gerçek bir kurban olarak; kan ter içinde bir et yığınının dönüşmüş bedenimle, gaza, frene ve debriyaya basmaktan tutulmuş iki bacağımla, sıkıntı dağıtmak için içtiğim sigaralardan kirli sarı bir renk almış suratımla, en kötümser tahminimden bile daha geç vardım. Onlar herhalde benden epey önce varmış olmalıydılar: Koskoca *limo*'nun da trafikten nasibini alması gülünç olurdu, değil mi?

Petra'nın odasını arayıp haber vermesini rica ettiğimde resepsiyondaki çocuğun yüzünü kaplayan hürmetle karışık hayranlık dolu ifadeye başta anlam verememekle birlikte, bu ifadenin, "Ben arkadaşım," dememle kaybolmasından, çocuğun beni başta o "zengin şöretler"den biri sandığını anladım. Hem de bu halime rağmen!

Petra, harika manzarası olan bir süitte kalıyordu, neredeyse benim evimden bile büyüktü. Bu kez bir kavuşma sahnesi yaşandı aramızda: Abartılacak bir yanı yoktu gene de. Yıllardır görüşmeyen iki Alman nasıl kavuşursa, öyle bir kavuşmaydı; bir Schlöndorff filminden aklınızda kaldığı gibi hayal edin: En iyi Schlöndorff yansıtır Alman kavuşmalarını. Örneğin, son gidişimde Berlin'de izlediğim filmi *Die Stille nach dem Schuss*'ta böyle bir sahne vardı: İki Kızıl Ordu Fraksiyonu militanı, dava arkadaşı iki kadın, ki birlikte Filistin'e gidiyorlar, hapisten adam kaçırıyorlar, polis öldürüyorlar... Birlikte hayatını tehlikeye atmış olmak iki ruhsuz arasında bile yakınlık doğurmaz mı? Yok, bunlar arasında doğurmuyor. Her neyse, bu iki kadın militan, yıllar sonra Doğu Almanya'da tesadüfen karşılaşıyorlar. İşte, orada bir kavuşma vuku buluyor ki, tam bir Alman kavuşması, tam Petra'yla benim kavuşmam: El sıkışılıp, yanaklar birbirine değdiriliyor, adeta zoraki. O kadar! Ne bir sarılma, ne kolların arasına alıp sıkma, ne de karşılıklı sırt sıvazlama... Görüyorsunuz, milletler hakkındaki

klişelerden en mustarip insanlardan biri olmama rağmen, ben bile Almanlar hakkındaki klişelerin bir kısmının gerçeği yansıttığını ifade etmek zorunda kalıyorum bazen.

Asıl konumuza geri dönersek; Petra, havaalanına gelmememi söylemediğine pişman olmuştu, ama gelişinin böyle büyük bir izdiham yaratacağını tahmin edememişti. Bu yüzden defalarca özür diledi benden.

İkimiz de sokaklarda sürtemeyecek kadar perişan düşmüştük. Oda servisinden yemek isteyip, dışarıya çıkmaya boş vermemizi önerdi Petra. Ne yalan söyleyeyim, canıma minnetti.

Yıllar sonra birlikte geçirdiğimiz ilk bir, bir buçuk saatte hayatımıza dair çok az şey konuşsak bile, havaalanında onu ilk gördüğüm andan beri peşimi bırakmayan o karamsar düşünceler kafamdan silinmedi. Petra eskisinden çok daha kapalı bir insan olmuştu. Evet, hiçbir zaman benim kankam olmamıştı, ama hiçbir zaman da kendimi ona bu kadar uzak hissetmemiştim. Eski arkadaşlarla yıllar sonra gerçekleşen buluşmalarda genellikle köprülerin altından çok suların aktığını, yollarımızın bir daha kesişmemek üzere ayrıldığını fark ederdim, ancak bu kez bambaşka bir şey vardı: Adını koyamadığım bu gerilimin nedeninin ve boyutunun basit bir "yıllar sonra karşılaşan iki arkadaş gerginliği" olmadığını hissediyordum. Bir şeyler yitmişti. Ben değil, ilişkimiz değil, Petra bir şeyler yitirmişti. Bende izlerini aradığı şey, yitirdikleri miydi?

Onu kanepede yorgunluktan sızmak üzereyken bıraktım. Kafama bir sürü düşünce üşüşmüştü. "Kazan gibi" diyor Türkler, işte tam öyle, tam kazan gibi olmuştu kafam. Arabamı otelin otoparkından aldım. Ortaköy cuma akşamı akınına uğramıştı bile. Gene de, trafikte başıma gelecekleri göze alıp, kentın Asya yakasına beni geçirecek köprüye doğru saptım: Lale'ye gidiyordum. Bu cuma gecesi tek başıma kukumav kuşu gibi oturmaya eve gidecek halim yoktu ya.

Ertesi sabah Lale'nin çalışma odasındaki misafir yatağı işlevini de gören kanepenin üstünde gözümü açınca ilk iş olarak Yılmaz'ı aradım; *mutat* cumartesi sabahı randevusuna gelebileceğimi haber verdim, ardından da Petra'yı... Çoktan uyanmış, kahvaltısını bile etmişti. Birazdan o günkü programını öğreneceğini, öğrenir öğrenmez de beni arayacağını söyledi.

Kuzguncuk'taki evin bahçesinde, boş kahvaltı tabakları eşliğinde kahvelerimizi içiyorduk telefon çaldığında. Petra'ydı. Bugün akşam yemeğinden önce görüşemeyeceğimizi söylemek için aramıştı. Zaten planın çok gerisindelermiş, yönetmen zaman kaybetmek istemiyormuş; hemen çalışmaya başlanacaktı.

Canım sıkılmıştı doğrusu; Petra'ya hissettirmedim. Ayrıca onun suçu değildi ki. Hiçbir şey hiç kimsenin suçu değildi, ama ben bu güzelim cumartesi günü ne yapacaktım?

Lale de en az benim kadar, hatta benden daha umutsuz bir vakaydı. Üstelik, bugün onun işe gitmediği tek gündü. Kafa kafaya verip neler yapılabileceğini düşündüğümüz yarım saatin sonunda günümüzü güzellik salonunda geçirmeye karar verdik. Ne de olsa güzelliginize yatırım yaparak geçirdiğiniz bir günün sonunda asla zararlı çıkmazsınız. Hele de manita arayışında olan orta yaşlı bir kadınsanız.

Akşamüstü eve döndüğümde kelimenin tam anlamıyla tatlı bir yorgunluk içindeydim ve harika görünüyordum. İstanbul'un en sevdiğim yanlarından biri de bu bakımlı olma hikâyesi: Burada gündelik hayatın bir parçası, hatta düpedüz alışkanlık olarak berbere, güzellik enstitülerine gidiliyor. Almanya'da ise hemen herkes, daha doğrusu, annem ve arkadaşları dışında herkes, saçını kendi keser, kendi boyar; manikür, pedikür, cilt bakımı yaptırmaksa söz konusu bile değildir. Sokaklar, zorunlu kalmadıkça yüzüne bakmayı istemeyeceğiniz insanlarla doludur bu yüzden. Münih farklıdır, orada göz estetiğini okşayacak birilerine rastlanır ama hele de Berlin'de bu paçozlar ordusu yüzünden insanın canı sokağa çıkmak istemez. Metroda, sokakta, şurda burda karşılaştığım tipler, beni bezdirir.

Aslında Berlin'de en şık gezenler yine Türkler, ama hepsi değil, ikinci üçüncü kuşak türbanlı Türk kızları. Bu türbanlı kızlar öyle şık oluyor ki aklınız durur. Tabii, şık derken, Jil Sander'ın son kreasyonunu giymiyorlar, kendi modalarını yaratıyor ve ona sonuna kadar sadık kalıyorlar: Epa apartman topuklar, siyah naylon kumaştan ucuz görünümlü, ama modern kesimli pantolonlar, yapay deri pardösüler... O senenin moda renginde türbanlar, türbanın içindeki renklerle uyumlu uzun ceketler...

Berlin'deki birinci kuşak türbanlılarınsa, kızlarıyla alakası yok. İki kuşak arasındaki farkın en iyi hissedildiği grup bence türbanlılar. Çocukken, birinci kuşak türbanlılara "penguenler" adını takmıştık. Onlar da hepsi aynı tornadan ama bu sefer zevksiz bir tornadan çıkmış gibi, robadan büzgülü gri pardösülü, şişman, kısa boylu ve iki yana doğru yalpalaya yalpalaya tıpkı penguen gibi yürüyen kadınlar. Türban ortak paydasında, kızlarıyla ayrı dünyaların insanları.

Petra'nın sabah vadettiği akşam yemeğine de çıkamayacağını öğrendiğimde saat 8 olmuştu: Bu akşamı mutlaka film ekibiyle birlikte geçirmesi gerekiyordu. Telefonda biraz lafladık. Sıkıntılıydı. Benimle olmayı yüz kere tercih edeceği besbelliydi. Üzülmüştüm doğrusu. Hatta bir ara, onun için endişelendiğimi, çok yorgun ve isteksiz görüldüğünü söylemek istedim, gene de çenemi tuttum. İnsanların aklına böyle şeyler sokmak iyi değildir. Sizin boşboğazlıkla ettiğiniz lafları karşınızdaki ciddiye alırsa, hayatı kararabilir.

Cumartesi akşam programım da güme gidince nasıl bir buhrana düştüğümü tahmin edebilirsiniz. Durum sabahkinden bile daha umutsuz görünüyordu: Manikürlü tırnaklarım, fönlü saçlarım ve bakımlı cildimle evde oturacak halim yoktu. Lale, biricik izin gününün akşamında öldürseler sokağa adım atmaz. Bu yüzden onu aramaya teşebbüs dahi etmedim; cep telefonundan Arzu'yu buldum. Arzu'nun hep bir programı vardır, bu akşam da istisna değildi. Aralarında benim de tanıdığım insanlar olan arkadaşlarıyla saat 10'da Kaktüs'te buluşacağını söyledi. Gecenin kalan kısmında ne yapacaklarına orada karar vereceklerdi. Birkaç saat sonra görüşmek üzere telefonu kapadık.

Kaktüs Kahvesi, İstanbul'un önemli mekânlarından biridir. Bana sorarsanız en büyük özelliği bütün müşterilerin birbirini tanmasıdır. Müdavimler hep aynı türden insanlar; gazeteciler, yazarlar, reklamcılar... Son zamanlarda küçük bir *yuppie* grubu da takılmaya başlamıştı ama sanırım püskürtüldüler, bir süredir onlara rastlamıyorum.

Kapıdan çıkmak üzereydim, antredeki boy aynasında son bir kez saçımı ve makyajımı kontrol ediyordum ki, telefon çaldı: Petra. Bu akşam ekibi atlatmış, eğer ben hâlâ istiyorsam, görüşebilecektik. Bu arada başka bir plan yaptığımı söylemeye içim elvermedi:

"Yarım saat sonra gelip seni alırım," dedim.

Cep telefonundan yeniden Arzu'yu bulmak ve randevuya gelemeyeceğimi söylemek sorun değildi: Arzu böyle şeyleri kafaya takmaz.

Akıllılık ettim bu kez, arabayı almadım. Dişinizi sıkıp taksi şoförlerine katlanabilirseniz, taksiye binmek hem otopark parası vermekten ucuza geliyor, hem de içkiden mahrum kalmıyorsunuz. Trafik polisleri kadın sürücülere daha toleranslı davranıyorlar, ama ne olursa olsun, bir süredir İstanbul'un gece hayatına alkol kontrolleri hâkim oldu.

Gerçekten de yarım saat sonra oteldeydim. Resepsiyonun yanındaki dahili telefonda Petra'yı aradım, lobide oturup aşağı inmesini beklerken de gecikmiş bir akşam yemeği için onu nereye götürebileceğimi düşündüm: İyi bir Türk meyhanesine mi gitmeli, yoksa Boğaz'daki lüks veya yarı lüks balık lokantalarından birine mi, doğrusu karar veremedim.

On beş dakika sonra Petra asansörden indiğinde zaten lüks, yarı lüks, hatta dörtte bir lüks bir lokantanın kapısından içeri adım bile atamayacağımız beli! oldu. Hık demiş orta sınıf bir Alman turistin burnundan düşmüştü: Ayağında beyaz spor çoraplarının üstüne giydiği ortopedik terlikler, üstünde sevimsiz bir şort ve İstanbul standartlarında ancak toz bezi olabilecek bir tişört vardı. Hangimizin film yıldızı olduğunu sorsanız üç yaşındaki bir çocuk bile beni gösterirdi. Demek bu yüzden, diye içimden geçirdim, Petra Vogel adı otel resepsiyonunda dün yaptığı etkiyi yapmamıştı. Yolda geçirdiğim yarım saat neyse de, en

azından lobide beklediğim on beş dakikada ne yaptığını doğrusu merak ettim. Almanlar, hele de Berlinliler kadar kaba olmadığım için gene çenemi tuttum.

Hızlı düşünmem, hızlı karar vermeme gerekiyordu. Beyaz çorapla ortopedik terlik giyen eski bir arkadaşım vardı, evet. Yıllar sonra karşılaşmıştık ve birbirimize hâlâ, en azından, sempati duyuyorduk, evet. Ama böyle bir arkadaşım olduğunu bu güzel gecede bütün İstanbul'a ilan etmek istiyor muydum? Hayır! Petra'ya doğru koşar adımlarla ilerledim, çıktığı asansöre onu gerisin geri tıktım.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Dışarı da çok kalabalık... İstanbul trafiği, cumartesi gecesi..." Nefes almak için durdum. "Senin balkonunda oturup, geçen geceki gibi oda servisinden bir şeyler getirtelim diyorum, ne dersin?"

"Emin misin dışarı çıkmak istemediğinden?" diye sordu Petra, üstüme başıma bakıp, söylediklerimin tek kelimesine bile inanmıyormuş gibi.

"Kesinlikle," dedim.

Petra'nın süitinin bir gecelik ücreti muhtemelen benim evimin altı aylık kirası kadardır ama otel ödediğiniz her kuruşu sonuna kadar hak ediyor. Bir otel odası insana mutluluk verebilir mi? Burası veriyor işte. Petra'yı içeri sürükleyip, kapıyı kapadığımda içimi tarifsiz bir mutluluk dalgası sarmıştı.

Oda servisini aradık, şarap ve peynir ısmarladık, balkona yerleştik. Otelin meşhur caz barından siyah sesli şarkılar duyuluyordu. Hayatımdan şikayetçi değildim. Petra da keyifliydi. Çenem açıldı, eski aşklarımı, yaşadıklarımı anlatmaya başladım. Önce ben anlattım.

Sonra da o.

Petra'nın anlattıklarına daha fazla dayanamayacağımı, bir tek sözcük daha duymak istemediğimi düşündüğümde güneş çoktan doğmuştu. Arkadaşımın geçmişindeki acılara karşı direnç geliştirmek için birbiri ardına diktığım içkilerden adamakıllı sarhoştum. Otelden çıktık. Dolmabahçe'ye kadar hiç konuşmadan yürüdük. Sabah serinliği beni yeniden hayata bağlamaya yetmese de, kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım. Dolma-bahçe Sarayı'nın yanındaki ayaküstü kahvesinde başka sarhoşlarla birlikte içtiğimiz katran gibi bir sabah çayı, o çaresizliğin, geçmişin o boz bulanık kâbuslarının üstüne, kara bir bulut gibi çöktü, çöktü...

Eve dönüp, uzun süre düşün altında kaldıktan sonra uyumak için yatakta dönmeye başladığımda neredeyse öğlen olmuştu. Kendimle baş başa kalır kalmaz Petra'nın anlattıkları yeniden tüm ağırlığıyla üstüme çullanmıştı. Öylesine gerçek, öylesine ürkütücüydü ki yaşadıkları, âdeta bendeki bir şeyler de değişmiş, ruhumun temiz kalan bir noktası kirlenmişti. Ne kirlenmesi, yüreğim matkapla oyulmuş gibiydi. İnsanların bireysel trajedilerinde, başkalarını da derinden sarsacak, yaşama inancını yitirecek acıların olabildiğini daha küçük bir çocukken öğrenmiştim aslında. Hiçbir trajedinin bizim sandığımız gibi onu bizzat yaşayana ait olmadığını da... Gene de...

Uykum, hem defalarca çalan telefonla, hem de sık sık gördüğüm kâbuslarla bölündü durdu. Sonunda yataktan kalkmaya karar verdiğimde, kendimi yatağa girdiğimden daha yorgun hissediyordum. Petra'nın anlattıklarını kafamda evirip çevirdikçe, her şey bir önceki gecedan bile daha kötü gelmeye başlamıştı. Evde yalnız başıma bir akşamüstü ve bir gece geçirmeye tahammül edebileceğimi hiç sanmıyordum. Acıdan her topak oluşumda yaptığım gibi arabaya atlayıp Lale'ye doğru yola çıktım.

Sabah gözümü açtığımda saat, Lale'nin çoktan sevgili işine gitmek üzere yola çıkmış olacağı kadar geç, ama değil normal insanların, memurların bile bacaklarını yataklarının dışına uzatmayacakları kadar da erkendi. Pelin'i evinden arayıp uyandırdım, dükkâna öğleden sonra geleceğimi söyledim. Biraz kafamı toplamak istiyordum; sokaklarda aylıklık edersem veya bir komedi filmine gidersem düzelirim diye düşünüyordum. Sonunda ikisini de yapamayacağımı hissettim. Petra'yı görmeliydim. Film setinde bir köşede oturmak bile bana

iyi gelecekti. İçimdeki bu sıkıntıdan, bu kâbustan kurtulmanın tek yolu Petra'yla birlikte olmak, onun yaşama nasıl meydan okuduğunu izlemektir: Düşünebildiğim en iyi çözüm buydu.

Kalbimin olduğu yerde açılan kocaman bir delikten duygularım akıp gitmişti sanki. Ağlamak istiyordum, ağlayamıyordum. Lale'yle konuşmak istiyordum, oysa dün gece ağzımı açıp tek kelime edememiş, bütün gece boşluğa bakarmış gibi televizyon ekranına bakıp durmuştum. Lale'nin akıl ettiği uyku ilaçları sayesinde iki üç saat uyumuştum, ama hepsi o kadar. Şimdi, sabahın köründe, elimde kahve fincanıyla bahçede oturuyor, önümde uzanan bitmek bilmez saatlerden oluşan bir günü nasıl geçirebileceğimi düşünüyordum.

Sekize doğru Petra'yı aramaya karar verdim. Nasılsa bugün de çekimi vardır, çoktan uyanmıştır diye düşünüyordum. Üstelik çekimi olmasa bile Petra öğlenlere kadar uyuyacak bir kadın değildi. Disiplin ve başarı birçok insan için baş başa giden iki kavramdır. Benim gibi tiplerse, ikisinden de nasiplerini alamadan hayatın bulanık sularında gezinip dururlar.

Petra'nın odasında telefonu Türkçe konuşan bir erkek açtı. Sabah sekizde Petra'nın odasında telefonu Türkçe konuşan bir erkek açıyordu. Allahım, insanlar ne kadar ikiyüzlü oluyor, diye düşündüm. Daha evvelki gece, yaşadıklarından sonra kimseyle ilişkiye giremediğini, bu anlamda sakatlandığını söylüyordu. Şimdi ise, İstanbul'a gelmesinin üzerinden sadece üç gün geçmişti ve odasında -muhtemelen kara yağız- bir Türk erkeği telefonları açıyordu. Bir an telefonu herifin yüzüne kapamayı, Petra'yı da yaşadığı bütün felaketlerle birlikte hayatımdan çıkarmayı düşündüm. Gene de bu kadar sert tepkiler göstermek için yaşım fazlaca geçkindi.

"Petra'yla görüşebilir miyim?" dedim.

"Hanımefendi, İstanbul'dan mı arıyorsunuz?" dedi, ağır bir Karadeniz şivesiyle konuşan adam.

"Sana ne?" dememek için kendimi zor tuttum. Türk erkekleri haddini bilmiyor diye ben kibarlığımı bozacak değildim.

"Neden soruyorsunuz, beyefendi?"

"Ben Ortaköy Karakolu'ndan polis memuru Alaattin. Burada bir cinayet soruşturması için bulunuyoruz. Eğer..."

Cinayet... Cinayet...

Bugüne kadar sadece romanlarda karşılaştığım o tuhaf kelime, ilk kez gerçek hayatın içinde telaffuz ediliyordu.

"Ci.. ci.. Cinayet?? Kim? Yani Petra mı?" dedim güçlkle. Alaattin bozuntusu lafi geveliyordu, yok bilgi veremezlermiş, yok yetkisini aşarmış, şu bu.

"Bakın, Komiser Bey, ben Petra Vogel'in arkadaşayım. Sizden öğrenmek istediğim de bir devlet sırrı değil, sadece arkadaşım Petra'nın iyi olup olmadığı."

Polis memuru Alaattin'e "Komiser" diye hitap etmek iyi fikirdi, kabul edin: Hemen yelkenleri suya indirdi.

"Petra Hanım iyi, efendim."

"Teşekkür ederim, Komiser Bey," dedim bir kez daha, bu kez ödül olsun diye.

Petra iyiydi. Yani öldürülen Petra değildi. Gene de, "cinayet soruşturması" için Petra'nın süitine dalındığına göre, cinayetin Petra'yla bir ilgisi vardı; bu da herhalde film ekibinden birinin öldürülmesi demekti. Başka ne olabilirdi ki? Hemen giyinip otele gitmeye karar verdim. Çünkü:

Bir, Petra'nın bana ihtiyacı olabilirdi. Polis memurlarına Komiser, Komiserlere Başkomiser, Başkomiserlere Sayın Emniyet Müdürüm diye hitap edilmesi gerektiğini ve bu hayali rütbelerin Emniyet'te bir sürü kapıyı açtığını keşfetmiş nadir insanlardan biriydim. Bu bilgimi kullanmanın zamanı gelmişti.

İki, ortada bir cinayet vardı. Ben, çocukluğumdan beri cinayet romanları okurdum, hatta son üç yıldır cinayet romanları satıyordum: Artık sadece sıradan bir okur değildim. Teorik bilgilerimi toplum yararına sunmanın zamanı gelmişti.

Evden çıkıp arabama atladım. Bir iki aydır başıma gelenler pişmiş tavuğun başına gelmemiştir. Önce, canım arkadaşım Fofö sevgili bulmuş, arkasına bir kez olsun bakmadan hayatımdan çıkıp gitmişti: Fofö'yu özlüyordum. Sonra, normal koşullarda gayet sevindirici bir haber almıştım: Yıllardır görüşmediğim en ünlü arkadaşım Petra İstanbul'a geliyordu. Gelmişti gelmesine de, ilk doğru düzgün görüşmemizde dünyanın en kalpsiz insanının bile dünyasını karartacak kadar acıklı bir hayat hikâyesi anlatmıştı. Şimdi ise, Ortaköy Karakolu'nda görevli polisler Petra'nın süitine dolmuştu.

Petra'nın benden daha çok daha kötü durumda olduğunu kendi kendime tekrar edip sakinleşmeye çalıştım. Üstelik, dertlerimin gitgide büyümesi sonucu, kronolojik olarak ön sırada yer alan her felaketi, aradan çok geçmeden tatlı bir rüya gibi anımsamaya başlıyordum ki, bu da olup bitenlerin iyi yanındı. Bu durumda, önümüzdeki günlerde beni nelerin bekleyebileceğini düşünmek bile istemediğimi tahmin edersiniz.

İstanbul'un sabah trafiğinde Boğaz Köprüsü'nü geçmeye ve şehrin Avrupa yakasına ulaşmaya çalışırken, görüşmediğimiz zaman zarfında Petra'nın başına gelenleri düşündüm.

ÜÇ ×××

80'li yılların başlarında üniversiteyi bitirdiğimizde ben dünyayı dolaşıp serserilik yapmaya karar vermiştim. Geç kalmış bir çiçek çocuk gibi yaşayacaktım. Petra ise, kariyerinde hızlı adımlarla ilerliyordu. Ben daha Berlin'i terk etmeden Petra Vogel adı sinema televizyon dünyasında duyulmaya başlamıştı bile. Gerçi henüz Almanya'da bile gerçek bir şöhret değildi, ama müstakbel bir şöhret olduğunun hepimiz farkındaydık. İlişkimizin kopması da işte o zamanlara rastlıyor. Petra'yla görüşmesek bile, ortak arkadaşlarımız aracılığıyla bir süre daha birbirimizin haberlerini aldık. Bu ortak arkadaşlardan onun hakkında öğrendiğim son şey, sosyalist öğrenci liderlerinden Wolfram von Haagen ile birlikte yaşamaya başladığıydı. Wolfram hem parlak bir tıp öğrencisi, hem etkileyici konuşmalar yapan bir hatip, hem de çok yakışıklı bir erkekti. Tanıdığım kızların yarısı ona âşıktı. Petra'nın onunla birlikte olduğunu duyduğumda kulaklarıma inanamamıştım. Petra benim arkadaşım, evet, ama doğrusu Wolfram gibi birinin Petra'da ne bulduğunu pek anlayamamıştım. Kıskançlığımdan falan değil, sadece gerçek buydu.

Petra'yla Wolfram taban tabana zıt iki kişilikti. Petra, kalbinin derinlerinde evinin kadını olmak isteyen bir tipti. Hırslıydı, ama kariyeri için yaptığı her şeyi, âdeta onu bu hayattan çekip kurtarmasını beklediği erkeğini bulana kadar yapması gerekenler gibi yapıyordu; gerçek bir tutkuyla değil. Hâlâ da Petra hakkında öyle düşünüyorum, çok yetenekli olmasına rağmen sıradan bir oyuncu olarak kalmasının temelinde bu tutku yoksunluğu yatıyor bence.

Wolfram'ı ise birkaç kez üniversitedeki açık oturumlarda dinlemiştim. Petra'nın tam aksine, her şeyden tutku yaratabilecek biriydi. Devrimi ve sosyalizmi öyle bir anlatıyordu ki, en azılı sağcıyı bile ikna edebilir, en ruhsuz insanı bile heyecanlandırabilirdi.

Ben Berlin'den ayrılmadan önce ikisinin birlikte yaşamaya başladıklarını duymuş, kısa bir süre sonra sırt çantamla yeni ufuklara doğru yola çıkmıştım. Petra, anlattığına göre, Wolfram'la günden güne kötüye giden bir ilişki yaşıyormuş o sıralar. Wolfram'ın zengin ve aristokrat ailesiyle arası kötüymüş. Aile, isyankâr ve solcu oğullarına zırnık koklatmıyormuş. Evi geçindirme işini Petra üstlenmiş. Wolfram, elinde tıp diplomasıyla ne yapacağına karar veremiyor, protesto mitinglerinden siyasi toplantılara koşuyormuş.

Petra çocuk istemeye başlamış. 80'li yılların ortalarında Almanya'da evlilik demode olmuştu. Bir ilişkiyi "resmileştirmenin" tek yolu çocuk yapmaktı. Sonuçta, gerçekten de çocuk, ayrılmaya bile direnen, kalıcı bir bağ oluşturuyordu. Wolfram çocuk istemediğini, hayatta yapmak istediği bir sürü başka şey olduğunu söylüyormuş ısrarla. Bir yandan da Petra'nın kararlılığından ürkmeye başlamış belli ki, bir çıkış yolu bulmak amacıyla Almanya dışında bir iş aramaya başlamış....

Wolfram Afrika'nın çeşitli bölgelerinde sıtma araştırması yapan bir grup doktorun arasına katıldığında Petra iki aylık hamileymiş. Wolfram çocuğu aldırması için çok ısrar etmiş; Petra Nuh demiş, peygamber dememiş: Çocuğu tek başına yetiştireceğini, Wolfram'dan hiçbir beklentisi olmadığını söylemiş. Bu, aralarında geçen son konuşma olmuş, üç ay sonra da Wolfram'ın Afrika'ya doğru yola çıktığını öğrenmiş Petra.

Beş aylık hamile Petra, Wolfram'ın gidişiyle birlikte müthiş bir çaresizliğe ve ikileme düşmüş: Ta başından beri çocuğu kendisi için değil, ilişkisini kurtarmak için istiyormuş. Wolfram'ın çocuk falan umurunda olmadığına göre... İlişkileri doğacak çocuğa rağmen bittiğine göre... Wolfram'ın hayatını zehir edemediğine göre... Bu oyunu kaybettiğine göre... Petra, bu çocuğu doğurup da ne yapacağım diye düşünmeye başlamış. En kasap doktorlara gitmiş kürtaj olmak için, kimse yanaşmamış beş aylık bir çocuğu almaya. Sonunda kaderine

razı olmuş Petra: Hem çocuğu doğurmaya, hem de Wolfram'ın kendisini terk ettiğini kabullenmeye.

Karnı günden güne büyüyen bir oyuncu olarak iş bulma şansı olmamış Petra'nın. Geçim derdi iyiden iyiye baş gösterince de, pilisini pirtısını toplayıp, annesinin evine yollanmış. Annesi Ren nehri kıyısındaki küçücük bir köyün yakınlarında, çevredeki herkesten kopuk, tek başına bir evde yaşıyormuş. Petra çocuğu doğurana kadar orada kalmış, hatta doğurduktan sonra kendini toparlayana kadar bir müddet daha. Annesi üstlenmiş torununun bakımını, öyle anlaşıyorlar. Petra her ay onlara para yollayacaktı.

Artık bir oğlu varmış Petra'nın, varlığından hemen hiç kimsenin haberdar olmadığı. Çevresindekilere çocuğu aldırıldığını söylemiş, belki de Wolfram'ın gidişini gururuna yediremediğinden. Annesinin yaşadığı köyde de çocuğun Petra'nın olduğunu saklamışlar, bu kez ahlaki nedenlerle: Petra gibi bekâr bir kadının babasız çocuk doğurması büyük şehirlerde "modernlik" olarak algılansa da, Hollanda sınırına yakın bir Alman mezrasında hâlâ "ahlaksızlığın dik âlâsı" imiş çünkü. Kimse gerçeği öğrenmemiş, Petra'nın Kore'de yaşayan evli ablasının çocuğu olarak tanınmış köyde küçük Peter. Hatta, çocuğa bile gerçeği söylememişler, Petra'yı teyzesi olarak bilmiş.

Güzel bir çocukmuş Peter. Güzel ve yaşlı insanlarla büyüyen bütün çocuklar gibi biraz mahzun. Petra, yılda bir iki kez köye oğlunu görmeye gidiyormuş başlarda. Bir kez de birlikte tatile çıkmışlar altı yıl boyunca.

Wolfram ise Afrika'ya yerleşmiş, sıtma araştırması alanında hızla adı duyulmuş. Bir kez Berlin'de karşılaşmışlar, çocuğa ne olduğunu sormamış bile. "Belki," diyor Petra, "aldırıldığımı söylediğim insanlardan biri bunu ona iletmişti. Gene de sormasını bekledim, o sormayınca ben de hiç o konuyu açmadım."

Petra, şöhret basamaklarını hızla tırmanıyormuş, kimseye ayıracak vakti yokmuş, oğluna da. Gittikçe daha az görmeye başlamış oğlunu. Telefonla konuşuyorlarmış. Annesi, çocuğun çok içine kapanık olduğunu, okulda hiç arkadaşı olmadığını, kendi yaşadığı münzevi hayatın küçük bir çocuğa uygun olmadığını söylüyormuş durmadan. Petra ise annesinin kaygıyla aktardıklarını telefonu kapatır kapatmaz unutupmuş; gene de bir sonraki aya daha fazla para yollamayı ihmal etmiyormuş.

Ne okula başladığı gün, ne de altıncı doğum gününde oğlunu görmeye gitmiş Petra, işlerinin yoğunluğundan. Peter'in altıncı doğum gününden birkaç hafta sonra bir akşamüstü annesi aramış, oğlanın o gün öğleden sonra okuldan dönmediğini söylemiş. Bu kez Petra çekimlerini, randevularını iptal edip köye gitmiş.

Peter, yalnız bir çocuk. Hiç arkadaşı yok. Sınıfın en kötü öğrencisi, hep sorun çıkaran çocuk. O gün ders çıkışı diğer çocuklar onu bir adamla konuşurken görüyorlar. Peter, hiç olmadığı kadar mutlu görünüyor. Kıkır kıkır gülüyor. Adamın elinden tutuyor, dönüp dönüp diğer çocuklara bakıyor. Adam, uzun boylu, sarışın, kot pantolonlu. Çocuklar, adamın görünüşü hakkında daha detaylı bilgi veremiyorlar. Köy barının sahibi, bu tarife benzer bir adamı son haftalarda birkaç kez gördüğünü söylüyor. Ne kimseyle konuşmuş adam, ne de dikkat çekecek bir davranışta bulunmuş. Küçücük köyde dikkat çekmeyen bir yabancı.

Anneanesi, Peter'in doğum gününde kucağında kocaman bir oyuncak ayıyla eve geldiğini söylüyor. Ayıyı kendisine kimin verdiğini söylememiş, "ama," diyor yaşlı kadın, "doğum gününden sonra değişmişti, eve gelince ödevlerini yapıyor, odasını topluyor ve eskisinden daha mutlu görünüyordu."

Öğretmenleri de son zamanlarda Peter'in değiştiğini söylüyorlar. "Daha ilgiliydi bir iki haftadır. Hepimiz umutlanmıştık," diyorlar.

Bir tane bile arkadaşı yok Peter'in, kimseyle paylaştığı bir sırrı da yok. Okuldaki çocuklar o adamın kim olabileceğini, Peter'in niye onunla konuştuğunu, neden mutlu görüldüğünü, neden elini tuttuğunu, adamı ne zamandır tanıdığını bilmiyorlar. Peter'in anılarını, başından

geçenleri yazdığı bir defteri yok, daha doğru düzgün yazı yazmayı bilmiyor. Çizdiği resimler var: Polisle birlikte çalışan bir çocuk psikiyatrisi resimlerden ipucu bulmaya çalışıyor, bu da sonuç vermiyor.

Peter'in fotoğrafı çevre köylere, irili ufaklı şehirlere dağıtılıyor. Kaçırılmasından sonra Peter'i gören olmamış. Resimleri haber bültenlerinde, polis imdat programlarında yayınlanıyor, görenlerin, yerini bilenlerin polise bilgi vermesi isteniyor. Üç binin üzerinde ihbar telefonu geliyor. Hiçbir sonuç çıkmıyor. Petra bir özel detektif tutuyor, o da en ufak bir ipucu bulamıyor.

Kaçırılmasından iki ay sonra Belçika'da, Brüksel yakınlarındaki turistik bir köyü çevreleyen ormanda işkence izleriyle dolu bedeni bulunuyor Peter'in. Tecavüz edilmiş minik bedeni. Failler bulunamıyor, en ufak bir ipucu bulunamıyor.

DÖRT

×××

Boğaz'ın en lüks ve pahalı otelinin önü polis ve gazeteci otosu kaynıyordu. Müşterilerinden birinin öldürülmesi en azından yakın gelecekte otelin işlerini iyi yönde etkilemezdi herhalde. Gene de otel sahiplerinin, her kimlerse, acınacak hale düşeceklerini pek sanmıyordum.

Otelin içi de her halinden sivil polis olduğu belli adamlarla doluydu. Kurbanın kimliğini iyiden iyiye merak etmeye başlamıştım doğrusu. Resepsiyondan Petra'nın nerede olabileceğini öğrenmeye çalıştım, yanıt olarak gazetecilerle görüşmediğini söyledi resepsiyondaki kadın.

"Allahım, aklıma mukayyet ol," diye fısıldadım.

"Ben arkadaşayım, lütfen her neredeyse arayıp arkadaşını Kati'nin lobide olduğunu söyler misiniz?"

Cümlemi bitirmemi beklemeden, kadın arkasını dönüp gitmişti bile. Gözüme daha insani görünümlü bir resepsiyoncu kestirdim, bu kez de ona Petra Vogel'in arkadaşını olduğumu ve kendisiyle görüşmek istediğimi söyledim. Bugün herkes solundan kalkmıştı belli ki. Bu adam da, "Petra Hanım rahatsız edilmek istemiyor efendim," diye tutturdu.

En azından bir haber verebileceklerini söylemem hiçbir işe yaramadı.

Yenilgiyi kolayca kabullenen bir tip değilimdir. Otelin kafesinde hem bir şeyler yiyip içmeye, hem de bir taktik geliştirmeye karar verdim. Gazeteciler de kafede pinekleyerek, benim gibi taarruza geçmek için uygun zamanı kolluyorlardı.

Diğerlerinden ayrı bir masada oturan, özel kanalların birinin haberlerinden tanıdığım cevval görünümlü, saçları sarıya boyalı kadının yanına yaklaştım. Zekâmın bana sunduğu olanakları sonuna kadar kullanmaya kararlıydım. Kadına, kendisini televizyondan tanıdığımı, çok beğendiğimi ve bir şey rica edemeyeceğimi sordum.

Abartılı iltifatlarımdan pek etkilenmiş benzemiyordu. Buna rağmen, "Tabii, buyurun," dedi.

"Ben Petra Vogel'in arkadaşayım, kendisiyle görüşmek istiyorum ama odasını değiştirmişler, yeni oda numarasını da resepsiyondan öğrenemiyorum, belki siz..."

Kadın, ben konuşurken çarçabuk elindeki not defterine göz attı, bir yandan da kendi kendine, "Petra Vogel...Petra Vogel," diye mırıldanıyordu.

"Oda numarasını defterime yazmamışım. Bekleyin, ben görevli arkadaşlardan öğrenip size söyleyeyim," dedi ve bunu der demez ortadan kayboldu.

"Görevli arkadaşlar" diyerek kimi kastettiğini anlamamıştım, kadının geri döneceğini de sanmıyordum zaten: İşi başından aşkın olsa gerekti. Amme hizmeti yapacak ve kendisine hayran süsü veren birini hoşnut edecek durumda değildi. Bu yüzden, kadının iki dakika sonra elinde bir listeyle geri döndüğünü gördüğümde gözlerim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Daha önce *The Topkapi süitinde* kalan başrol oyuncusunu arıyorsunuz, değil mi?" dedi.

"Evet," dedim heyecanla.

"724 nolu odaya aktarmışlar."

Şükranla kadına baktım.

"Bir soru daha sorabilir miyim size?"

Başıyla onayladı.

"Kim öldürüldü acaba?"

"Bilmiyor musunuz?"

Dalgin dalgin bana baktı, bu kadar işinin arasında neden benimle uğraştığına kendisi de anlam veremiyormuş gibiydi.

"Arkadaşınızın başrolünü oynadığı filmin yönetmeni," dedi.
Petra'nın başrolünü oynadığı filmin yönetmeni!
Adı neydi? Neydi?

Hafızamı zorlamanın anlamı yoktu. Adamın adını hiç öğrenmemiştim ki, hatırlayabileyim. Havaalanından Petra'yı almaya gittiğimde yüzünü görmüş olmalıydım gerçi. O insan kalabalığının içinde hangisinin yönetmen, hangisinin ışıkçı olduğu hakkında ise hiçbir fikrim yoktu. Sağda solda bu film ve yönetmeni hakkında bir şeyler okuduğumu da sanmıyordum. Petra adıyla ilgili ne söylemişti acaba? Birden, Petra'yla film hakkında hiç konuşmadığımızı fark ettim. Değil yönetmenin ismini, filmin konusunu, Petra'nın rolünü bile bilmiyordum. Muhtemelen sarışın gazeteci kadın bu konularda da benden daha çok bilgiliydi.

Resepsiyonun yanındaki telefonda 724 nolu odayı aradım. Uzun uzun çaldı, açılmadı. Bu girişimim de başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Eve veya dükkâna gidebilirdim, ama merakıma yenilmiştim bir kere. Kafeye döndüm, gazetecilerin konuşmalarını duyabileceğim bir masaya oturdum. Arada bir kalkıp dahili telefonda 724 numarayı çevirerek, beklemeye başladım. Neyi beklediğimi kendim de bilmiyordum, ama bu bekleyişin "Petra'nın bana ihtiyacı olursa," gibi masum bir gerekçesi olmadığından emindim.

Yan masadaki muhabirlerin konuşmalarına kulak kabartarak istediğim bilgilere ulaşamayacağımın farkına vardığımda, sohbetlerini böldüğüm için özür dileyerek, öldürülen şahsın ismini sordum. İçlerinden en tombul ve en cana yakın olanı atılıp, "Neden öğrenmek istiyorsunuz?" dedi.

"Acaba ünlü biri mi diye merak ettim," dedim. "Otel polis ve gazeteci kaynıyor da."

"Ünlü falan değilmiş aslında," dedi cana yakın çocuk.

"Adı Kurt Müller'miş. Ben hiç duymamıştım," dedi, Steven Spielberg'ü bile duymadığı üzerine bahse girebileceğim başka bir adam.

"Hımm," dedim. Kendi kendime, "Kurt Müller," diye tekrarladım. Ne sıradan bir isimdi. Bir ölü için bile.

Bilgi vermeye de almaya da hevesli görünen tombik, sandalyesini benim oturduğum masaya doğru yaklaştırdı. Parmağıyla masanın üzerindeki sigara paketini işaret ediyordu. Paketi ona uzatırken, "Kim bu Kurt Müller?" diye sordum.

"Üç gün önce film çekmek için bir ekip gelmişti Almanya'dan, gazetelerde okumuşsunuzdur," dedi bir yandan sigarasını yakarken. "Öldürülen adam filmin yönetmeniydi. Bu sabah saat 5 sularında odasında ölü bulunmuş... Nasıl öldüğünü biz de bilmiyoruz. Polis henüz hiçbir konuda açıklama yapmadı. Tek bildiğimiz, cinayet şüphesinin olduğu."

Bütün günü bu otel kafesinde oturarak geçiremeyeceğime karar verdiğimde vakit öğleyi çoktan geçmişti. , Hiç olmazsa dükkâna gidip Pelin'i azat edebilir, böylece bugünün en anlamlı işini yapmış olurum. Son bir kez daha resepsiyonun yanındaki dahili telefonda Petra'nın odası olduğu söylenen numarayı çevirdim. Açılıp açılmaması artık umurumda değildi; açılmadı da zaten.

Sinirden kudurmamı bekleyen okurlar çok yanılıyor. Aksine, sükûnet içindeydim. Kaderime razı olmuştum. Hayatta bundan daha huzur verici bir durum olabilir mi? Polisiye romanlar satan amatör bir detektif olma şansı kapımı çalmış, açılmasını beklemeden çekip gitmişti. Sıradan hayatıma devam edecektim, benim için en hayırlısı buydu. Son günlerde yaşadığı sarsıntılar yorgun kalbime yeter de artardı. Katilin cinayet silahı ve kanlı elleriyle gelip masama oturmasını beklerken içtiğim kahveler de bana verilmiş yeterli bir cezaydı ve bu detektiflik hevesimden derhal vazgeçiyordum.

Ancak, kapımı çalıp sonra da dönüp gittiğini sandığım detektif olma şansı nedense peşimi bırakmayacaktı.

İstanbul trafiği ve park yeri bulma telaşı artık sizce de malum. Gene de ikisine de bu kadar büyük bir tevekkülle göğüs gerdiğim görülmüş şey değildi. Dükkâna gidene dek ne yarı belime kadar camdan sarkıp öndeki arabanın şoförüne küfrettim, ne de kırmızı ışıkta geçen yayalarla dalaştım. Diyorum ya, kaderine razı olmuş bir insanın huzuru sarmıştı dört bir yanımı.

Elimde çift kaşarlı tostumla dükkândan içeri girdiğimde, günün iyi sürpriziyle karşılaştım: Petra, hep benim oturduğum, sallanan sandalyede oturuyordu. Beni görür görmez ayağa fırladı, "Neredeydin?" diye yarı histerik bir çığlık attı.

"Sen neredeydin?" demedim; belli ki epeydir burada beni bekliyordu. Dükkâna aramayı nasıl olup da akıl etmediğime kendim de şaşırđım doğrusu.

"Neler oluyor?" dedim kaşarlı tostumu kemirirken.

Film ekibi dün gece hep birlikte yemeğe gitmiş. Petra, fazla kalmadan, yatmak üzere odasına çıkmış. Sonradan öğrendiğine göre diğerleri de geç saatlere kadar oturmamış, gece yarısına doğru dağılmışlar: Bugün planda açık hava çekimleri olduğundan sabah erken kalkılması gerekiyormuş, 4.30'da lobide buluşulacaktı. Yönetmen dışında bütün ekip kararlaştırılan saatte lobideymiş. Biraz beklemişler yönetmeni; uyanamamış, geç kalmıştır diye. Beş dakika sonra odasını aramışlar, telefon açılmayınca biraz daha beklemişler. Yönetmen olmadan çekimlere başlanmayacağından, beklemekten başka çareleri de yokmuş zaten. 5.15'e doğru, yani epeyce bekledikten ve durmadan telefon ettikten sonra içlerinden biri odasına girmeyi önermiş: "Dün gece içkiyi çok kaçırmıştı. Sızdıysa, telefonu duymuyordur," demiş. Herkes mantıklı bulmuş bunu. Adamın küp gibi içtiği sır değilmiş. Resepsiyondakiler, müşteri içerideyken kimseye kapıyı açamayacaklarını söylemişler. Bunun üzerine otelin gece müdürüyle konuşulmuş. Sonunda, otel görevlilerinden biriyle, yönetmenin ekipteki en yakın arkadaşı olan kostümcünün odaya girmesi üzerinde anlaşılmış.

Kostümcünün gitmesiyle, ah al moru mor dönmesi bir olmuş. "Kurt'u öldürmüşler," diye bas bas bağıryormuş.

Nasıl öldürüldüğünü Petra bilmiyordu, sormamıştı. Merak bile etmemesine sinir olmuşum doğrusu. Kendi kendime akıl yürütmeye başladım. Cesede sadece bir göz atacak kadar odada kalan kostümcünün bile "Öldürmüşler," dediğine bakılırsa, açık seçik bir cinayet olmalıydı. Romanlardan edindiğim tecrübelere dayanarak, bu kadar aleni cinayetlerin tabancayla işlenenler olduğunu söyleyebilirim. Öte yandan, işin içinde tabanca bile olsa, sıradan bir kostümcünün aklına cinayetten önce intihar ihtimali gelmeliydi. Kostümcü neden "intihar etmiş" veya "ölmüş" dememiş olabilirdi? Bu soruya birden fazla yanıt buldum:

1- Yönetmeni kostümcü öldürmüştü.

2- Katil intihar süsü vermeye bile zahmet etmemişti.

3- Kostümcü, polisiye romanlar okuyan bir kostümcüydü, bu yüzden insanların eceliyle de ölebildiğine veya intihar edebildiğine olan inancı sarsılmıştı.

4- Diyelim ki yönetmen tabancayla öldürüldü, kurşun yarası insanın kendi kendine ateş ederek açamayacağı bir yerindeydi ve kostümcü bir bakışta bunu fark etmişti. Bunun için kostümcünün cinayet romanları okuyan bir kostümcüden daha fazla özelliğe sahip olması gerekliydi. Bugünlerde, emekli adli tıp doktorlarının veya cinayet masası polislerinin kostümcülük yapıp yapmadıkları konusunda ise fikrim yoktu.

5- Cinayet silahı ortada yoktu ve emekli cinayet masası polisi olan kostümcü bir bakışta ortalıkta silah olmadığını da fark etmişti.

Bu ihtimalleri gözden geçirdikten sonra, oturduğum yerde akıl yürütme metoduyla bir sonuca ulaşamayacağıma karar verdim.

Açık söyleyeyim, polislerden hoşlanmam. Polislere karşı olan duygularımın basit bir "hoşlanmama"nın ötesinde olduğunu iddia edecek olanlar da çıkabilir. Ben, bu konuda derin tahlillere girmek yerine, sadece polis görünce yolumu değiştirdiğimi söylemekle yetineceğim. Annemin küçüklüğünden beri kulağıma küpe olması maksadıyla söylediği sözlerden, şu yaşıma dek aklımdan silinmeyi de "polisten dost olmaz" vecizesidir. Esasen, annemle aramızda görüş birliği olan tek konunun da bu polis konusu olduğunu söylemekte yarar var. Annemle benim için polisler milliyetlerüstü yaratıklardır: İngiliz, Türk, Meksika, Alman polisi arasında bizce hiçbir fark yoktur; hepsinden aynı derecede hoşlanmayız.

Fakat 30 saniye önce dükkânın kapısından giren polis üniforması içindeki ilah, annemle aramdaki son görüş birliğine, bizi birbirimize bağlayan bu son bağa ihanet etmeme neden olabilirdi. Gözü dönmüş halimi gizlemeye çalışarak ve polis otosunun dükkânın önünde durmasıyla birlikte vitrinin önünde biten Recai'yi görmezlikten gelerek, "Evet, Memur Bey, bir sorun mu var," dedim, tamamen egosunu sarsmak maksadıyla, yoksa adamın en azından komiser olduğuna bire yüz bahse girebilirdim.

"Cinayet Masası'ndan geliyorum efendim, Komiser Batuhan. Size birkaç sorum olacaktı, zamanınız varsa," dedi.

Şimdi, Türkiye ve Türkler hakkında biraz bilgisi olan okurlara Komiser'in bu cümlesi zaten tuhaf gelecektir, diğerleri içinse birkaç açıklama yapmayı elzem buluyorum. Her şeyden önce "Batuhan" bir komiser adı değildir. Komiserlerin isimleri diğer normal Türkler gibi Ahmet, Ali, Mehmet, hadi bilemedin Orhan olur. Batuhan, pop şarkıcısı isimlerinden biridir ve bir aile, çocuğuna Batuhan ismini koymuşsa, kesinlikle onu büyüyünce komiser olması için doğurmamıştır.

Muhtemelen Komiser Batuhan'ın annesi o korkunç günün, yani oğlunun Polis Koleji'ne adım attığı günün ardından kendini konken partilerine vermiş, babası ise eroınman olmuştur. Anlaşılan apaçık bir aile trajedisiyle karşı karşıyaydık ve bu cani adam ailesinin başına gelenlerin tek sorumlusu kendisi değilmiş gibi karşımda kibar kibar gülümsüyordu.

Bana sorarsanız bir komiserin bu kadar kibar olması hem tuhaf, hem de gereksizdi. Bu sabah telefonda konuştuğum, ismini artık hatırlamadığım ama kesinlikle normal bir isme sahip olan Ortaköy Polis Karakolu'nda görevli polis memuru da bana "hanımefendi" diye hitap ettiğine göre, rahatlıkla şu sonuca varabilirim: Sıkı dur Avrupa Birliği, Türkiye üye ülke olmayı kafasına koymuştur, bu yönde kararlı adımlarla ilerlemektedir. Bundan böyle Türk polisi de insan haklarına saygılı bir polistir.

"Bana mı soru soracaktınız?" dedim, Petra'yı başımla işaret ederek ekledim, "Herhalde arkadaşım Petra'yı arıyorsunuz."

Petra, hâlâ benim sallanan sandalyemde oturuyor ve dünya umurunda değilmiş gibi sallanıp duruyordu.

Komiser Batuhan'ın yüzündeki şaşkınlıkla karışık bayram çocuğu ifadesine bakılırsa, ben söyleyene kadar Petra'yı fark etmemişti. Bozuntuya vermemeye çalıştı gene de.

Cebinden çıkardığı bloknota bir göz atıp, "Arkadaşınız Petra... Petra Vogel'ı arıyorum, evet," dedi. Bu kez başparmağımla Petra'yı işaret ettim. Recai hâlâ vitrinin önünde durup içeride olan biteni izliyordu. Hiç olmazsa oradan uzaklaşsın diye kapıyı aralayıp üç çay söyledim.

Komiser Batuhan elbette İngilizce biliyordu. Başka bir polisin herhangi bir yabancı dilde tek kelime ettiğini duysam şaşkınlıktan küçük dilimi yutarım, fakat Batuhan'ın İngilizce bilmesine hiç şaşırmadım. Ona da bu yakışır, değil mi?

Bizim Petra'nın İngilizcesi eskiden çok kötüydü, hâlâ da öyleymiş. Aslında Petra'nın dile karşı yeteneği yoktur, Almancası bile kötüdür. Petra ile Komiser Batuhan'ın ortak bir dilleri olmadığına göre, benim ikisinin konuşmalarına kulak kabartmaktan öte bir işlevim olacaktı.

Petra on dakika önce bana anlattıklarının neredeyse sözcük sözcüğe aynını Batuhan'a tekrarladı: Ne bir cümle eksik, ne bir cümle fazla. O sözünü bitirene kadar Komiser Batuhan hiç ağzını açmadı, arada bir kısa notlar almakla yetindi:

"Dün gece odasına döndükten sonra olağan dışı bir ses duymuş mu acaba, sorar mısınız?" dedi Petra'nın son cümlesinin ardından. Bana söylüyordu bunları, ama konuşurken gözlerini Petra'ya dikmişti.

Kendimi tutamadım. Hep merakımın esiriyimdir.

"Ne tür bir sesi kastediyorsunuz, silah sesi mi?" deyiverdim.

"Silah sesi mi? Onu da nerden çıkardınız?" Şimdi, yüzünü bana dönmüştü.

"Bilmem... Yani... Müller nasıl öldürülmüş?"

"Ah, tabii. O anlamda. Hayır, hayır, silahla öldürülmemiş." Alayla güldü. Güldüğünde inci gibi dişleri görünmüştü. Kafamı adamın kendisine değil, söylediklerine vermeye çalıştım güçlükle.

"Aslında yaratıcı denebilir," diye devam etti. "Banyo yaparken. Küvette yıkanırken, çalışır durumdaki saç kurutma makinesi küvetin içine atılmış..." Biraz durakladı, bu kez deminki gibi dişlerini gösterecek şekilde değil, hafifçe gülümseyerek ekledi:

"Bol köpüklü bir cinayet."

İçimden tekrarladım: Bol köpüklü bir cinayet! Peki, yaratıcılık bunun neresindeydi? Köpüklü olmasında mı?

Komiser Batuhan, şimdi gözlerimin içine bakarak, sabırsızlıkla, "Sorar mısınız, Petra Hanım dün gece anormal bir ses duymuş mu? Herhangi bir şey görmüş mü? Ona önemsiz gibi gelen her bilgi işimize yarayabilir. Lütfen çevirir misiniz?" dedi.

Söylediklerini çevirdim.

"Hayır," dedi Petra, kesin bir ifadeyle. "Hiçbir şey duymadım da, görmedim de. Yastığa başımı koyar koymaz uyumuşum. Çok yorgundum."

Petra'nın söylediklerini not etti.

"Petra Hanım'ın yeminli bir çevirmen eşliğinde tekrar ifadesini almamız gerekecek." Sanırım bana kabalık ettiğini düşündüğü için aceleyle ekledi,

"Dosyaya koymak için resmi bir çeviriye ihtiyacım var." Sonra Petra'ya bakarak konuşmaya devam etti:

"Petra Hanım yarın merkeze gelip beni bulursa... Öğleden sonra mesela saat 5'te?"

Batuhan'ın son söylediklerini de Petra'ya çevirdim. Bir polis benden "merkez'e gitmemi isteseydi tepkimin ne olacağını düşünmek bile istemiyordum, Petra ise sakın sakın sallanmaya devam ediyordu. Yarın öğleden sonra saat 5'te Batuhan Bey'in odasında olacağımı da aynı sakinlikle söyledi.

"Bir de Petra Hanım'ın İstanbul'dan hemen ayrılma niyeti var mı acaba, sorar mısınız? Film ekibindeki diğer arkadaşlar kalıp filmi bitireceklerini söylüyorlar, ama Petra Hanım'ın farklı bir planı varsa öğrenmek isterim."

Bunu da Almancaya çevirdim.

"Hayır, geri dönmüyorum. Filmi bitireceğiz. Müller'le ya da Müller'siz," dedi Petra kesin bir ifadeyle.

Komiser Batuhan bu söylenenleri de not ettikten sonra, yerinden kalkıp Petra'yla tokalaştı. Elini bana uzatmadan, daha sonra dükkâna tekrar uğrayıp uğrayamayacağını sordu.

"Neden?" diye sordum çılgılık atar gibi. "Bu olayın benimle bir ilgisi yok. Sadece Petra'yı tanıyorum, o kadar."

"Size cinayetle ilgili soru sormak için uğrayacağımı söylemedim ki. Polisliyeler hakkında çene çalmak istiyordum. Ben de iyi bir polisiye okuruyumdur."

Rahatlamıştım, ne yalan söyleyeyim. Yüzümü buruşturur gibi gülümsedim:

"Ben de size bir şey sormak istiyorum aslında. Bana nasıl ulaştınız?"

"Bizim işimiz bu, efendim. Cinayetle uzaktan yakından ilgisi olabilecek herkesten bir Şey öğrenebiliriz diye düşünürüz."

"Evet, ama bu benim sorumun yanıtı değil," dedim.

Bir an ciddi bir ifadeyle yüzümü inceledi.

"Film ekibinden Petra Hanım'ın İstanbul'da kitapçılık yapan bir arkadaşı olduğunu söylediler. Sizin dükkânı bulmak zor olmadı." İstanbul'un tek kitapçısı benmişim gibi konuşmuştu ama üzerinde durmadım. Bu konuda ısrarcı olmak anlamsızdı. Enerjimi daha sonrası için sakla-malıydım.

Batuhan gittikten sonra Petra'ya gece bende kalmasını önerdim. İstemedi. Ben de fazla ısrar etmedim doğrusu. Kendi bilir.

Bir taksiye atlayıp oteline döndü.

BEŞ ×××

Ertesi sabah kendimi bile şaşkınlığa düşürerek saat 9'da uyandım. Heyecan bana yarıyor. Gazetelerle birlikte mahallenin köşesindeki kahveye kurulduğumda saat 10'a geliyordu ve sıcaklık 30 dereceye ulaşmıştı.

Bütün Türk gazeteleri haberi birinci sayfadan vermişti. Son satırına kadar her şeyi okudum. Cinayet hakkında dün Petra ve Batuhan'dan öğrendiklerimin dışında yeni bir şey yoktu. Yönetmenin biyografisi hakkında bilgi ise gazetelerin sadece birinde vardı: Kurt Müller 1952 Bielefeld doğumluydu, şimdiye kadar yaptığı filmlerin hiçbiri başarıya ulaşmamıştı. Bu gazetede Müller'in iki filminin ismi de verilmişti: Yağmurdan Sonraki Gece ve Ebedi Aşkın İzinde. Her iki filmin de varlığından bile haberdar değildim.

Haremde 1001 Gece adlı bu filmin "ses getirecek" bir proje olduğu hususunda tüm gazetelerin muhabirleri hemfikirdi. Filmin senaryosu ünlü İtalyan yazar Giacomo Donetti'nin satış rekorları kıran aynı adlı kitabından uyarlanmıştı. Bir Alman firmasıyla ortak prodüksiyonu üstlenen Mumcular Film'in genel müdürü Yusuf Selam dün yaptığı yazılı açıklamada, "Sanata ve sanatçıya uzanan hain ellerin kırılacağını" söylemişti. Bana kalırsa, fazla iddialı bir cümleydi ya, neyse. Yusuf Selam, bu elim hadiseye rağmen en kısa zamanda yeniden çekimlere başlanacağını ve filmin başarıya ulaşması için hiçbir fedakârlıktan kaçınılmayacağını da açıklamalarına eklemişti.

Bütün bunları okuduktan sonra aklıma takılmasını engelleyemediğini nokta şuydu: Bu film Donetti gibi günümüzün çok satan yazarlarından birinin romanından uyarlanıyorsa, neden Müller gibi ikinci sınıf bir yönetmenin eline teslim ediliyordu?

Sıcaklık hızla 40 dereceye doğru ilerliyordu. Güneş tepemin üstünde işkence aleti gibi parlarken klimalı dükkânıma doğru Çukurcuma'nın yokuşlu sokaklarından neredeyse uçtum ve internet denilen, insanlık tarihinin tekerlekten sonraki en büyük icadının başına geçtim.

Cinayet haberi Alman gazetelerinin hemen hepsinde aynı başlıkla verilmişti: Boğaz'da Cinayet. İstanbul hakkında, ister belgesel film, isterse roman olsun, hepsinin bir köşesine "Boğaz" sözcüğünün sıkıştırılması âdettendi zaten.

Westdeutsche Zeitung ve Tagesblatt des Ostens 'taki haberler diğerlerinden biraz daha tatmin ediciydi ama Kurt Müller hakkında doğru düzgün bilgi bu iki gazetede de yoktu.

Kimdi bu Kurt Müller? En sevgili internet arama motoruma "Kurt Müller" yazıp şansımı bir de orada denedim. Bütün internette Kurt ve Müller sözcüklerini içeren 1634 web sayfası bulunduğunu görünce yeni bir umutsuzluk dalgası içimi kapladı. Her dört Alman'dan birinin ya isminin Kurt, ya da soyadının Müller olduğu gerçeği göz önünde tutulduğunda, bu durum hiç de şaşırtıcı değildi.

Sıkılana kadar, 1634 adet web sayfasının yaklaşık 100 tanesini tek tek açtım. Çok azı benim aradığım Kurt Müller'le ilgiliydi, onlar da hep film ve cinayet hakkında bugünkü gazetelerde çıkan haberlere ait sayfalardı.

Tam bilgisayarımı yumruklamak üzereyken aklıma Bielefeld'de yaşayan emekli doktor arkadaşım Sandra geldi. Sandra, bu adamın kendisi tanıyorsa bile, mutlaka tanıyan birini bulurdu. Hemen telefona sarıldım.

Komiser Batuhan'ı dükkânın vitrininden içeriyi gözetlerken yakaladığımda akşamüstü yemeği olarak Trabzon pidesi yemiş, hamurları hazmetmek için yeşil çay üstüne yeşil çay içiyordum. Pelin işten erken çıkıp sinemaya gitmişti.

Batuhan bu kez sivil giysiler içindeydi. Şimdi, sivil deyince şık olduğu sanılmasın: Gri kumaş pantolon ve beyaz kısa kollu gömleğiyle üniformalı haline rahmet okutuyordu. Fakat açık söyleyeyim, adam çuval da giyse yakışıklı.

Elimle "içeri gelin" işareti yaptım. Teklifimi ikiletmedi.

Kapıdan girer girmez, "Yeşil çay alır mısınız? Yeni yaptım," dedim.

"Zahmet etmeyin," dedi. Türkçede bu "Çok iyi olur" demektir.

Mutfaktan fincan getirmeye giderken sordum:

"Bir ilerleme var mı soruşturmada?"

"Milim milim. Henüz film ekibindeki herkesle konuşmadık. Çevirmen aracılığıyla ifade almak uzun sürüyor. Aslında, ifadelerden ilginç bir şey daha çıkacağını sanmıyorum. Herkes üç aşağı beş yukarı aynı şeyi söylüyor."

"Peki, kurbanın kimliği?" Mutfaktan sesleniyordum.

"Kurban? Biliyorsunuz..." Durakladı. Şimdi, elimde fincanla mutfak dükkândan ayıran çizgili perdenin önünde duruyordum.

"Kim neden öldürsün ki bu adamcağızı? Anladığım kadarıyla kendi halinde biri."

"Kendi halinde denebilir mi, bilmiyorum. Yönetmen olarak haklısınız, kendi halinde, hatta vasatın altında bir sinemacı. Fakat asıl işinin bu olduğundan da şüpheleniliyor." Bir sessizlik oldu. Kelimenin tam anlamıyla kalbim hop etmişti. Doğru iz üzerinde miydim yani? Cinayete kurban gitmesinin altında yatan sırrın Müller'in hayatında ve ilişkilerinde olduğunu düşünmekte haklıydım demek.

"Tabii bunlar... Ulu orta konuşulacak şeyler değil," dedi. Bunu söylerken neyi kastettiğini o anda olmasa da birazdan anlayacaktım.

"Karışık bir vaka anladığım kadarıyla," dedim, ağzından laf almak için nasıl bir yöntem izlemeli diye düşünürken.

"Evet, oldukça karışık."

"Yönetmen uyuşturucu işine mi bulaşmıştı?" dedim damdan düşer gibi. O anda aklıma gelen bu ihtimal âdeta kendi kendine dudaklarımdan fırlamıştı. Normalde böyle boşboğaz değilimdir.

Batuhan irkildi:

"Bunu da nereden çıkarıyorsunuz?"

"İnsanın ilk aklına gelen bu tür bir şey oluyor."

Yüzüme bir an hayranlıkla bakıp, aklı sıra ustaca konuyu değiştirdi ve kendisinin ne kadar iyi bir polisiye okuru olduğunu anlatmaya başladı. Polisiye bilgisi gerçekten fena sayılmazdı da, Raymond Chandler'ı ne kadar severek okuduğu umurunda bile değildi. Yarım saate yakın bu zevkliğe katlandıktan sonra, hiç olmazsa mutfaka kaçabilmek için, "Ben yeniden çay yapayım," dedim.

Saatine bakıp, kafasını kaldırmadan, "Çay için saat biraz geç oldu," dedi. Kafasını saatinden kaldırdığında da yüzüme bakmadı. Zorlukla duyulan bir sesle,

"Ben sizi yemeğe davet etsem? Hem daha rahat konuşuruz," dedi.

Almanca yanıt verdim, "*Sie sind schneller als die Polizei erlaubt.*"

Kibar kibar, "Pardon, Almanca bilmiyorum," dedi.

Ben o kadar kibar değilimdir, "Çok hızlısınız," diye söylediğimi Türkçeye çevirdim.

Esasen o gelmeden mideye indirdiğim Trabzon pidesi bir beton parçası gibi hazmedilmeden yerinde duruyordu ama Batuhan'ın yemek davetini reddetmenin de âlemi yoktu: Çıkarlarım söz konusuydu. Cinayet hakkında bir şeyler öğrenmek için dün sabahtan beri çırpınıp duruyordum ve daha bir arpa boyu yol katedememiştim. Tek çare Batuhan'ın ötmesini sağlamaktı. İyi bir yemek, şarap... Mahcuplukla arsızlık arası bir sırtışla bluzumun açık yakasına kaçamak bakışlar atan adamın polis olduğu aklıma gelince, düşüncelerimi "rakı" diye düzelttim: Kebap ve rakı Batuhan'ı bülbüller gibi şakıtabilirdi.

Haddinden fazla hevesli görünmeden, hatta lütufta bulunur gibi bir edayla yemek davetini kabul ettim. Kabul ettiğimi bildiren cümlenin hemen ardından da,

"Ama," diye ekledim, "gideceğimiz yeri ben seçeceğim. Tamam mı?"

Size itiraf etmemde sakınca yok; Batuhan'ın, benim arkadaşlarımla müdavimi olduğu Beyoğlu civarındaki meyhanelerden birine veya Polis Evi denen sadece polislerin gittiği bir

"meslek lokali"ne gitmeyi önermesinden korkuyordum. Yoksa mekân seçimi konusunu erkeklere bırakmayı; gidilen yer kötü çıktığında da bilumum mimik ve jestler eşliğinde hakaret etme fırsatını kaçırmamayı her kadın gibi ben de bilirim.

Gidilebilecek muhitleri birer birer hızla aklımdan geçirdikten sonra, Yeşilköy'deki kebabçılardan birine gitmemizin uygun olacağına karar verdim.

Yeşilköy, İstanbul'un Avrupa yakasında olmakla birlikte benim yaşam merkezim Beyoğlu-Cihangir-Kulebidi üçgeninden oldukça uzakta bir semtti. Esasen, sadece benim yaşam merkezime değil, hemen her yere uzaktı. Bu uzaklığı kafalarında canlandırmaları için İstanbul'u bilmeyen okurlarıma şu ipucunu verebilirim: Geçen gün Petra'yı karşılamaya gittiğim Atatürk Havaalanı Yeşilköy'dedir.

Bununla birlikte Yeşilköy, Marmara denizi kıyısında, İstanbul'un yeşilliğine ve bahçe içinde evlerine rastlanan son semtlerden de biridir. Bu özellikleri göz önünde bulundurarak, bölgede konut fiyatlarının bir zamanlar el yaktığını söylemeye gerek yok. Bir zamanlar diyorum, çünkü Marmara depremi öncesine kadar durum böyleydi. Bu bölgede zeminin depreme karşı çok dayanıksız olduğunun tespit edilmesiyle birlikte, Yeşilköy ve civarındaki evlerinden taşınabilecek durumda olan herkes taşındı. Şimdi Yeşilköy eski şaşaalı günlerin anısını yaşatmaya çalışan kebabçılardan ve ekonomik olanakları taşınma masraflarını kaldırmayacak dullarla emeklilerden müteşekkil bir semt.

Dükkândan çıkıp, Batuhan'ın önden koşup kapısını açtığı kırmızı Renault'ya doğru yürürken, bu otomobil seçiminin de bir polis, peki tamam, bir cinayet masası komiseri için fazlaca "renkli" olduğunu düşündüm.

Kuledibi'nden Yeşilköy'e uzanan yol boyunca hemen hiç konuşmadık. Ben, araba kullanmamanın avantajından yararlanarak, son dört günü düşündüm. Daha dört gün önce bu yolu katetmiştim: Aklımda bambaşka düşüncelerle.

Yıllardan beri civarına uğramadığım, yıllar önce de hangi maksatla uğradığımı hatırlamadığım Yeşilköylü kebabçı Saçıkara şükürler olsun yerinde duruyordu ve açtı.

İçerisi ucu bucağı görünmeyen bir hangar gibiydi.. Tepeden sallanan flüoresan lambalarının altında elma yanaklı kebabçı müdavimleri bile beti benzi atık İskandinavlara dönmüştü. Türkler, benim anlamak için kafa yormadığım bir nedenle mekânları flüoresanla aydınlatmayı pek seviyorlar. Ne parlak beyaz bir ışık yayan bu lambaları, ne de kebabçıların daimi müşterileri olan tombul ve orta sınıftan Türkleri hiç kafaya takmadım. Havalandırma aletleri -bu yaz sıcaklığında kebab yiyen o tuhaf insanları ve beni serinletmek için- son hız çalışıyordu ve şu anda burayı beğenmem, hatta buraya bayılmam için bu kadarı yeterliydi.

Gözlerden uzak bir masaya doğru neredeyse koşar adım ilerledim.

Bir iki meze, patlıcanlı kebab ve rakı sipariş ettik. Ne bol yağlı etten mamul kebablara, ne de anason ve üzüm karışımı rakıya düşkünlüğüm vardır. Doğrusunu isterseniz, rakıyı sadece koklamak bile midemi altüst etmeye yeter. O yüzden bütün gece boyunca rakı kadehini ağzıma götürüp, içiyormuş gibi yapmakla yetindim.

Kebab çeşitlerini, polisiye romanları, polislik mesleğinin zorluklarını ve hatta Türk siyasetinin açmazlarını yeterince konuştuğumuzu düşünürken, rakı kadehini bir kez daha ağzıma götürdüm, duyduğum tiksintiden boğuklaşmış bir sesle, "Sizce Müller'i kim öldürmüş olabilir?" diye sordum. Öyle, damdan düşer gibi.

"Kafamda bir isim yok. Daha doğrusu katil şudur diyecek kadar ipucu yok elimizde," dedi Batuhan. Hiç şaşırمامıştı konunun tarafımdan birdenbire değiştirilmesine.

"Bugün dükkânda Müller'in asıl işinin film yönetmenliği olmadığından şüphelendiğinizi söylemişsiniz ya..." Başladığım cümlenin sonunu nasıl getireceğime bir an karar veremedim. Batuhan'ı ürkütmek istemiyordum. Öte yandan da, bir soruyu dolaylı olarak nasıl sorabileceğimi bilmiyordum. Türkçem sandığım kadar parlak değil galiba diye düşündüm. Ya

da? Ya da, bu bir karakter meselesiydi. Ben hayatım boyunca direkt bir insan olmuştum. Batuhan'ın ağzından laf almak istiyorum diye birdenbire değişecek halim yoktu ya. Zaten bu lafı döndürüp dolaştırma oyunu da kabak tadı vermeye başlamıştı.

"Batuhan Bey," dedim, popomu sandalyenin üstünde kaydırıp, bedenimi sola doğru döndürdüm, sağ dirseğimi masanın üzerine, elimi de çenemin altına koydum. Etkileyici olduğunu düşündüğüm bu köşe yazarı kadın pozisyonunda tam karşımda oturan adamın gözlerinin içine bakıyordum.

"Siz de bir polisiye okursunuz, o yüzden beni anlayacağımızı düşünüyorum. Biliyorsunuz, polisiye okurları hep yüreklerinin derinlerinde detektif olmayı istemiş insanlardır..."

"Veya kanlı bir katil," dedi Batuhan.

"Katil bir polisiye okuru hiç duymadım doğrusu," dedim. Hemen ardından gülümseyerek ekledim,

"Şüpheliler listenizde ben de mi varım yoksa?... Polisiye okuduğum için..."

"Okumaktan da öte, sattığımız için..." dedi ve kendi esprisine güldü.

"Harika! Cinayeti polisiye satan kitapçı kadın işliyor. Peki ama neden?"

"Maktul, kitapçı kadının yakın arkadaşını terk etmek ve işten kovmak üzere olduğu için."

"Nasıl yani?" dedim. Galiba, sadede gelmiştik.

"Öğrendiğimize göre, arkadaşınız Petra, Müller'le aşk yaşıyormuş. Film ekibindeki hemen herkes bu ilişkinin farkındaymış. Anlaşılan İstanbul'a geldikten sonra Müller'le Petra kavga ediyorlar, Müller de başrolü bir Türk oyuncuya, Ayla Özdal'a vermeye karar veriyor. Kısacası, Müller öldürüldüğünde Petra'yı her iki anlamda da kapının önüne koymak üzereymiş."

Bu şartlar altında soğukkanlı köşe yazarı kadın pozisyonunda oturmaya devam etmeme imkân kalmamıştı. Akşamüstü, "Film ekibindekilerin ifadelerinden ilginç bir şey daha çıkacağını zannetmiyorum," dediğinde Batuhan'ın neyi kastettiğini şimdi anlıyordum: İfadelerden yeterince ilginç bir şey çıkmıştı işte.

Masanın üstünde duran paketten bir sigara alıp, onun uzattığı çakmakla yaktım. Sigaramın dumanını havaya üflerken ciddi bir suratla ve boynumu hafifçe sağa doğru yatırıp küçümser bir ifadeyle yüzüne baktım ve buz gibi bir sesle şöyle dedim:

"Sizce bu söyledikleriniz normal bir insanın cinayet işlemesi için yeterli nedenler mi? Dikkatinizi çekerim, söz konusu olan soğukkanlı bir katil değil, sizin gibi, benim gibi biri. Hatta bizden daha çok kaybedecek şeyi olan biri: Ünlü bir aktris." Petra'nın ne kadar ünlü olduğu konusu tartışılmaya değerdi, ama şimdi öncelikli meselemiz bu değildi.

"Bence söylediklerim cinayet işlemek için hiç de fena nedenler değil. Bir anda hem sevgilisiz, hem de işsiz kalacak olmak ünlü biri için de önemsiz bir şey değil." Bol buzlu rakısından iri bir yudum alıp ağzını çalkaladı. Hiç hoş bir görüntü değildi.

"Ayrıca, ben cinayeti Petra Hanım'ın işlediğini söylemiyorum. Bunu ispatlayacak yeterli delil yok zaten elimizde. Biliyorsunuz, suçluluğu ispatlanana kadar bizim gözümüzde herkes suçsuzdur." Telaffuz ettiği bu son cümlenin haşmetinden gururlanarak bir yudum rakı daha içti. Böyle giderse kısa sürede sarhoş olacaktı.

"Diyelim ki, Kurt Müller'in arkadaşınızı kovmaya niyeti vardı. Bakın bu böyledir demiyorum, bir ihtimal üzerine konuşuyoruz, çünkü resmen bir girişimde bulunmamış olabilir. Bu noktayı henüz araştırıyoruz." O da bir sigara yaktı. "Bu ihtimalde, Müller'in sözleşme feshedildikten sonra öldürülmesi, aslında parasal açıdan Petra Hanım'ın işine daha fazla yarardı." Parmaklarını para sayar gibi birbirine sürterek söylemişti bunları.

Geçtiğimiz şubat ayındaki son ekonomik krizden sonra Türkler para işlerini daha bir ciddiye almaya başlamıştı bana sorarsanız. Soru sormama fırsat vermeden makineli tüfek gibi konuşmaya devam etti.

"Eğer Müller birkaç gün sonra öldürülmüş olsaydı, arkadaşınızla imzalanmış olan sözleşme film şirketi tarafından iptal edilecek, sözleşmeye konulmuş şart uyarınca da Petra Hanım yüklü bir tazminata hak kazanmış olacaktı." Durdu. Sırıtarak bana baktı,

"Nereden baksanız Petra Hanım'a yazık oldu," dedi.

"Polis işte," diye düşündüm. "Yakışıklı da olsa, polisiye de okusa bir bayağılığı var."

"Şüpheli listenizdeki tek isim Petra mı?" diye sordum.

Hiç de inandırıcı olmayan bir sesle, "Hayır, hayır," dedi.

"Başka kim var öyleyse?"

Omuz silkti, ağzında bir şeyler geveledi.

"Bu bir aşk cinayeti mi yani?" dedim.

"Cinayetin işlenmesinin altında yatan neden aşk, para ya da intikam olabilir, ama suçlularla mücadelede bizi asıl ilgilendiren suç işlemeye neden yönelindiği değil, öncelikli olarak, suçu kimin işlediğidir. Nedenleri, suçun hafifletici ve ağırlaştırıcı unsurlarını tespit etmeyi hukuk adamlarına bırakırız" dedi. Söylediği büyük lafların üzerimdeki etkisini ölçmek ister gibi bana bakıyordu. Rakıdan gözleri kanlanmıştı. Bu haliyle onu eskisi kadar yakışıklı bulmadığımı fark ettiğim anda durumun ciddiyetini de kavradım: Arkadaşım Petra'nın katil olduğunu düşünen bir polisle, varlığından sadece havaalanına gitmek için yararlandığım uzak bir semtte kebab yiyip, rakı içmekteydim.

Ertesi sabah uyandığımda hava henüz ısınmaya başlamamıştı. Bakkala seslenip siparişlerimi söyledim. İki gündür bütün gazeteleri almam bakkal çırağı Hamdi'nin dikkatini çekmişti. Siparişleri camdan sarkıttığım sepete yerleştirirken sırtarak sordu, "Hayrola Kati abla? Dünyada olup bitenleri yakın takibe mi aldın?"

Buyurun, sabah sabah gereksiz bir samimiyet gösterisi. Gene de sanırım Türklerin bu hallerine alışmaya başlıyorum ki gülüp geçtim.

Cinayet haberinin cinayet kısmı gazeteciler açısından daha ikinci günden demode olmuştu: Ünlü yıldız Ayla Özdal'ın tenis oynarken poposunun gözüktüğü fotoğrafı çiçek bozuğu suratlı Müller'in vesikalık portresinden daha cazip görünmüştü belli ki.

Satın aldığım bütün gazeteler Ayla Özdal'ın dün menajeriyle birlikte yaptığı basın toplantısındaki açıklamalarına genişçe yer veriyordu: Özdal, üzgün bir ifadeyle Türkiye'ye kısıp kalmış büyük bir yetenek olduğunu, Türk sinemasını yurtdışında temsil etmek istediğini, bunun için gereken tüm özelliklere sahip olduğunu, yakaladığı fırsatı son dakikada sapık bir katil yüzünden kaçırdığını anlatmıştı. Menajeri ise, kadından görece daha derli toplu laflar etmişti: Evet, yönetmeni öldürüldükten sonra bu filmin akıbeti belli değildi ama Ayla Türk sinemasının en büyük değeriydi ve mutlaka yeni teklifler alacak, ülkesini yurtdışında en iyi şekilde temsil edecekti.

Gazeteler, ayrıntısıyla verdikleri Ayla Özdal'ın basın toplantısı haberinin ardından, son satırlarda da Müller'in katilinin henüz yakalanamadığını, bununla birlikte, İstanbul polisinin katili yakalamasının an meselesi olduğunu altını çizdiğini yazıyorlardı.

Derhal Petra'yı aradım. Sanırım bu kez onu uyandırmıştım.

"Türk gazeteleri senin kovulmak üzere olduğun haberleriyle dolu bugün," dedim, günaydın yerine. Kendisini bir numaralı şüpheli yapan havadisleri abuk sabuk kaynaklardan öğrendiğim için Petra'ya sinirliydim, gene de gerçekten Müller'in sevgilisi olup olmadığını yüz yüze gelince sormayı akıl edemeyecek kadar sınırdan gözüm dönmemişti.

"Kovulmak üzere mi? Bu da nereden çıktı?" dedi. Bana sorarsanız henüz uyku sersemliğini üzerinden atamamıştı.

"Gazetelerde yazıyor," dedim. Bir an ikimiz de diğerinin bir şey söylemesini bekleyerek sustuk. Bu haberi gazetelerde okumadan önce de bildiğimi Petra'ya söylemeyi aklımdan bile geçirmiyordum. Türklerin dediği gibi; ne kadar ekmek, o kadar köfte.

"Kovulacak mıymışım?" dedi. Bu söylediğine inanmadığı uykulu sesinin tınısından bile belliydi.

"Evet, kovulacakmışsın," dedim, onunla uyku sersemi değilken konuşmanın daha akıl kârı olduğunu düşünürken.

"İstersen bir saat sonra otelin lobisinde buluşalım, dışarıda bir yerde kahvaltı ederiz, Türk gazetelerindeki haberleri de sana tercüme ederim," dedim.

Hemen ardından Lale'yi aradım.

Lale, Türkiye'nin en büyük gazetesi Günebakan 'in yayın yönetmeni, dolayısıyla da, bilumum polis ve magazin muhabirinin elindeki bilgilere ulaşabilecek ve beni ulaştırabilecek kadın ve bilindiği gibi en yakın arkadaşımıdır: Günebakan'da iki gündür çıkan haberleri yazan muhabirlerin bugün benimle buluşmasını sağlayacağına söz verdi. Sekreteri on dakika sonra beni arayıp, buluşma yerini ve saatini bildirecekti.

Sekreterden gelecek telefonu beklerken gardırobun karşısında dikilip ne giyeceğime karar vermeye çalışarak zaman geçirdim. Aslına bakarsanız bu tamamen anlamsız bir çabaydı. Ne giyersem giyeyim, nasıl olsa evden çıkar çıkmaz ter içinde kalacaktım. Sonuçta, yüzde yüz pamuklu, açık yakalı beyaz bir tişört ve mor keten pantolonumu giyip tuvalet masasının başına geçtim. Sağ gözüme mavi far sürerken telefon çaldı. Arayan, Lale'nin sekreteriydi: İki muhabir saat 4'de Kuledibi'ndeki kahvede beni bekleyeceklerdi. Lale'nin ne kadar müthiş olduğu nasıl da hemen belli oluyor. O kadar işinin arasında bile bana en uygun randevu yerinin neresi olacağını düşünebiliyor kadın: Kimseyi durup dururken koskoca Günebakan 'in yayın yönetmeni yapmazlar.

Sol gözüme de far sürüp sokağa fırladım. Arabayı alıp almamak konusunda tereddüt bile etmedim bu kez; yoldan geçen ilk taksiye el salladım.

Ekonomik kriz yüzünden taksiye binenler azaldığından, taksi şoförleri kendilerine çeki düzen vermişlerdi bana kalırsa. Son dört gün içinde üst üste iki kez, bir İstanbul taksisinden kavga etmeden indim. Olacak iş değildi.

Petra'yla randevuma erken gelmiştim. Otelin çevresinde küçük bir sabah yürüyüşü yaptım. Caz barda temizlikçiler harıl harıl bir önceki gecenin sigara izmaritlerini ve boş içki şişelerini topluyorlardı. Yere oturdum, çenemi ellerimin arasına alıp Boğaz'ın yıllardır doyamadığım güzelliğine bu kez boş gözlerle bakıp zamanın geçmesini beklerken, dün gece konuşulanları düşündüm: Batuhan, cinayeti Petra'nın işlediğinden şüpheleniyordu. Hoşuma gitsin gitmesin, durum buydu. Gene de bu şüphe, Müller'in gerçek işinin film yönetmek olmadığına dair Batuhan'ın dükkânda ağzından kaçırduklarına anlam kazandırmıyordu.

Otelin lobiye açılan ana kapısından girdiğimde, beni bekleyen Petra'yı gördüm.

Ortaköy sahilindeki çay bahçelerine uzanan iki yanı ağaçlı ve bol egzoz gazlı yolu filme ve yönetmene dair tek kelime etmeden, Alman sinemasının durumu hakkında laflayarak yürüdük. Sokak satıcılarından simit, Ortaköy Meydanı'na yakın bir bakkaldan da eski kaşar alıp, çay bahçelerinin denize en yakın olanına oturduk. Ortaköy ilginç bir semt: İstanbul'un en belirgin özelliği olan sınıflar arası uçurumlar elbette burada da varlığını koruyor ama her nedense insana batmıyor: Örneğin, bizim oturduğumuz çay bahçesi Belediye'ye ait, ucuzcu bir yer; bu çay bahçesinin arkasından caddeye doğru uzanan metruk haldeki Esmâ Sultan Sarayı'nda ise sosyete düğünleri yapıyor, özel şoförlü son model arabalar kapının önünde kuyruklar oluşturuyor. İstanbul'da jet sosyete ile halkın yan yana mekânlarda eğlendiği ve yaşadığı bir sürü semtten biri Ortaköy.

Garson yanımdan uzaklaşır uzaklaşmaz Petra dün neler yaptığını anlatmaya başladı: Geldiğinden beri ilk kez İstanbul'u gezmeye fırsat bulmuş ve her normal turist gibi Sultan Ahmed'e gitmişti. Sevgili arkadaşım, bu şehir turunu yapana kadar İstanbul'un güzelliklerinin otel odasının penceresinden görünen Boğaz manzarasından ibaret olduğunu sanıyordu herhalde ki, şaşkın bir heyecanla dünkü tarihi yarımada gezisinde ziyaret ettiği Topkapı Sarayı'nın, Ayasofya'nın, Yerebatan Sarnıcı'nın ve Sultan Ahmed Camii'nin ne kadar

muhteşem olduğunu anlatmaya başladı. Bu kez kabalık etmeyi göze alıp sözünü kestim: Ömrünün son 13 -ve ilk 7- yılını İstanbul'da geçirmiş, evinde sık sık turist ağırlayan biri olarak, aynı hikâyeleri duymaktan, aynı coşkulu-hayran yüzleri görmekten sık sık içime fenalık gelirdi. Ayrıca, şu anda Ayla Özdal ve Petra arasındaki başrol mücadelesini ve Müller-Petra aşkını konuşmayı tercih ediyordum.

"Sen kovulmak üzere olduğunu biliyor muydun?" diyerek ilk hamleyi yaptım.

"Hayır, ilk kez bu sabah senden duydum. Anlamıyorum. Hiç anlam veremiyorum," dedi. Kaba bir hareketle çantasını karıştırıp bir paket sigara çıkardı.

"Gazetelerde ne yazıyor?"

Petra'nın merakından önce şu anda kendi merakımı tatmin etmeliydim. Otelden buraya kadar yol boyunca zaten saçma sapan Alman filmleri üzerine lak lak etmek zorunda kalmıştım.

"Sen Ayla Özdal'ı tanıyor musun?" diye sordum. Bir yandan da kadının fotoğrafının olduğu gazetelerden birini Petra'nın önüne doğru itmiştim. Gazeteyi yüzüne doğru yaklaştırıp fotoğrafı iyice inceledi:

"Bu kadın mı? Hayır, canım. Tanımıyorum." Aynı kaba hareketle çantasını karıştırıp çakmak çıkardı.

"Emin misin?"

"Eminim. Kesinlikle eminim," dedi. Sigarasını yakarken, bu kez boğuk bir sesle, "Gazetelerde ne yazıyor?" diye sordu.

"Gazeteler eski yönetmeniniz Müller'in senin rolünü bu kadına vermek istediğini yazıyor. Daha doğrusu, kadın dün bir basın toplantısı yapmış; öldürülmeseydi başrolü Müller'in kendisine vereceğini iddia etmiş."

"Aslında ilginç. Bu kadın durup dururken neden böyle bir şey söylesin diye düşünüyorsun, değil mi?"

"Evet," dedim. "Aynen öyle düşünüyorum."

Tam Ayla Özdal olayına ilgisinin uyanmaya başladığını düşünmeye başlamıştım ki, "Cep telefonunu bir versene," dedi Petra.

Arkadaşlarım benim pek çok açıdan haddinden fazla asimile olduğumu düşünüyorlar, fakat Petra gibi Türkiye'ye gelesi daha bir hafta dolmadan Türklere bu kadar ayak uyduran birini de ilk kez görüyordum.

"Şimdi telefonla konuşmanın sırası mı?" dedim gözlerimi devire devire.

"Sen benim gerçekten kovulup kovulmayacağımı öğrenmek istemiyor musun? Ben de Türk prodüktörü arayıp soracağım. Bugünkü bütün gazetelerde benim kovulacağıma dair haberler varsa, kovulacak olduğumu bana da söyleyebilirler."

Cep telefonunun insanlık yararına da kullanılabileceğini düşündüğüm ender anlardan biriydi, ancak o anın keyfini çıkaramadım. Hatta, çay ve simitlerimizi bitirmek için bile sabredmeden, Petra'yı en yakın telefona, yani otele doğru sürükledim. Ortaköy Meydanı'ndaki kulübelerin birinden telefon edecek halimiz yoktu elbette.

Petra'nın Müller'le yaşadığı ilişkiyi bildiğimi söylemeyi ise sona saklıyordum. Ne de olsa, asıl vurucu darbem oydu.

Türk prodüktöre ulaşmak hiç de kolay olmadı. Petra önce büro telefonu olarak kendisine verilen numaradan karşısına çıkan biriyle, benim yardımına ihtiyaç duymadan konuştu: Anlaşılan Almanca bilen biriydi. Prodüktörün tatilde olduğunu ve kimseyle görüşmek istemediğini, bu yüzden cep telefonunun numarasını veremeyeceğini söylemişti karşısındaki şahıs. Asabi bir ifadeyle telefonu kapatıp, Almanya'daki film şirketinin numarasını çevirdi. Sekreterden prodüktörün ev telefonunu alması en azından bir beş dakika sürmüştü: Ben Ayla Özdal'ı falan unutmuş, telefon faturasının derdine düşmüştüm: Ekonomik kriz sonrası yapılan

telefon zamlarının ardından gelecek faturayı düşünmek bile istemiyordum. Onun fatura ve kriz umurunda bile değildi tabii: Otel ücretini ve bütün masrafları kendilerine ulaşılmaya çalıştığı adamlar ödüyordu ne de olsa.

Petra, sekreterden aldığı numarayı çevirdi. Anladığım kadarıyla, telefonu açan şahıs prodüktörün ta kendisiydi.

Adamın ağzını açmasına fırsat vermeden, Petra bugünkü Türk gazetelerinde yer alan haberleri şimşek hızıyla özetledi.

Onu yıllardır görmediğimi biliyorsunuz; hiçbir zaman en yakın arkadaşım olmadığın da. Fakat açık söyleyeyim, şu anda telefonda konuşan kadının karşısındaki adama öfke kusmaya hazırlandığını anlamak için ne onu çok iyi tanımaya, ne de benim gibi bir insan sarrafı olmaya gerek vardı.

Petra'nın gitgide yükselen sesinden korunacak bir köşe aradım: Kaçabileceğim bir tek banyo vardı. Şimdi yeri geldiğine göre lüks bir süitte değil, lüks bir otel odasında olduğumuzu da belirteyim: On beş-yirmi metrekarelik, zevkle döşenmiş bir oda.

Telefon görüşmesi bitip de Petra kapıyı tıklattığında banyoda ne kadar kozmetik varsa hepsinin kullanma talimatlarını okumuş, bileşimlerine geçmeye hazırlanıyordum.

Bana aktardığına göre, Alman prodüktör Bay Franz kovulma haberlerinin kesinlikle doğru olamayacağını söylemiş, bu dedikoduların kaynağını ve nedenini araştırıp birazdan Petra'yı arayacağına da söz vermişti.

Doğrusunu isterseniz Petra'nın birdenbire bu kadar sinirlenmesi bana tuhaf gelmişti: Bu kovulma hikâyesini dert etmediği izlenimine kapılmıştım oysa.

"Ne oldu?" diye sordum. "Çay bahçesinde konuşurken kovulacağın umurunda bile değildi, şimdi niye zıvanadan çıktın?"

Sehpa olamayacak kadar büyük ve masa olamayacak kadar da küçük bir nesnenin üzerinden aldığı zarfı burnumun ucuna doğru salladı.

"Anahtarı alırken resepsiyondan verdiler, görmedin mi?"

Hatta daha fazlasını, resepsiyondan verilen bu zarfın içinden çıkan kâğıdı asansörde okurken sinirden dudaklarını yediğini de görmüş, ama her şeye burnunu sokan halimden kendi içime bile fenalık geldiğinden, bu hususun karanlıkta kalmasında bir sakınca görmemişim.

Uzun uzun bunları anlatmak yerine, "Dikkat ettim. Ne yazıyor?" dedim.

"Prodüksiyon şirketinden yollamışlar, Bay Franz'ın bundan da haberi yok. Bu Türk prodüktörün ne işler çevirdiğini bir anlasam... Bu odanın ücretini artık ödemeyeceklermiş. Cinayetten hemen sonra, süitin ücretinin çok yüksek olduğunu söylemişlerdi, şimdi de bu odanın-ki yüksek geliyormuş. Onların belirlediği daha ucuz bir otele çıkmamı istiyorlar. İstanbul'da kalış süresi uzadığı için masraflarda artış olmuş, bu fiyat grubunda bir otelin ücretini karşılamaları mümkün değilmiş..."

"Harika!" diye düşündüm. Biraz önceki telefon görüşmelerinin faturasını da o mu ödeyecekti bu durumda?

Petra'ya benim evime taşınmasını önermek aklımdan geçer geçmez bunun iyi bir fikir olduğundan şüpheye düştüm: Bu aralar evde Fofu dışında biriyle kalmaya katlanıp kazanamayacağımdan emin değildim: En iyisi ona bizim mahalledeki manzaralı oteli tavsiye etmekte.

Alman prodüktörden gelecek telefonu beklerken, bundan sonraki harcamaların film şirketi tarafından karşılanmayacağını bile bile, oda servisine çay ısmarladık. Petra'ya Müller'le ilişkisinin boyutunu sormak için bundan uygun fırsat bulamazdım.

Telefon çaldığında saat 4'teki randevuma yetişmek istiyorsam, birazdan yola çıkmam gerektiğini düşünmeye başlamıştım.

Arayan Türk prodüktördü. Adamın tatile boş verip telefonun başına oturduğuna bakılırsa, Petra'nın Almanya görüşmesi verimli geçmişti.

Petra, "*One moment*," deyip ahizeyi bana uzattı.

"Anlaşamıyoruz. Almanca bilmiyor. İngilizce konuşuyor ama, biliyorsun ben... Sen konuş, bana anlatırsın konuştuklarımızı."

Adama kendimi tanıttım. Berlin'deki garsonlar gibi ilk cümleden itibaren senli benli konuşmaya başlamıştı.

"Sen tercüme mi edeceksin?" diye sordu.

"Evet, ben tercüme edeceğim. Petra, bugün gazetelerde çıkan haberler hakkında sizin bir bilginiz olup olmadığını öğrenmek istiyor."

"Şimdi bizim Alman ortağa da anlattım. Ayla, kendinden söz ettirmek için... bu sanatçılar böyle sansasyon olsun diye yapıyorlar yani. Petra Hanım da bilir... İstanbul'da yokuz diye cesaret bulmuştur Ayla. Aslı astarı yok bu haberlerin..." Lafını kestim.

"Yani Ayla Özdal'la sizin şirketin bir bağlantısı mı var, anlamıyorum ne demek istediğinizi."

"Bacım, Ayla, eskiden bizim hanım olurdu. Petra Hanım kusura bakmasın, bu yanlışlığı telafi ederiz."

"Yani eski eşiniz, işin içinde sizin şirketiniz olduğundan böyle bir söylenti çıkardı. Öyle mi?" diye yineledim adamın söylediklerini, durumu iyice kavramak için.

"Öyle, öyle. Önemli bir şey değil. Panik yapacak bir durum yok."

Alt dudagımı büzüp Petra'ya baktım. Galiba bu bir Türk mimiğiymiş, ne anlatmak istediğimi anlamadı.

"Bir de Petra'ya bugün bir mektup gelmiş sizin film şirketinden, otelden çıkması için, buranın ücretini ödemeyeceklermiş artık."

"Yok yahu çıkmasın. İstanbul'a dönünce hallederiz. Sen bizim cebin numarasını da yaz oraya, bir problemi olursa Petra Hanım'ın, bizi arasın," dedi.

Telefonu kapadıktan sonra asabi bir kahkaha attım. Ayla Özdal dünden beri cinayet masası komiserleri dahil, bir sürü insanı boşu boşuna komplo teorileriyle uğraştırmış, hiç kimsenin aklına kadının böyle bir şeyi uydurmuş olabileceği gelmemişti.

Telefonda konuştuklarımızı Petra'ya aktardım: Otel ücretinin ödeneceğini duyunca iyice sakinleşmişti. Huzurla gülümseyerek, "Ayla Özdal'ın hikâyelerinin altından buna yakın bir şey çıkacağını tahmin ediyordum," dedi.

"Tahmin ediyor muydun?"

"Tabii. Bu tür numaralar dünyanın her yerinde var, ben de yirmi yıldır sinema piyasasındayım. Bir kere kadının yaşı o kadar genç ki bu role uygun olamaz. En iyi makyajcı bile bir kadını 30 yaş yaşlandıramaz."

Bu yaş meselesini daha önce fark etmediğim için kendime kızarak, "Gerçekten de haddinden fazla genç," diye mırıldandım.

"Kurt benim rolümü alacağına dair kadına bir umut verip, kendi oyununu oynamıştır." Başımı geriye doğru atıp saçlarını savurarak, ağzının yarısıyla alay eder gibi gülümsedi:

"Hem Kurt kim, beni kovmak kim?"

Yönetmenlerin ve artist olmak isteyenlerin yaptıkları numaralar hakkında daha fazla bilgi alacak zamanım yoktu: Saat 3.30 olmuştu.

Kuledibi'nde dükkânımın tam karşısındaki kahveye on beş dakika gecikmeyle girdiğimde, iki muhabir masanın üzerine koydukları fotoğraf makineleri eşliğinde çay ve sigara içiyordu. Ayla Özdal'ın ex'i olan prodüktörle konuştuktan sonra bu randevuya ayaklarımı sürüyerek gelmişim. Muhabirlerden öğreneceğim pek bir şey kalmamıştı ama Lale'yi kızdırmayı da göze alamamıştım doğrusu: Ne de olsa, iki muhabirini birkaç saatliğine bana tahsis etmişti.

50'li yaşlarda olduğunu tahmin ettiğim polis muhabiri, sigaranın birini yakıp diğerini söndüren, nikotin karası dişli, kel ve bir deri bir kemik denecek kadar zayıf bir adamdı. Magazin muhabiri olansa insanda okuldan kaçtığı izlenimi yaratacak kadar gençti. Tuhaf bir ikiliydiler kısacası.

"Bu Ayla Özdal neyin nesi?" diye sordum çocuğa, mutut tanışma faslının ardından.

"Tanımıyor musunuz?" dedi, sanki Claudia Cardinale'den bahsediyormuşuz gibi âdeta beni ayıplayarak. "Ayla, 2000 Türkiye güzeli seçildikten sonra tüm dikkatleri üzerine toplayıp mankenliğe başladı. Üç ay önce bir kaset çıkardı, satışları pek iyi gitmiyor. Yeni sezonda yayımlanmaya başlayacak dizilerin birinde rol alacağı söyleniyor. Bu filmin yönetmeninin öldürülmesi büyük şanssızlık oldu onun için, uluslararası bir prodüksiyonda oynasa kaderi değişebilirdi. Yazık oldu, yazık." Bizim muhabirin Ayla'nın hayranı olduğu hissine kapılmıştım.

"Mesut Mumcu'yla ilişkisi olduğu söyleniyor, doğru mu?" dedim. Mesut Mumcu, dakikasında senli benli olan Türk prodüktörün adydı.

"Öyle bir söylenti var, birkaç kez de ikisini birlikte gece hayatına takılırken görüntüledi bizim arkadaşlar, ama Ayla, 'biz sadece arkadaşız,' diyor. Aksi ispatlanana kadar arkadaş olduklarına inanmak lazım bence. Bu piyasada işler karmaşıktır. Herkes hakkında dedikodu çıkar. Siz neden sordunuz?"

"Mesut Bey, Ayla Özdal'dan bahsederken, 'Benim hanım,' diyor da, ben evli olduklarını sanmıştım."

Muhabir benim bu söylediklerimi pek komik bulmuştu, sıratarak, "Bu âlemde ilişkiler... Bir yabancı için anlaşılması zor," dedi. Almanların uzaylı olduğunu sanıyordu belli ki. Hayallerini yıkmadım.

"Mesut Bey yatıp kalktığı kadın dememek için, 'Benim hanım,' demiştir," dedi, sonra da aptal aptal sıratarak suratıma bakıp ekledi:

"Anlatabildim mi?"

"Yani bunlar aslında evli değil ama adam kibarlıktan 'benim hanım' mı diyor?" diye sordum. Yoksa ben gerçekten uzaylı mıydım?

"Bilmiyorum, belki imam nikâhı kıymışlardır. Gene de uzun süreli, seviyeli bir birliktelik olduğunu sanmam. Dediğim gibi, biz haberciler açısından aralarında bir ilişki olduğu bile kesinlik kazanmış değil."

"Sanırım daha çok dedikodu programı izlemeliyim," dedim gülerek.

"Bu âlemin bir tarzı vardır," dedi bilmiş magazinci. "Biz, topluma mal olmuş insanların hayatları hakkında bilgi veriyoruz, dedikodu yapmıyoruz," diyerek sözlerini noktaladı.

Polis muhabiri başıyla çocuğun bu söylediklerini onayladı. Bir tür mesleki dayanışma olsa gerekti.

"Gazetelerde cinayetle ilgili haber yoktu bugün. Bir gelişme olmadı mı?" dedim. Tahmin edeceğimiz gibi bu soruyu polis muhabirine yöneltmiştim.

"Polis sır vermiyor. Sanırsam cinayet olayının ardında başka bir şeylerden şüpheleniyorlar. Mesut Mumcu son ayla cezaevinden çıkanlardandır..."

Magazin muhabiri atıldı, kendi uzmanlık alanına giren konuda yeni aklına gelen birkaç bilgi daha fişkırttı, sağ olsun.

"Mesut, Sedef Armen'in de eski sevgilisidir. Bir ara evlilik hazırlıklarına başlamışlardı. Hatta Sedef gelinliğini bile diktirmiş, evinin kadını olmaya hazırlanıyordu, sonra vazgeçti evlenmekten. Fatih abime dert yanmış, adam evlendikten sonra çalışmama müsaade etmeyecek, ben bunca senedir bu piyasada bir yere gelmek için uğraşıyorum, şimdi her şeyi bir kalemde silip atamam, demiş. Fatih abi yazmadı bunları, Sedefle aralarındaki özel bir konuşmayı basına aksettirmek meslek ahlakına sığmaz diye. Fakat sonradan Kemal Güngör köşesinde yazdı."

"Bir dakika," diye sözünü kestim, "Bu Fatih Abi'yle Kemal Güngör de kim?"

Sanırım benim gerçek bir uzaylı olduğuma tamamen ikna olmuştu. Esasen, ben de buna inanmak üzereydim.

"Fatih abi bizim servisin şefidir. Sanatçı camiasını yakından tanır. Kemal Güngör de haftalık Kadının Resmi gazetesinin yayın yönetmeni olur."

"Sanatçı camiası dediğiniz kimler?"

"Sanatçılar işte."

Sıkıcı olmaya başladığımın farkındaydım, ama Türk-ceme ve zehir gibi zekâma rağmen magazin jargonuna çok yabancıydım.

"Yani şarkıcılar, Türkiye güzelleri falan mı?" diye sordum.

Kafasını abartılı bir şekilde "evet" anlamında salladı.

"Peki, Mesut Mumcu cezaevine neden girmişti?"

Magazin muhabirine oranla, hiç olmazsa, yaşım getirdiği bir olgunluğa sahip olan polis muhabiri, kibar olduğunu pek söyleyemeyeceğim birtakım sesler çıkararak çayından bir yudum aldı sorumu yanıtlamadan önce.

"Birkaç suçtan birden yatıyordu: Zorla alıkoyma, gaspa azmettirme, adam öldürmeye azmettirme. Af çıkmasaydı işi zordu. Şimdi nereden baksan yedi aydır dışarıda. Çetesi dağılmak üzereydi o içerideyken, çıkınca eski adamlarını topladı, hatta işleri büyötmeye başladı. Bu film işine de yeni girdi. İlk filmi olacaktı."

"Mesut Mumcu'nun uyuşturucuya bulaşmışlığı da var mıdır?"

Aranızdan, Müller cinayetinin ardında bir uyuşturucu pisliği olduğunu düşünmekte haksız olduğumu iddia edecek kimsenin çıkacağını sanmıyorum. Uluslararası film prodüksiyonu numaraları, kendi çapında ünlü bir kadın oyuncunun ücreti, en iyi otellerde konaklama masrafları... Büyük bir uyuşturucu volisinden başka hiçbir şey için sabıkalı bir mafyacı bu kadar masrafa ve zahmete girmezdi. Hele hele normal koşullarda Giacomo Donetti'nin yazdığı bir senaryonun Kurt Müller gibi ne idüğü belirsiz birine asla teslim edilmeyeceğini göz önünde tutarsak, bu işte bir bit yeniği olduğu iyice kesinlik kazanıyordu.

"Mesut direktman olarak uyuşturucu işi yapmaz. Örgütün uyuşturucu ayağını kardeşi Aksut yürütür. Bunlar Güneydoğu'nun en büyük ailelerindedir. Yedi kardeşiler. Amcalar da var tabii de, asıl bunların babası aileyi büyüten adamdır. Mesut ve Aksut'un abileri Maksut milletvekilidir. İki dönemdir Meclis'te. Kız kardeşleri Yakut, iş kadınıdır. Mumcular Turizm, duymuşsunuzdur, otelleri, tatil köyleri vardır. Yakut'un kocası Alman'dır, sünnet olup Müslüman oldu. Sanırsam dört beş sene oluyor, milli damatlarımızdandır kendisi. Türkiye'ye tatile geldiğinde Yakut'la tanışmışlar, ilk görüşte âşık olmuş damat. Yakut adamı çok koşturdu peşinden. Çok da güzel kadındır. Simsiyah gözlü, boylu poslu, beyaz tenli." Bir an durdu, magazinci çocukla bana baktı, "Dünya ahret bacımızdır. Dışarıda okumuştur kendisi."

Magazin muhabiri neyse de, yaşlı başlı polis muhabirininin derya deniz magazin bilgisine şaşmamak elde değildi doğrusu. Lafını kestim.

"Diğer üç kardeş? Bu aileden ev kadını, öğretmen gibi normal mesleklerden insanlar çıkmadı mı?"

"Kardeşlerin biri rahmetli Özal'ın prenslerindendi. Tövbe, adını bile unutmuşum. Neydi yahu?" Magazin muhabirine soruyordu. Akıl almaz bir gürültüyle çayını karıştıran magazin muhabiri, bilmiyorum anlamında suratını buruşturdu.

Dört çocuğuna Mesut, Aksut, Maksut ve Yakut isimlerini koyan bir ana babanın beşinci çocuğuna koyacağı isimden ne umulurdu? Tam, "İsmi önemli değil," diyecekken, kafamda bir ışık yandı: Bu türden haberlere, magazin haberlerinden daha fazla ilgi duymasam da, benim bile atlayamayacağım bir sansasyon olmuştu Turgut Mumcu'nun yurtdışına kaçışı.

"Turgut değil miydi adı," dedim.

Eliyle kafasına vurdu. "Hah, Turgut'tu tabii. Rahmetliyle adaştılar. Hayali ihracat, naylon fatura, vergi kaçakçılığı, şu bu suçtan aranırken Amerika'ya kaçtı. Herhalde Miami'de gününü gün ediyordur."

"Bu gibi adamların ölüsü bizim dirimizi satın alır," diye yorumda bulundu magazin muhabiri.

"İki kardeş kaldı. Onları da tanıyor musunuz?" Cumartesi günleri dışında da gazete okumanın fena olmayacağını düşünmeye başlamıştım.

"İki kardeş." Başını salladı. "Onların öyküsü acıklıdır. Sen de bilirsin Cumali," gene magazin muhabirine hitap ediyordu.

"Tabii, tabii," dedi ismi Cumali olan magazin muhabiri. Bu acıklı öyküyü bilmediğine kalıbımı basardım.

"En küçük iki kardeş; Dursun ve Yeter. Yaşları çok yakındı. Dursun birkaç yaş daha büyüktü sanırsam. Abileri, ablaları İstanbul'a gelince aşiretin başında Dursun kalmıştı. Yaşı küçüktü, ama babasına en çok benzeyen oydu. Politikaya atılmayı da düşünüyordu galiba, bölgede büyük bir korucu ağı kurmuştu." Bir an durdu, sonra bana "korucu" nun ne olduğunu anlatmaya başladı,

"Teröristlere karşı savaşması için köylülere silah külah vermişti yani..."

"Biliyorum, biliyorum, birtakım ağalar devlet destekli halk milisleri kurmuşlardı," dedim. Gazete okumuyorum dediysem, korucuları bilmeyecek kadar da olaylarla arama mesafe koyamıyordum.

"Dursun'un kardeşi Yeter de Diyarbakır'da üniversiteye başlamıştı. Daha birinci sınıftayken teröristlere karıştığı, Bekaa'ya gittiği duyuldu. Aile için büyük bir darbe oldu tabii. Önce, kardeşimizi kaçırdılar dediler ama herkes biliyordu kızın kendi rızasıyla gittiğini."

"Siz bu aileyi bu kadar yakından tesadüfen mi tanıyorsunuz?"

"Ben de aynı bölgedenim, Güneydoğu çocuğuyum. Hemşehrim olurlar. Civar köylerden birindenim," dedi. Bir sigara daha yaktı.

"Yeter öldürüldü mü?" dedim. Öykü acıklı olduğuna göre, aklıma daha acıklı bir son gelmemişti. Başını salladı ağır ağır, "Diyarbakır kırsalında bir çatışmada ağır yaralı ele geçirildi, birkaç gün sonra da öldü. Ailesi cenazesini almaya gitmedi. Annesi, kızının terörist olduğuna üzülürken, bir de ölüm haberi gelince bir ay içinde o da rahmetlik oldu."

"Dursun? Dursun'a ne oldu?"

"Dursun da bu olaylardan sonra iyice gözünü kararttı, adamlarıyla dağlarda terörist avına çıkıyordu. Delirdi diyorlardı. Çok geçmedi, bir terörist kurşununa hedef oldu."

Bir an hepimiz sustuk.

"Siz yönetmenin öldürülmesi olayıyla ilgileniyordunuz, değil mi? Bu hikâyeye nereden geldik yahu?" dedi Güneydoğulu polis muhabiri.

"Mesut Mumcu'nun uyuşturucu bağlantısından geldik," dedim.

"Ha, evet. Dedim ya, ailede uyuşturucu işlerine Aksut bakıyor."

"Bu herkesin bildiği bir şey midir?" diye sordum.

"Nasıl herkesin bildiği?" dedi polis muhabiri. Anlaşılan iki muhabir de işleri söz konusu olunca çok alıngandı.

"Öyle demek istemedim, burada ulu orta konuşuyoruz ya, ondan."

"Sır değil tabii. Gazeteye yazmıyoruz ama biliyoruz kimin hangi işle uğraştığını."

"Polis bu cinayet soruşturmasını çok gizli yürütüyor demiştiniz, sizce neden? Yani olağanüstü bir durum mu var?"

Hemen yanıt vermedi. Plastik çakmağını başparmağı ile işaret parmağı arasında çevirdi, başını önüne eğmişti. Boşları toplamaya gelen garsona üç çay daha söyledi.

"Bizim şef, Lale Hanım'ın bir arkadaşı yönetmen cinayeti haberini yapan muhabirle konuşmak istiyormuş deyince ben de bunu düşündüm: Bu cinayeti her gün işlenen diğer cinayetlerden... Nasıl denir, ayırt eden mi?"

"Farklı kılan," dedim.

Başını parmaklarının arasında çevirdiği çakmaktan kaldırıp bana baktı:

"Türkçeyi nerede öğrendin sen?"

"İstanbul'da doğdum, yedi yaşına kadar da burada yaşadım. 13 seneden beri gene İstanbul'da yaşıyorum."

"İsminiz yabancı olunca..." Bana sen diye mi, siz diye mi hitap edeceğine bir türlü karar veremiyordu besbelli.

"Bu cinayeti diğerlerinden farklı kılan..." dedim, yeniden asıl konumuza geri dönmek için.

"Yani sen neden bu konunun üstüne düşüyorsun mesela. Cinayet masası da bir tuhaf, yemin olsun. Her zaman için bize bilgi verirlerdi, şimdi cinayetin nasıl işlendiği hakkında bile doğru düzgün açıklama yok: Adam küvetteyken saç kurutma makinesini biri suya atmış. Bu kadar."

"Ama sizin poliste bilgi alabileceğiniz kimseler vardır."

"Şimdi problem de o zaten. Bizim şef 4'te burada olmamı söyleyince, ben de bilgi alayım diye bizim hemşehrilerden birini aradım. Polis olur kendisi. Ona sordum, bildiği var mı diye, yazmak için değil, dedim. Fakat, anlaşılan bu soruşturma üstte dönüyor. Polis memurlarının bile dünyadan haberi yok. Tuhaf yani. Bu kadar gizli tutacak ne var? Benim hemşehri, 'Baskı var,' dedi. Öldürülen adam Alman olduğu için Almanlar kendi ekiplerinin de soruşturmaya katılmasını istiyorlarmış. Bir de şüpheli şahıslar da Alman, yani bu filmcilerden biri adamı öldürmüş olabilir, ama bunlar memleketlerine dönmeye kalkarlarsa, tutamazlarmış. Olay hemen aydınlanmalı yani. Veya en azından sağlam deliller bulunması lazım."

"Hımm," diye mırıldandım. İşi bu kadar ciddiye alıyorlarsa, Batuhan'ın benimle kebağlarda fink atması büyük bir fedakârlık sayılırdı.

Bin bir ısrarla çay paralarını ödemeyi başarıp, dükkâna gitmek üzere kalktım. Polis muhabiri elimi sıkarken kendisine ulaşan her bilgiden beni haberdar edeceğini söyledi. Sigara paketinin üzerine adımı ve dükkânın telefon numarasını yazdı: Gözüne girmiştim.

Muhabirlerle bulduğum kahve dükkâna iki dakika uzaklıktaydı. İçeri girdiğimde Pelin bilgisayarın başına oturmuş, harıl harıl çalışıyordu.

"Selam," dedim.

"Selam," dedi neşeyle.

"Çalışıyorsun ha?"

"Dükkânın bütün kayıtları karmakarışık oldu. Mal geliyor, mal satılıyor, çek veriliyor, nakit alınıyor ve hiçbir kayıt tutulmuyor. Bari kayıtları da geçici bir süre için ben tutayım dedim."

"Geçici bir süre"yi özellikle vurgulamıştı. Anlamamazlıktan geldim.

"Arayan soran var mı?"

"Dünya kadar ve dünyanın dört bir köşesinden." Ayağa kalkıp çantasını omzuna astı. "Çıkıyorum öyleyse. Yarın da dükkânı ben açarım. Zamanın olursa kayıtlara bir göz at. Arayanların listesi masanın üstünde."

Hoşça kal dememe bile fırsat vermeden ortadan kayboldu. Gün boyu aralıksız çalışan klima küçük dükkânın havasını iyice ağırlaştırmıştı. İçeri dolacak yapış yapış sıcaklığı göze alıp kapıyı açtım.

Avustralyalı arkadaşım Cindy bile aramıştı bugün ne hikmetse, ama listeye göz atar atmaz ilgimi çeken isim Sandra'nınki oldu: Kurt Müller'in hemşehrisi, Bielefeld'li, emekli doktor Sandra.

Hemen telefonun başına oturdum.

Dördüncü çalıştan sonra kendimi telesekretere not bırakmaya hazırlamak için derin derin nefes almaya başlamışken, Sandra'nın bant kaydı olmayan sesini duyunca bir an şaşırıp, o şaşkınlıkla ancak, "Sandra," diyebildim.

Sadece emeklilerde rastlanabilen dinlenme yorgunu bir sesle, "Kati! Mesajımı bu kadar çabuk aldın demek," dedi.

Ne kadar çabuk olduğu konusunda benim hiçbir fikrim yoktu doğrusu. Türkiye-Almanya telefon görüşmesi ücretini aklımın ücra bir köşesine hapsedmeye çalışarak sordum, "Bir şeyler öğrenebildin mi?"

"Hem de neler neler. Bu işi bayağı sevdim canım, yapılacak başka bir detektiflik işi daha olursa bana haber ver. Kendimi Jessica Fletcher gibi hissediyorum."

Aman ne iyi, emekli arkadaşlarımla hayatına heyecan katılmasına vesile oluyordum.

"Peki, ne öğrendin?"

"Müller, biliyorsun çok yaygın bir soyadıdır. Bu yüzden, telefon rehberiyle bir yere varamam diye düşündüm, oğlumun bizim yerel gazete Bielefeld Post'ta çalışan arkadaşı Reinhard'ı aradım. Bu cinayete kurban gitmese kimsenin Müller'in varlığından haberdar olacağı yok; adam Wim Wenders değil ki. Alo!! Alo, Kati!"

"Buradayım, dinliyorum seni," dedim.

"Aa, hat kesildi sandım. Bağlantı bir tuhaf zaten, sesim yankı yapıyor. Bu telefonlar özelleştikten sonra kalite iyice düştü. Neyse, Reinhard da Müller'in ailesini aramış zaten, röportaj yapmak için. Adamın annesinin kaldığı huzurevinin adresini verdi. Fakat kadın çok yaşlıymış, doğru düzgün konuşamıyormuş. Bunamış herhalde. Bir de abisi varmış Müller'in, Düsseldorf'ta yaşıyormuş, Reinhard'la görüşmeyi kabul etmemiş. İçime doğdu sanki, 'Ne iş yapıyor?' diye sordum. Ne iş yapsa beğenirsin: Cerrah değil miymiş? Hem de benim kardeşimin başhekim olduğu hastanede. İnsan tesadüfler sadece filmlerde olur sanıyor." Bir soluk alıp, kocaman bir kahkaha attı. Galiba gerçekten de emeklilik hayatının en heyecanlı iki gününü yaşamıştı Sandra.

"Hemen kardeşim Detlev'i aradım. Sesimi duyunca o da şaşırıldı. Öyle az görüşüyoruz ki, hele annem öldükten sonra. Karısıyla sen tanışmadın. Bu üçüncü karısı, Detlev'ten 25 yaş daha genç. Olacak şey değil..."

"Sandra!"

"Aaa, evet, evet. Ne diyordum? Hah, Detlev'i aradım bana randevu alsın diye Bay Müller'den. Normal bir hasta randevusu gibi. Kardeşime söylemedim tabii cinayet meselesini. Adamın uzmanlık alanını da bilmiyorum, bir hastalık uydurdum. Detlev tutturmaz mı daha iyi bir cerrah arkadaşım var, hem de damar hastalıkları uzmanı, sana ondan randevu alayım diye. Detlev'in cerrah arkadaşı da Türkmüş. Sen seversin Türkleri. Adını söyledi ama unuttum. Aa, bak senin için öğreneyim istersen, sen hâlâ..."

Almanya'daki yaşlıların yalnızlık gerçekten de çenesine vuruyordu. Anlam yüklü bir sesle tekrar, "Sandra!" dedim.

"Tamam, tamam. Detlev bana bu sabah 10 için randevu aldı. Arabayla gittim Düsseldorf a. Yakın, biliyorsun. Doktor Müller pek genç bir adam, en fazla 35 yaşında. Beni kapıda karşıladı, Detlev sayesinde tabii. Önce meslektaş olduğumuzu söyledim, biraz yakınlık olsun diye, sonra da senden bahsettim. Bir anlam veremedi çocukcağız, ama ağızından İstanbul lafı çıkar çıkmaz yüzü tuhaflaştı. Aslında hasta olmadığımı, senin beni aradığımı ve kardeşi hakkında araştırma yapmamı istediğini, onun için kendisinden bu randevuyu aldığımı söyledim ben de lafı fazla uzatmadan. Baktım, tedirgin oldu, hemen anladım tabii, Detlev'le ilgisi olduğunu tedirginliğinin. Genç adam, dedim, ikimizin dışındaki herkes için bu bir hastanın doktor muayenehanesinde geçirdiği yarım saattir. Ötesi kimseyi ilgilendirmez. Rahatladı o zaman."

"Peki, ne öğrendin Sandra?"

"Sen de insanı konuşturuyorsun." Bir mola verdi. O kadar çok gereksiz laf etmişti ki, anlattıklarından kendi kafası da allak bullak olmuştu.

"Ne mi öğrendim? Doktor Müller ağabeyiyle uzun zamandır görüşmediğini söyledi. Aralarında hemen hiç bağlantı yokmuş. Annesinin huzurevi ücretini falan hep bizim doktor karşılamış, ağabeyi serserinin biriymiş. 'Ne işler yaptı şimdiye kadar?' diye sordum, saçma sapan filmler çektiğini söyledi. En son on iki yıl önce görüşmüşler, ağabeyi bir müddet bunun

evinde kalmak istemiş. Bizim doktorun tahmin ettiğine göre, başı ciddi beladaymış, 'Yoksa neden benim öğrenci evimde kalmak istesin, cebinde hep iyi parası olurdu,' dedi. Evinde kalmasına müsaade etmemiş. Ağabeyinin öldürüldüğüne dair gazete haberini görene kadar da bir daha hiç haber almamış. Huzurevine annesini ziyarete bile gitmezmiş adam. 'İsmimizin yan yana anılmasını istemiyorum,' dedi Doktor Müller."

"Bu kadar mı?" dedim. Doğrusu düş kırıklığına uğramıştım.

"Bu kadar," dedi Sandra.

"Yakın bir arkadaşı falan yok muymuş, bilgi alınabilecek başka birileri, sormadın mı?"

"Sor dediğin her şeyi sordum. Bunu da sordum. Doktor Müller'in bildiği biri yokmuş. 'Bielefeld'de öğrenciyken arkadaşları kimlerdi?' dedim. En yakın çocukluk arkadaşı Günter Basile'ymiş."

"Hâlâ Bielefeld'de mi bu adam? Tanıyor musun?"

"Tanıyor musun ne demek? Bütün Almanya tanıyor onu. Sen hâlâ hiç gazete okumuyor musun?"

Bu soruyu duymazlıktan geldim. "Kimmiş bu Basile?"

"Liberal Demokratlar'ın ikinci adamı..."

"Ve eski savunma bakanı. Hatırladım," dedim.

"Evet, bir önceki hükümette. Ama başarılı politikacının, çoktan unuttuğu çocukluk arkadaşı Müller'in anısını yâd etmek üzere seninle ya da benimle buluşacağını pek sanmıyorum."

"Hımm," dedim.

Sandra'dan iş çıkmamıştı.

Yürüyerek eve dönüp kişiliğimi yansıtan pembe penye şortumu ve bizim mahalleye salı günleri kurulan pazardan aldığım Donald Duck'lı ihraç fazlası tişörtümü giydikten sonra kültür mantarlı omlet yapmaya başladım: Bu sıcakta yumurta yiyerek bilumum kötülöklere davetiye çıkardığımın farkındaydım, ama sağlıklı beslenmekle uğraşacak halim yoktu. Ayrıca, hızla kabaran telefon faturalarıma ve dükkânımın ihmal edilen kayıt defterlerine rağmen, bu detektiflik işinde pek aşama kaydedemediğim için kendi kendimi cezalandırmam gerekiyordu.

Kanepenin üzerinde tabağımdaki omleti ve en az bir hafta öncesinden kalmış salata yapraklarını didiklerken kapı çaldı. Saate baktım: 8.25'ti.

Kapıda kimin olduğunu görmek için camdan aşağı sarktım; kimse yoktu. Mahallenin çocukları zile basıp kaçmışlardı herhalde.

Tam kanepeye oturmak üzereyken kapı ikinci kez çaldı. Bu kez cama gitmeden direkt kapıya yönelip, akli başında bir yalnız yaşayan kadın olarak, "Kim o?" diye seslendim.

Bana, "Batuhan," diye yanıt veren ses o anda ruhuma en sevgili Trovatore tenorumun sesinden bile daha iyi geldi, ne yalan söyleyeyim.

Kapıyı açtığımda karşımda gördüğüm Komiser Batuhan'ın bu akşam nasıl giyindiğini tarif etmemem siz sevgili okurlar için herhangi bir kayıp teşkil edecek olmasa da, bu hususta kendime engel olamıyorum: Batuhan, dar ve zararsız görüşlü bir blucinin üstüne, sol göğsünde yeşil timsah amblemi olan, yakalı, bordo bir tişört, ayağına da bordo renkli espadriller giymişti. Bence, sadece bordo renkte olanların değil, bilumum espadrillerin üretimi kanunla veya bir Bakanlar Kurulu marifeti olan kanun hükmünde kararnameyle yasaklanmalıydı. Vatana millete hizmette bakanlık mertebesine yükselmiş insanların da espadril taraftarı olacakları düşünülemez, elbette ki.

Görünümünü tamamlayan bir de evrak çantası vardı Batuhan'ın elinde. Hiç olmazsa çanta bordo değildi.

"Ev telefonunu bilmiyordum, arayamadım. Neyse ki, dün gece seni eve bırakırken sandığım kadar sarhoş değilmişim, yolu buldum. Yalnız mısın?"

"Berlin Filarmoni bendeydi, şimdi gittiler," dedim. Der demez de esprimin kötülüğünden kendim bile dehşete düştüm. Batuhan, ya daha kötülerine alıştı, ya da bana yaranmak için, güldü. Berlin Filarmoni'nin ne olduğunu anlamamış olması gibi bir üçüncü ihtimal daha aklıma geldi, ama bunu kendime bile telaffuz etmedim.

"İçeri gelsene," dediğimde hâlâ kapının önünde dikiliyordu.

Tabağa konduğu anda dahi iştah açıcı görünmemesine rağmen gitgide daha da zavallı bir görünüm alan omletle salatayı kanepenin üzerinden uzaklaştırmak için Batuhan'dan önce salona daldım. Dün geceki yemeğin ve rakı şişesinin sonlarına doğru Batuhan, birbirimize sen diye hitap etmeyi önererek, yemek davetinin ardından ikinci hızlı girişimde bulunmuştu. Gene de, senli benli olmamız, benim kebab yemediğim zamanlarda kendimi nasıl ve nerede beslediğimi öğrenmesini gerektirmiyordu.

Tabağı ayağımla kanepenin altına doğru iyice iterken, kapının önünden sonra simde de antrede dikilen Batuhan'a seslendim,

"Oturmayacak mısın?"

Salonun kapısında durup açtığı evrak çantasından iki şişe şarap çıkardı. "Umarım onlar da Bordeaux değildir," diye tüyleri diken diken eden bir espri daha yapmak geçti içimden. Kendime hâkim oldum.

"Şarap getirmiştin, içeriz değil mi?"

"İçeriz," dedim.

Ben mutfağa tirbuşon almaya giderken peşimden geldi.

"Bir ilerleme var mı soruşturmada?" diye sordum.

Soruma yanıt vermedi. Mutfak kapısının yanında duran sandalyeye oturmuş, şarabın mantarıyla boğuşmamı seyrediyordu.

Sonunda, "İstersen ben çayım," dedi.

Şişeyi ve tirbuşonu ona uzattım, şarap kadehlerini çıkarıp mutfak tezgâhının üstüne koydum.

"Hızlı ilerlemiyor," dedi bıkkın bir sesle. Şarap şişesinin mantardan ayrılmasını kastetmediği her halinden belliydi. "Üstümüzde çok baskı var. Bunaldım yahu."

Kırk yıllık arkadaşıyla konuşur gibi söylemişti. Elimle çenemi tutup, düşünceli düşünceli onu seyrettim; elindeki şişeyle meşguldü, yüzümdeki ifadeyi görmedi.

"Neden bu kadar baskı? Bu bir cinayet soruşturması, sen de cinayet masası komiserisin. Her gün bu türden soruşturmalar yapıyorsun."

Omuz silkti. "Yaa, bir cinayet soruşturması sonuçta, ama öldürülen adam da, şüpheliler de yabancı devlet vatandaşı. Alman polisi de soruşturmaya katılmak istiyor. Onları işe karıştırmadan olayı bir an önce aydınlatmamız için tepeden baskı yapıyorlar. Şimdilik Almanlara izin çıkmadı, ama yarın ne olacağı belli olmaz," dedi bıkkınlıkla.

"Cinayet hakkındaki teorilerim..." diye başladığı cümlemin sonunu getirmeden de oturduğu sandalyeden kalkıp, yanından ayırmadığı evrak çantasını ve şarap şişesini kucağına aldı,

"Salona gidelim mi?" diye sordu.

"Bu cinayet meselesini konuşacak mıyız?" dedim kanepede, sol elimde şarap kadehi, sağ elimde sigarayla otururken. Bu kedi fare oyunu içimi sıkıyordu.

"Evet, konuşacağız. Sana soracağım birkaç şey var."

"Benim olayla ilgim yok. Bana soru sormayı da nereden çıkarıyorsun?"

"Olayla ilgin olduğu için değil, kafama takılan bir konuda soru soracağım sana," dedi.

Yeni kartvizitim gözümün önünde canlandı:

Kati Hirşel
Kitapçı-Detektif
Cinayet masası danışmanı

"Bana cinayetin nasıl işlendiğine dair detayları anlatırsan senin sorularını yanıtlarım," dedim. Söylediklerimin şantaj koktuğunun farkındaydım ama insanın hedefine ulaşmak için kullandığı yöntemler her zaman masumane olmayabiliyor, siz de biliyorsunuzdur. •

Batuhan, herkesten çok beni şaşırtan bir açıklıkla, hiç nazlanmadan anlatmaya başladı.

"Ceset suyun içinde olduğu için cinayetin işlenme saati tam olarak tespit edilemiyor. O gece hep birlikte yenen yemeğin ardından, 11.40 sularında, film ekibinden sona kalan beş kişi, aralarında Müller de var, aynı asansöre biniyorlar. Müller'in, yönetmen yardımcısı Bayan Bauer'in ve prodüksiyon asistanı Bay Gust'un odaları otelin dördüncü katında. Bu üçü asansörden birlikte iniyorlar. Gust, Müller'in çok sarhoş olduğunu gördüğü için, onu odasına, daha doğrusu süitine kadar götürmeyi teklif ediyor. Bu katta bulunan iki süit, otelin manzaralı olan Boğaz tarafında, caddeye bakan tarafta ise odalar var. Müller teklifi reddedince, Bauer ile Gust odalarının olduğu cadde yönüne, Müller de diğer ikisinin aksi istikamete yöneliyor: Asansörün kapısında ayrılıyorlar yani. Müller'i sağ olarak son gören bu ikisi; ifadelerine göre de geceyi birlikte, Bayan Bauer'in odasında geçiriyorlar."

Şarabından bir yudum almak için durdu.

"Bauer'le Gust'un arasında önceden de bir ilişki var mıymış, yoksa ilk kez o gece mi..."

"İlk kez o gece yemekte aralarında bir yakınlık olduğunu söylediler. Adam evli zaten. Geceyi, alkolün de etkisiyle, birlikte geçiriyorlar."

"Odaları yan yana olan iki kişi arasında ilişki olması bana fazlaca tesadüf gibi geliyor. Ekiptekilerin kalacakları odaları kim, neye göre belirlemiş?"

"Oda rezervasyonu, ekip daha İstanbul'a gelmeden yapılmış: On bir tane tek kişilik oda, iki de süit ayırtmışlar. Ama kimin hangi numarada kalacağı önceden belli değilmiş. Resepsiyonda herkese rastgele birer oda verilmiş. Süitler... Zaten iki süit rezervasyonu yaptırmışlar, otel de süitlerden yan yana olan ikisini ekibe ayırmış; yani Müller'le, arkadaşın bayan Vogel'e. Odalara gelince, on bir odadan yan yana olan ikisinin Bauer'le Gust'a düşmesi..." Kafasını kaşdı. "Tesadüf tabii."

"Çok büyük bir tesadüf, Batuhan," dedim, kinayeye gark olmuş bir sesle. Bu tavrım düşündüğümün aksine Batuhan'ın erkeklik gururunu incitmediği gibi, evrak çantasından kareli bir not defteri çıkarıp, ertesi gün yapılacak işlerinin arasına bu konunun aydınlatılmasını da ekledi.

"Yani Müller, 11.40'ta asansörden inip odasına yürürken canlı olarak görülmüş son olarak."

"Evet, sabah 5.20'de de cesedi bulundu."

"Küvette öldürüldüğü doğru, değil mi?"

"Türk polisi olarak şaka yapacak insanlara mı benziyoruz sence?"

Hiç gelecek halim yoktu doğrusunu isterseniz.

"Arada altı saatten az bir zaman var: Öldürülmeseydi, o güne beş saatlik uykuyla başlayacaktı. Aynı durumda ben olsam küvet sefası yapacağıma kendimi yatağa atardım. Adamın sarhoş olduğunu söyleyen bu ikisinden başka... Neydi isimleri?"

"Bauer ve Gust. Adamın sarhoş olduğunu kimsenin söylemesine gerek yok, kanında yüksek oranda alkol bulunduğu otopsi raporunda belli."

Düşünceli düşünceli, "Hımm," dedim. Müller elektrik çarpması sonucu benim sandığım gibi bir miktar kömüre dönüşmemişti demek ki: Otopsi yapılabilecek bir cesedi vardı.

"Bana sarhoş birinin doğruca yatağa gitmek yerine, banyoya girmesi tuhaf geliyor."

"Elinde viski bardağıyla girmesi daha da tuhaf," dedi.

"Viski bardağı mı varmış elinde?" Durakladım. "Elinde mi? Ne demek elinde, küvetin içinde yani."

"Hayır, elinde. Sıkı sıkıya yapışmıştı bardağına."

"Nasıl?" Cesedin kömür olmamasından sonra bir de bu çıkmıştı.

"Ani ve heyecan içinde olan ölümlerde, özellikle ellerde ve ön kolda gevşeme olmaz, kasılıp kalırlar. Savaş meydanlarında çekilen fotoğraflarda elindeki bayrağa yapışmış halde ölenler görmedin mi hiç? Bayrak uğruna, elinde bayrakla ölenler yani..."

Batuhan'ın son cümlesine dair hiçbir yorum getirmeden, yüzümü buruşturarak, "Küvetin içinde, elindeki viski bardağına yapışıp... Zavallı adam," dedim. Birden kafamda bir ışık yandı.

"İntihar şüphesi de adamın elindeki viski bardağı yüzünden ortadan kalkıyor, demek," dedim. Bunu söylerken, cesedi ilk gören kostümcünün tepkisini düşünüyordum.

Batuhan üstüne alındı, "Cesedin bulunduğu pozisyonda intihar şüphesi aklımızdan bile geçmedi," dedi.

"Peki, kurtulmayı denemiş mi?"

"Böyle bir ölümden kurtulma ihtimali yok gibi bir şey. Gene kaslar yüzünden. Eller ve ön kol kasılıp kalıyor dedim ya, vücudun diğer kaslarında da istem dışı kasılmalar oluyor. Kendini suyun dışına atabilmesi, çok, çok imkânsız."

"Peki, ceset ne durumdaydı?"

"Nasıl ne durumdaydı?"

"Ben, elektrik çarpması insanları kömür olur sanıyordum, ama senin söylediklerinden anladığıma göre öyle değilmiş."

"Evet, normal bir elektrik çarpmasında ceset kömürleşiyor."

"Yani parmağını prize sokarsan..."

Söylediğimi duymazlıktan gelerek devam etti:

"Suyun içinde... su iyi bir iletken olduğu için... Ölüm kalbin durması yoluyla gerçekleşmiş." Bence bu hususu o da çok iyi bilmiyordu.

"Hımm," dedim gene. Aslında, cesedin durumundan çok kafamı kurcalayan, saç kurutma makinesinin durumuydu:

"Bir şey daha soracağım."

"Sor tabii."

"Kurutma makinesi hakkında. Otellerdeki kurutma makineleri, genellikle düğmesi basılı tutulmayınca çalışmayacak şekilde yapılıp, bir güvenlik önlemi olarak. Neyse, genelleme yapmayayım, en azından bu oteldekilerin çalışma sistemi öyle. Makineyi parmağı üstüneyken mi suyun içine sokmuş katil?"

Beni takdir eder gibi başını salladı. "Odalardaki kurutma makinelerini mi inceledin?"

"Petra'nın odasındakine baktım. Hepsi aynı sistemle çalışıyordur diye düşünüyorum." Bu sabah Petra'nın banyosunda sadece kırışık giderici kremlerin kullanma talimatlarını ve bileşimlerini okuyarak vakit geçirmemiş-tim.

"Doğru düşünüyorsun," dedi. "Bütün odalardakiler öyle, Müller'inki de öyleydi. Çalışmasını sağlamak için

düğmeyi basılı tutmalısın. Ama katil otelin saç kurutma makinesini kullanmamış ki."

"Yaa!" dedim.

"Yaklaşık dört yıl önce Philips'in üretimden kaldırdığı ucuz, basit bir model. Firma bu makinelerin üretimini Tayvan'da yapmış. Milyonlarca üretmiş, dünyanın dört bir yanına milyonlarca satmış... Aynı model, Türkiye'de de, Almanya'da da satışa sunulmuş maalesef. Makinenin izini sürerek bir yere ulaşmamıza imkân yok."

"Ve kordonu uzun olan bir model..." dedim. Yüzüme öyle tuhaf bakmıştı ki, neden böyle bir şey söylediğimi açıklama ihtiyacı hissettim:

"Biliyorsun, Petra da süitte kalıyordu. O süitin sadece banyosu bile neredeyse benim salonumun genişliğindeydi." Ben bunu söylerken Batuhan ne kadar geniş olduğunu ölçmek istemiş gibi gözlerini salonda gezdirdi. Teorimi açıklamaya devam ettim:

"Gerçi banyodaki prizin nerede olduğunu bilmiyorum, ama her priz gibi, bu priz de lavabonun yanındadır diye düşünürsek, prizle küvet arasında bir hayli mesafe vardır." Sürekli "priz" demekten yorulmuştum.

Söylediklerimin mantıklı olup olmadığını tarttım, "Sütler aynı büyüklükteyse tabii," diye ekledim.

"Aynı büyüklükte," dedi başını sallayarak. "İyi düşünüyorsun gerçekten de. Ama bunu düşünen yalnız sen değilsin, katil de senin gibi iyi düşünen biri; uzatma kablolarını yanında getirmiş. İkişer metrelik üç adet kablo... İki tanesini birbirine eklemiş, birini kullanmamış."

"Katil, karşısında durup kablolarını uç uca eklerken Müller de küvetin içinde viski mi içiyormuş yani. Ahh, çok saçma bir şey bu!"

"Kabloları banyoda eklememiş herhalde. Herhalde Müller küvetteyken, salonda hazırlamış. Kullanılmayan kabloyu da salondaki masanın üstünde bulduk."

"Hımm," dedim. "Ve kablolarda parmak izi yoktu."

"Yoktu," dedi içini çekerek. Laboratuvar incelemesinin sonuçları gelene kadar o da olacağını ummuştu belli ki.

"Otel odalarında parmak izi aramak anlamsız bir şey, normalde de arama zahmetine girmeyiz zaten, ama bu kez viski şişesinin üstüne, prize, kablolara baktık. Katil eldiven takmış demek istiyorum, ama gülünç bir şey. Maktul ortalıkta eldivenle dolaşan birinden şüphelenirdi herhalde. Gene de, uzatma kablolarında bir tek parmak izi yok."

"Belki 'maktul'ün şüphelenmeye zamanı olmadı," dedim.

"Düşük bir ihtimal. Sessizce kapıyı açacak, içeri girip, Müller banyodayken salonda kabloları birbirine ekleyecek... Hem Müller'in küvette olacağını katil nereden bilebilir ki, kurutma makinesiyle cinayet işlemek için odaya girsin? Kapıda zorlama izi olmaması da ayrı bir mesele."

"Cinayet silahının kurutma makinesi olması işleri karıştırıyor, değil mi? Müller de herkes gibi tabancayla öldürülmüş olsa bunları hiç düşünmeyecektik," dedim. Kısa bir sessizlik oldu. Sigaramın dumanından halkalar yapıp havaya üfledim. Bu durumdayken yüzümün komik görüldüğünün farkındaydım ama siz de takdir edersiniz ki bu tür şeyleri kafaya takacak yaş çoktan geçmiştim.

"Petra olmasa bile, katilin bir kadın olduğunu düşünüyorum," dedi göz ucuyla komik suratıma bakarak.

"Dünyaya bütün kötülükleri kadınlar getirdiği için, değil mi?" dedim. Katilin Petra olduğu konusunda dün geceki oranla tereddütlü olduğu dikkatimi çekmişti elbette.

Batuhan boynunu büküp bana baktı. Gördüğüm en mazlum polis tablosuydu.

"Neden böyle düşündüğümü söyleyeyim: Benim aklıma en çok takılan konu, yanında birisi varken Müller'in çıplak küvete girmiş olması. Odasında bir erkek olsa, soyunup küvete girmezdi, değil mi?" Durakladı. Benim değil, kendi kafasında beliren sorunun yanıtını verdi.

"Tamam, eşcinsel olabilir diyeceksin, ama kesinlikle eminiz olmadığından: Film ekibinde adamın en yakın arkadaşlarından biri de var. Onun ifadelerinden..." Bu söylediği kendine de tatmin edici gelmemişti, ama üstüne gitmedim.

"Ben, odada Müller'le ilişkisi olan bir kadının olduğunu düşünüyorum," diye heyecanla devam etti anlatmaya. "O gece bir kadınla cinsel ilişkide bulunmamış olabilir, bulunduğu da dair bir iz yok; yatak bozulmamış, ne bileyim, ortalıkta kullanılmış prezervatif bulmadık... Ama dediğim gibi, bir erkek, başka bir erkeğin yanında çıplak halde..."

"Türk erkeklerinin birbirlerine penislerini gösterip cıvılda boy ölçüsü aldıklarını duymuştum, yalan mıydı yani bu?" diye sordum sözünü keserek.

"Burada küçük erkek çocuklardan söz etmiyoruz," dedi, küçük erkek çocukları günün birinde büyüyüp yetişkin erkekler olmuyorlarmış gibi.

Hayatının ilk 7 ve son 13 yılını İstanbul'da geçiren biri olmasam bu söylediklerinin ardında yatan mantığı benim de anlamama imkân yoktu, doğrusunu isterseniz. Batuhan, erkeklerin erkek hamamında peştamalla, kadınların kadın hamamında külotla dolaştığı ve hatta yıkandığı bir toplumun ürünüydü. Müller ise, dünyada -birkaç kuzey ülkesi dışında- eş benzeri olmayan kadın-erkek karışık çıplak, çırılçıplak saunaların, Özgür Beden Kültürü plajlarının ve yüzme havuzlarının ülkesi Almanya'dan geliyordu. Müller'i tanımıyordum, ama penisini erkek arkadaşlarına sadece küçükken göstermediğini tahmin edebiliyordum.

"Söylediğin Türkler açısından geçerli olabilir, ama Almanya'da çıplaklıkla ilgili böyle bir tabu yok. Yani insanlar sadece seks yapmak için veya seks yaptıkları insanların yanında soyunmuyorlar. Kapıyı postacıya çıplak açsan, postacının ilk aklına gelen, 'Bu kadın, bu herif bana vermek istiyor,' olmaz. Mahalle aralarındaki halk yüzme havuzlarında bile isteyenlerin çırılçıplak güneşlendiği bölümler vardır. Bu kültürel bir farklılık."

Ağzı açık kalmıştı. "Ciddi misin? Eşcinsel olmayan kazık kadar bir adam başka bir erkeğin yanında anadan üryan soyunup banyoya girer mi?" diye sordu ağzını güçlkle kapattıktan sonra.

"Evet, girer, hiç şüphen olmasın."

Yüzüme umutsuzlukla baktı. Cinayeti Petra'nın ya da başka bir kadının işlediğini düşündürten ipucu bu kadar eften püften bir şeyse, Batuhan ve arkadaşlarının işi gerçekten zordu bence.

"Petra'nın rolünü ona vereceklerini Ayla Özdal dün basın toplantısı yapıp açıklamış," dedim, dün gece bana verdiği bilgilerin hiç de özel şeyler olmadığını kafasına kakmak için.

Dudaklarını büzdü. "Ayla'nın söylediklerinin doğruluğundan dün geceki kadar emin değilim. Bugün kadının ifadesini aldık, bana kalırsa apaçık yalan söylüyor. Müller'le bu Ayla denen kadın arasında bir şeyler geçmiş olabilir, ya da kendi reklamını yapmak için bu yola başvurdu."

Gene bir sessizlik oldu. İkimiz de düşünceye dalmıştık.

"Merak ettiğim bir şey daha var, onu da sorayım oldu olacak," dedim, en sevimli halimle.

"Sor bakalım."

"Katil saç kurutma makinesini küvete attığında elektrikler kesilmemiş mi? Yani, sigortalar atmaz mı böyle bir durumda?"

"Atar ve atmış da nitekim."

"Katil yanında el feneri mi getirmiş? Koridorda yolunu nasıl bulmuş?"

"Odaların sigortaları birbirinden ayrı. Müller'in süitinin sigortası atmış, doğru. Ama bunun bir anlamı yok. Katil kapıdan çıktığı anda koridordaki ışıklar yanıyormuş. El feneri getirdiyse bile, ancak oda kapısına kadar kullanmıştır. Bütün katın veya toptan bütün otelin sigortaları atsaydı, cinayet de daha erken fark edilebilirdi zaten."

"Peki, Petra'yla Müller arasında bir ilişki olduğunu sana kim söyledi?"

"Kim söylemedi diye sor. Film ekibindeki hemen herkesin bundan haberi varmış, ifadeleri alınırken de ilk söyledikleri bu oldu. Bir tek ekipten bir kadın böyle bir şey olamayacağını söyledi, o kadar. Onun dışında herkes emindi."

"Petra'ya sordun mu aralarında bir ilişki olup olmadığını?"

"Dün merkeze geldiğinde sordum. 'Kesinlikle bir şey yoktu,' dedi." Petra, bugün öğleden sonra benim sorumu da böyle yanıtlamıştı: "Saçmalama. Kesinlikle bir şey yoktu."

Batuhan anlatmaya devam etti.

"Ekiptekiler ise büyük ve fırtınalı bir aşk gibi anlatıyorlar. Petra'nın bu kadar kesin bir ifadeyle inkâr etmesi de garip aslında." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Bir tek somut delil yok ki elimizde. Gene de, sabah erken kalkacağı bir gece o saatten sonra Müller kime kapıyı açardı, kimin uğruna uykusuz kalırdı diye düşününce..."

"Ancak sevgilisi için," diye ben tamamladım onun başladığı cümleyi.

Bir süre tek kelime etmeden oturduk. Konuştuklarımızı düşünürken, birden aklıma gelen fikirle, parmaklarımı şıklattım.

"Buldum," dedim. "Kurutma makinesine taktığı uzatma kablolarım inceledin mi? Kablolar nereden alınmış?"

"Bravo! Bunu bile atlamadın," dedi yarı alay, yarı takdirle. Hangisinin daha ağır bastığını çözemedim.

"Eee!?" dedim bir yanıt beklentisi içinde.

"Kablolar Türkiye'de üretilenlerden daha kaliteli. Yani Türk malı değil, ama bu kalitede kabloyu burada da birçok dükkânda bulmak mümkün."

"Kablolar da bizi bir yere götürmüyor, ha."

Kafasını iki yana salladı.

"Şarap şişesinin dibi görüldü," dedi. "Ben öbür şişeyi de açayım."

"İstersen dışarı çıkalım. Benim karnım aç. Bambi Büfe'de kaşarlı tost yeriz. Bu saatte..." Saate baktım, "Saat 10'u 10 geçiyor. Uyuyana kadar tostları hazmedecek vaktimiz var."

"Olur."

"O zaman ben giyineyim," dedim, 160 metrekaarelik evin içinde yatak odasına doğru yolculuğa çıktım.

Gardırobun kapağını açarken, uzun zamandır ilk kez bu gece sıcaktan hiç rahatsız olmadığımı fark ettim. Geceleri hava serinlediği için değil, keşke hava hiç olmazsa geceleri serinliyorsa olsaydı. Kafam cinayetle o kadar meşguldü ki, hava durumuyla uğraşacak halim kalmamıştı. Fofu bile son iki gündür aklımdan çıkmıştı. Bunu fark edince yüreğim cız etti. Ben hiç Fofocuğumu gerçekten unutabilir miydim?

Fofu'ya kızgınlığım ve sevgim yüreğimde çarpışırken, o anda, kendime bir iyilik yapmak, yumurta ile besleyerek zarar vermeye çalıştığım bedenimden bir tür af dilemek istedim: Şık bir şeyler giyecektim.

Peki, şık giyinmekteki tek gayemin kendimi ödüllendirmek olmadığını da itiraf edeyim.

Her çiçekten bal almaya koşma yorgunu eski çapkın yeşili, çok dar ve çok yırtmaçlı eteğimle, önden düğmeli ekru bluzumu giydim. Şıklığımı, ayağımın üstünü iri bir metal halkayla süsleyen topuksuz sandaletlerim ve şah damarımın üstüne sürdüğüm bir damla parfüm tamamlıyordu. Saçlarım, dünyanın en nadide mücevherlerinden, en usta ellerde yapılmış bir taç gibi başımı süslüyordu: Aynaya yansıyan görüntümden tatmin olmuşum.

Batuhan da öyle.

Ayakta kaşarlı tost yemek için en uygun kılığın bu olmadığını siz okurlar kadar ben de farkındaydım ama umurumda bile değildi.

Tostlarımızı yedikten sonra, alt sosyetenin sabahın ilk ışıklarına kadar bangır bangır Türk müzikleri eşliğinde göbek dansıyla hem kalçalarını hem de kollarını hareket ettirdiği Boğaz manzaralı bir kulübe gittik. Aradan çok geçmeden kafam gürültüden çatlayacak, gözlerim Boğaz'ın güzelliğini göremeyecek hale geldiğinde kalkmayı önerdim. Batuhan beni eve bırakmakta ısrarlıydı: Arabası da benim evimin yakınlarında duruyormuş.

Apartman kapısının önüne geldiğimizde, nezaketen yukarı kahve içmeye gelmesini önerdim.

"Zaten gelmeliyim, dışarı çıkarken çantamı senin evinde bıraktım," dedi pişkin pişkin. O korkunç evrak çantasının eksikliğini hiç hissetmemiştim, ne tost yerken, ne de sonrasında. O yüzden, çantanın kanepemin üstünde duruyor olması fikri beni önce şaşırttı, sonra da öfkeliendirdi: Dönüşümüzde ben onu yukarı davet etme-sem de çıkmak için bir bahanesi olsun diye bırakmıştı çantasını evimde: Tipik şark kurnazlığı. Bir an, "Senin gelmene gerek yok, ben çantanı alışveriş sepetiyle aşağı sarkıtırım," demeyi düşündüm.

Gene de, bu kabalığı hak edecek kadar... Evet, o kadar da kötü bir şey yapmamıştı.

Birlikte yukarı çıktık.

Eteğimi esnetip bacağıma bacaklarımın arasına doğru itmeye çalışıyordu. Etek çok dardı. Vücudumu kendine yapıştırıp kalçama okşamaya başladığında hiç istemediğim bir şehvet hırıltısı çıktı boğazımdan.

"Utanç verici... Bir polisle seks yapmak utanç verici!" diye düşündüm. Üstelik, kendimi annesine ihanet eden bir evlat gibi hissediyordum: Biz, hayatta sadece polis nefreti söz konusu olduğunda tek yürek olmuş ana-kız...

Bilincim ve annem birkaç dakika, hayır o kadar uzun olamaz, birkaç saniye sonra beni terk etti; şimdi, pantolonun içinden, sol bacağıma kalçamla birleştiği yere dayanmış duran, içime girmesini deliler gibi istediğim sertlik, eteğimi sıyıran kocaman, esmer bir el ve bluzumun üstünden göğsümü okşayan başka bir esmer el kaldı. "Yatak odasına gidelim mi?" diye fısıldadım.

"Ne gerek var?" dedi. "Gel," dedim onun polis fantezilerini umursamadan.

Yanıt vermedi, ama gelmedi de.

Bluzumun ipek iplikle işlenmiş düğmelerinin arkasındaki metallerin birer birer yere, koridorun taş zeminine düşerken çıkardıkları sesi duydum, sutyenimi nasıl açacağımı merak ettim: Alışkın bir beceriklilikle mi, acemi bir heyecanla mı?

Sutyenimi açmadı.

Sutyeni yanlara doğru esnetip göğüslerimi dışarı çıkardı, bluzumun kollarını ve sutyen askılarını dirseklerimin üstüne doğru kaydırды. Kollarımı rahat hareket ettiremiyordum, hareket ettirecek halim de kalmamıştı aslında, bütün enerjim uçup gitmişti, "Şehvet uyuşukluğu," diye düşündüm, klitorisim acıyordu, ellesin, esmer elini bacaklarımın arasına, tam canımın acıdığı yere koysun istedim, eteğim, uzun ve dar eteğim, elinin bacaklarımın arasına, benim istediğim yere girmesini engelliyordu.

Sırtım soğuk beyaz duvara dayalı, dirseklerimin üstünde bluzumun kolları ve sutyenin güya elastiki, ama kollarımı ve beni rahat bırakacak kadar esnek olmayan askıları... Hareket edemediğim için, onu hiç yönlendiremediğim için, pantolonunun fermuarını açamadığım, elini benim istediğim yere doğru itemediğim için ya da kendi dar ve uzun eteğimi çıkaramadığım için, öyleyse şehvet uyuşukluğundan ve daha önemlisi onun üstüm-deki kontrolünden bir an önce kurtulmam gerektiği için, bir kez daha, "Yatağa gidelim," dedim.

"Şşşş!" dedi.

Bir fermuarın çözülürken çıkardığı sesi duydum, başımı omzuna dayayıp aşağıya doğru baktım. Pantolonu bacaklarına yapışıp kalmıştı, beyaz penye külotunu tek eliyle indirdi. Açık balkon kapısından koridora sızan başka evlerin ışıklarının aydınlığında esmer ve sert penisini gördüm, içime girmesini istedim deli gibi. Eteğimi yukarı doğru çekti, belimde topladı, kalçamdan tutup, sırtım duvara dayalıyken, havaya kaldırdı beni, bez bir bebekmişim gibi rahatlıkla. Bacaklarım onun kalçalarına yapışık, iki akrobat gibi, ya da biri Giyom Tel, diğeri başının üstünde elmayı taşımaktan başka bir işlevi olmayan aptal bir uşak gibi, hareket ettiremediğim kollarım, bacaklarım ve duvarla onun penisi arasına sıkışıp kalmış bedenimle, benden güçlü olduğu için üstümde sağladığı üstünlüğü daha fazla sürdürmesine şehvetten uyuşmuş her ne kadar organım varsa hepsine rağmen izin veremeyeceğime dair bir öfke, anlamsız bir direniş ruhu o anda beni ele geçirdi.

"İstemiyorum," diye neredeyse bağırdım.

"Ne?" dedi. Saçlarımı alnımın üstünden geriye doğru şefkatle itti.

"Duydun, istemiyorum. Beni yere indir," dedim.

Bir tek kelime daha etmedi. Beni yere indirdi, bacaklarına yapışmış duran külotunu ve pantolonunu giydi hiç sesini çıkarmadan.

"Ne oldu?" demedi, "Neden?" diye sormadı.

Eteğimi çeke çeke aşağı indirdim, el yordamıyla bluzumun düğmelerini ararken ilikleme için, yerinde olmadıklarını fark ettim. Kalbim gene hızlı hızlı atmaya başladı, bir an öncenin anısı klitorisime saplanıp, oradan da yukarılara, beynime doğru koşmaya başladı. Sırtımı ona

dönüp yatak odasına girdim. Tavandan sallanan ampulün ışığı gözlerim kamaştırdı, gardırobun çekmecesinden elime geçen ilk tişörtü giydim.

"Kahve içer misin?" dedim yatak odasından mutfığa doğru yürürken yüzüne bakmadan. Hâlâ koridorda, biraz Önce fermuarını çektiği noktada kıpırdamadan duruyordu. Saatine baktı:

"Saat 1'e geliyor," diye mırıldandı.

"Yani?" dedim.

"Kahve değil de bir bira içsem daha iyi olacak."

Yere diz çöküp mutfak dolaplarının en ücra köşelerinde bira ararken, "Polisler alkollü araba kullanan bir polis yakalayınca ne olur," diye sordum.

"Polisler, komiser yakalayınca," diye düzeltti. "Kusura bakmayın amirim, tanıyamadık derler."

"Ciddi olamazsın," dedim.

"Ciddiyim tabii. Sen hiç alkollü araba kullanmaktan ehliyeti iptal edilmiş bir komiser tanıdın mı?"

"Tanımadım, ama ben bu konuda kıstas sayılmam, tanıdığım tek komiser sensin zaten," dedim diz çöktüğüm yerden doğrulmaya çalışırken. "Evde bira yok. Şarap var istersen."

"Evinde bira olmayan bir Alman, teknik adamsız futbol takımına benzer," dedi.

Ne diyor acaba diye düşünmeye gerek yoktu, polis esprilerinden birini yapmıştı. Biraz önceki gerginliğin ilişkimize yansımayacağını o zaman anladım, neden istemediğimi sormayacağını da.

ALTI

×××

Başımın sağ tarafını esir alan şiddetli bir migren kriziyle uyandım: Normalde saati kurmuş olsam bile uyanamayacağım kadar erken bir vakitti. Kendimi duşa attım. Omuzlarıma sıcak suyla masaj yaptım. Elimde büyük bir fincan dolusu koyu Türk kahvesiyle balkona oturdum duştan çıkınca. Kafeinin migrene iyi geldiği yönündeki kanımın sarsılması üzerine, sabırla, saatin 8 olup da bakkalın açılmasını beklemeye başladım. Evde kahvaltıda yiyebileceğim hiçbir şey yoktu ve aç karnına migren ilacımı almak istemiyordum.

Bakkal dükkânının kapısına fırından çıkan sarımtırak ekmeklerle dolu kasaları ve gazete yığınlarını bırakan kamyonetler birbirinin ardından uzaklaştığında, çırak Hamdi toz kalkmasını diye önce plastik bir kovadan yerlere avuç avuç su atıp, tozları çamura dönüştürmüş, sonra da hoyrat bir çalı süpürgesiyle yerleri süpürmeye başlamıştı. Süpürge mi daha hoyrattı, Hamdi'nin yerleri süpürüş biçimi mi, karar vermek için, migrene direnip camda bir müddet durdum ve onları seyrettim. Sonunda bu sorunun bir yanıtı olmadığına karar verdim.

Bağırmaıyla, fısıldama arası bir ses tonuyla, "Haamdi-ii! Hamdiiii!" diye seslendim.

Kafasını kaldırıncaya göz göze geldik:

"Ooo, Kati abla! Erkencisin bu sabah. Gene bütün gazeteleri mi vereyim abla?" Yanıtımı beklemeden gazete tomarlarım bağlayan naylon ipi kesmek için bıçak almaya koştu dükkâna. Geri geldiğinde, "Hamdiii!" diye seslendim gene:

"Sepetin içinde liste var. Ekmek falan da lazım."

"Tamam abla, derhal." Normalin en az yirmi kilo altındaki bedenini anlamsız bir çeviklikle camdan sallandırdığım sepete yöneltti.

Dirseğimi pencerenin pervazına dayayıp Hamdi'nin listede yazılanları getirmesini beklemeye başladım. İki dakika sonra yeniden dükkânın kapısında bitti:

"Ablaa, Sultan Bacı reçelinin böğürtlenlisi kalmamış. Ayva ve ahududu var. Hangisini vereyim?" Gırtlığını sıkıyorlarmış gibi bağıriyordu. Mahalle halkının uyur durumda kalmayı becerebilenlerinin hatırına, elimle "Dur, sus," gibi bir işaret yapıp, sarkıttığım sepeti yukarı çekip bakkala gitmek için terliklerimi giydim.

Fofo gittiğinden beri evde ettiğim en güzel kahvaltının ardından, migren ilacımı aldım. Yatak odasının perdelerini çekip, kendini hissettirmeye başlayan sıcağa ve yuvarladığım koca bir fincan kahveye rağmen, belki yarım saat uyuyabilirim umuduyla yeniden, sabah saat 6'da çıktığım yatağa girdim.

Uyandıgımda güneş tepedeydi ve migren illetinden gerçekten de kurtulmuşum.

Çay suyunun kaynamasını beklerken mutfaktaki sandalyeye oturup, gazetelerin ilk sayfalarına göz atmaya başladım: Şubat ayında patlak veren ekonomik krizin etkileri hâlâ sürüyordu. Ülkenin çeşitli yerlerinde hayat pahalılığına isyan yürüyüşleri yapılmış, Yozgat'ın ilçesi Elmadağ'da halk, kendisini akliselime davet eden iki milletvekilini tartaklamış, milletvekillerinden biri Yozgat Devlet Hastanesi'ne kaldırılmıştı.

Siyasi skandallar ve yolsuzluklarla sallanmayan Türk hükümetlerini düşürecek güç, hayat pahalılığının kemiğe dayadığı bıçaklardır umarım, diye mırıldandım.

Lale'nin yayın yönetmeni olduğu gazetenin üçüncü sayfasında gördüğüm bir fotoğrafla gözlerim fal taşı gibi açıldığında, mutfaktan balkona taşınmış, çay sefası yapıyordum: Fofo'nun eski sevgilisi kravatl avukatın resmiydi bu. Pislik herifin yanında benim standartlarımda son derece cazip bir adam ve çevrelerinde de hatırı sayılır miktarda polis vardı. "Çeteci prodüktör sevgilisiyle âlem yaptığı evde yakalandı" başlığıyla verilen haberin devamını okumaya başlamadan, kendisiyle âlem yapılan sevgilinin bizim kravatl avukat olmasını canı yürekten diledim.

"İstanbul'un ve Boğaz'ın en görkemli otellerinden At the Bosphorus'ta geçtiğimiz pazartesi sabaha karşı işlenen Alman film yönetmeni cinayetinde yeni şüphe.

Benzerine ancak filmlerde rastlanan bir yöntemle işlenen Alman film yönetmeni Kurt Müller cinayeti soruşturmasında ifadesi alınmak üzere ünlü mafya lideri Mesut Mumcu, dün akşamüstü saatlerinde sevgilisi A.K. (16) ile birlikte günlerdir gözlerden uzakta âlem yaptığı Fethiye'nin Kavakdibi mevkiî yakınlarındaki muhteşem saray yavrusu evinde ele geçirildi.

Daha önce Amerikan eski başkanlarından İstanbul hayranı Clinton'ın da karısı ve kızıyla birlikte kaldığı At the Bosphorus otelinin Dolmabahçe adlı süitinde banyo yaptığı sırada küvetin içine çalır durumda elektrikli saç kurutma makinesi atılması suretiyle yaratılan elektrik akımından kurtulamayarak ölen Alman film yönetmeninin çekimleri için Türkiye'de bulunduğu *Haremde 1001 Gece* adlı filmin prodüktörü Mesut Mumcu günlerdir soruşturmaya ilgili olarak ifadesi alınmak üzere polis tarafından aranıyor.

Mesut Mumcu, daha önce suç işlemek için çete kurmak suçundan yargılanmış, delil yetersizliğinden beraat etmişti.

Mumcu, adam öldürmeye azmettirmek, zorla alıkoymak ve cana kasıt gibi suçlardan cezaevinde yatmış, Af Kanunu'yla cezası ertelendikten sonra Mumcular Film adlı firmayı kurup, film prodüksiyonu işine girmişti.

Mumcu, ifadesi alınmak üzere İstanbul'a götürülmek üzere polis aracına bindirilirken, avukatının da orada hazır bulunması dikkatleri çekti."

Anlamsal bütünlüğü olmayan cümlelerden oluşan bu metinden bir sonuca varmak kolay olmasa da, Fofu'nun eski sevgilisi Avukat Ali Vardar, anlaşılan Mesut Mumcu'nun yeni sevgilisi değil, avukatıydı. Eğer öyle ise, Ali Vardar'ın zavallı bir pislik olarak geçirmekte olduğu ömründe karşısına bir işe yarama şansı çıkmıştı: müvekkili hakkında bildiklerini bana anlatmak.

Eski telefon defterimde bulduğum Ali Vardar'ın numarasını çevirirken heyecanlıydım: Ne tür bir plan izleyeceğime henüz karar vermemiştim.

Her yıl yapılan en seksi Türk kadını anketlerinde dereceye girmekten gayet memnun olacağı hissini yayan bir ses tonuyla telefonu açan kadına Ali Bey'le görüşmek istediğimi söyledim.

"Yanlışı aradın canım, burası bürosu değil, evi. Bürodan ara," deyip telefonu yüzüme kapattı.

Aynı numarayı tekrar çevirdim.

"Hanımefendi, ben İsmail Yurdakul'un sekreteriyim, sizde Ali Bey'in büro telefonu varsa verebilir misiniz?" diye sordum. Sekreterliğini yaptığım İsmail Yurdakul'un kim olduğunun, mühim biri olup olmadığının önemi yoktu. Bu türden süprüntüler kendilerine "hanımefendi" diye hitap eden birinin, özellikle de bir sekreterin varlığı karşısında kızgın tavaya düşmüş bir parça tereyağına dönerlerdi. Tutarsa, Ali denen adamın büro telefonunu bulmak için en kestirme yol buydu.

"İsmail Yurdakul mu?"

Bir an, "O da kim?" ya da hiç olmazsa "Demin kendin görüşmek istiyordun," diyeceğini sandım. Gene de kadının zekâsını abartmaya gerek yoktu; bu türden acıklı bir sahne yaşanmadı aramızda.

"2937347 Ali'nin bürosu," deyip telefonu gene yüzüme kapattı.

Kadının numarayı ezberlediğine bakılırsa Ali, cinsel tercihlerini değiştirmiş, kendi klasına ve müvekkil çevresine uygun birini de bulmuştu.

Büro numarasını çevirdiğimde karşıma çıkan nispeten derli toplu bir sestem Ali Bey'in dışarıda olduğunu, saat 6'dan önce dönmeyeceğini, o saatten sonra tekrar aramam gerektiğini öğrendim.

Çukurcuma'nın daracık sokaklarından yılların alışkanlığıyla ciddi bir hayati tehlike atlatmadan geçip dükkâna giderken aklımda ne Kurt Müller cinayeti, ne de Batuhan vardı. *La Sonnambula'nın* 34 yaşında ölen bestecisi Bellini'yi düşünüyordum. Düşünüyordum derken, adamın nasıl görüldüğü, nasıl bir insan olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu, sadece keşke 34 yaşında ölmeseydi diye düşünüyordum: Türk siyaseti, yaşamasında hiçbir hayır olmayan bir sürü insanla doluyken, neden onlardan biri değil de Bellini ölüyordu üstelik?

Sonunda, gazete okumanın beni olumsuz etkilediğine karar verdim. Bütün o yolsuzluk haberleri, arsız suratlı siyasetçiler ve sözde işadamları kişiliğimin kötü yanlarını açığa çıkarıyordu.

Dükkânın klimalı serinliğinde yalnız başıma bilumum çaylar içip müşteri beklerken de Bellini ve Türk siyasetçileri peşimi bırakmadı: zamansız bir saplantı halinde.

Batuhan'ı bu kez çaycı Recai'den önce ben gördüm. Saat 3'ü biraz geçiyordu. Maalesef, gene sivil giyinmişti. Vitrindeki kitaplara bir göz atıp, içeri girdi.

"Merhaba," dedi. Mesafeli, dalgın, sanki aramızda hiçbir şey yaşanmamış gibi, tokalaşmak için elini uzattı. Yavaş yavaş Batuhan'ın bir ruh hastası olduğunu düşünmeye başlamıştım: Hani, dün gece olup bitenleri anlayış ve olgunlukla kabullenmişti?

"Merhaba," dedim tokalaşmak için uzattığım elime bakıp bir manikürcüye gitme zamanımın geldiğini düşünerek. Ne kadar nankördü bu insan bedeni denen şey.

Bellini'yi. tırnaklarımı ve Türk siyasetçilerini düşünmeyi biraz erteleyerek, düşüncelerimi Batuhan'a yoğunlaştırmaya çalıştım.

"Bugün gene sivil giyinmişsin," dedim laf olsun diye.

"Ben hep sivil giyiniyorum."

"Nasıl hep? İlk görüştüğümüzde üniformalıydın."

"O gün merkezde resmi bir toplantı vardı, onun için öyle giyinmiştim, yoksa sivil gezerim."

"Hımm," dedim, laf olsun diye söylediğim bir sözden kaynaklanan diyalogu daha da uzatmamak için.

"Mesut Mumcu'yu gözaltına almışsınız."

"Almışlar."

"Bu soruşturmaya sen bakmıyor musun?"

"Bunun adı bir cinayet olması halinde ben bakıyorum. Aksi halde organize suçlarla mücadele. Şimdilik birbirimize gol atıyoruz. Tahmin edebileceğin gibi ben mağlubum." İçeri girdiği ankine oranla, daha normaldi şimdi tavırları. Bir sandalye çekip oturdu. Tam bir şey söylemek için ağızını açmışken çalan cep telefonuyla susturuldum.

Batuhan konuşmak için sokağa çıktı.

"Mesut Mumcu'yu bırakmışlar. O kadar tantana, gazeteciler ordusu... Fos çıktı," dedi yeniden içeri girer girmez.

"Ne umuyorlardı ki?"

"Müller'i Mesut Mumcu'nun öldürttüğünü, gözaltına alınır alınmaz da bunu itiraf edeceğini umuyorlardı. Umut fakirin ekmeği demişler. Yılların Mesut'u bunlara pabuç bırakır mı? Elimizde herifi iki gece içeride tutacak delil bile yok, zaten, 'Ben öldürttüm,' dese ne olacak? Hangi savcı bu davanın altına yatar?"

Bu lafı ilk kez duyuyordum, hemen argo dağarcığıma ekledim.

"Oysa sen bunun bir aşk cinayeti olduğunu ve katilin kadın olduğunu düşünüyorsun."

"Katil kadın olmasa bile..." Dün akşamki konuşmamızdan sonra bu yargısından da eskisi kadar emin değildi. Yüzü morla kırmızı arası bir renge bürünmüştü. Öfkelenince ağızından çıkanları tartmaktan, sözcüklerini "bir bayanın yanında kullanılabilirlik" standardına göre seçmekten vazgeçti.

"Hangi tetikçi kurbanını saç kurutma makinesiyle öldürmeyi akıl eder söylesene! Hadi, akıl etmeyi de bırak, böyle bir şeyle kim uğraşır? Yok, uzatma kablolarını yanında getirecek, yok, saç kurutma makinesi bulacak... Hangi denyo yapar lan bunu? Çeker tabancayı, şarjörü boşaltır pezevenğin ciğerine, bitti gitti. Döner evine, girer dalgasının koynuna."

O günün ilk sigarasını yaktım. Söyleyiş biçimi neyse de, söyledikleri mantıklıydı.

"Kimseye laf anlatamıyorum. Müller gençliğinde tor-bacılıktan içeri girmiş diye herifler sanıyor ki, eskiden küçük çapta iş çeviriyordu, şimdi sapıyla götürecektir, hem de Mumcu kardeşlerle ortak iş yapacak. Beyazlan film ekibindekilerin cebine doldurup mu taşıttıracağız ibneler?..."

Kırmızı suratına ek olarak bir de gözleri pörtlemişti. Sinirli insanların yüzüme fişkırttığı tükürüklerden de, ortama yaydığı, nasıl diyorlar, negatif elektrikten de hiç hoşlanmam.

"Boş ver bunları," dedim. "Bir şey içelim."

"İçelim! İçelim tabii. Rakı var mı?"

"Kola mola demek istemiştim."

"O zaman kola içelim güzelim."

Buzdolabından kola şişesini çıkarırken, arkamda durduğunu hissettim. Bir eliyle saçlarımı yana doğru itip enseme öperken, öbür eliyle şortumun kemerini çözüyordu. Eli külotumun içine girdi, bir anda bileğinden ötesi görünmez hale geldi, biraz sonra elini oradan çıkardı, yüzümü ve bedenimi kendine doğru çevirdi, bir yandan gözlerini kısarak gözlerime bakarken, bir yandan da pantolonunun fermuarını çözdü, esmer, koyu esmer, şişkin damarlar yüzünden mor gibi görünen penisini karnıma dayadı, o bir silahmış, beni silahıyla tehdit ediyormuş, silahını ateşleyince bağırsaklarım dışarı fırlayacakmış gibi.

Kola şişesi hâlâ elimdeydi. Gerçek dünyayla; her an kapıdan içeri girebilecek bir polisiye meraklıısıyla, yolunu şaşırmış ve çevredeki en yol tarifi sorulacak dükkân olarak benimkini gözüne kestirmiş bir turistle, işten erken çıkmış, bu sıcakta sokaklarda dolaşmaktan yorulmuş bir arkadaşla aramdaki bağı koparmama izin vermeyen dünyalı bir nesne olarak pet kola şişesi elimdeydi hâlâ.

O yüzden, şişeyi elimden çekip almaya çalışınca vermedim. Orada, mutfağı dükkândan ayıran turuncu, yeşil, mavi çizgili perdenin arkasında, şortum ve külotum yerde, ayaklarımın üstünde, çişini altına kaçırmış bir çocuk gibi, kabahatli bir çocuğun birazdan yiyeceği azarın şiddetine dayanmak için sıkı sıkı oyuncak kamyonetine sarılıp beklemesi gibi, ben de kola şişeme sarılıp durdum.

Penisi, rengi ışıkla birlikte değişen bir taftaydı; şimdi mor değil, şarap rengiydi.

Başımı iki yana sallayıp, bir sorudan çok, bir olguyu tespit edermişçesine, "Beni istemiyorsun," dedi.

Kırk yıllık evliliğin ardından söylenmiş bir cümleydi bu; kadının kocasına söyleyeceği, ardından da, hemen yanındaki etajerin üstünde duran viski bardağından bir yudum alıp, "Başka biri mi var?" diyeceği, adam, "Hayır yok," deyince de, "Biliyorum, başka bir kadın var. Sarışın, benden çok daha genç. Onunla gördüm seni," diyeceği, uzun zamandır kolladığı fırsatı o anda, yatak odasında karısı viskileri birbiri ardına yuvarlarken yakaladığına kanaat getiren kocanın, sonunda, derin bir nefes alıp, "Evet, başka biri var. Onu seviyorum," diyeceği, kadın, saç başı darmadağın halde bir viski daha koyarken perdenin kapanacağı, izleyici kadınların başlarını öfkeyle kocalarına çevireceği, izleyici kocaların, çok genç ve çok sarışın bir sevgili hayaliyle evlerine, yataklarındaki bildik desenli, buruşuk çarşaflara doğru yollanacağı.

Tekrar, "Beni istemiyorsun," dedi. Bu kez daha mesafeli, bana değil, kendisine daha mesafeli, kendini benim gözümle görmeye çalışıyormuş da, neden onu istemediğimi keşfetmeye çalışıyormuş gibi, bu "istememe" hali gerçekse, buna derhal bir çözüm bulabilecekmış gibi.

Göğsüme sıkıca bastırduğım şişeyi mutfakta tezgâh niyetine duran portatif masanın üstüne koydum.

"Seni istemiyorum demek, fazla iddialı olur," dedim, ben değil de ermiş bir kişi konuşuyordu sanki.

Vücudunun diğer yerlerinden aslında daha beyaz, hatta pembe-beyaz olduğunu bu tuhaf cümleyi söylerken fark ettiğim penisini içeri iterken,

"İddialı ne demek?" diye sordu.

Yerde, ayaklarımın üstünde duran şortuma ve şortun üstünde duran külotuma baktık ikimiz birden. Onun gözleri bacaklarıma, sorduğu sorunun yanıtı dizkapaklarımda yazılıymış gibi, dizkapaklarıma dikildi sonra.

Küçücük mutfakta yanıma gelmesi için bir tek adım, hatta yarım adım atması yeterliydi. Mahrem bir şefkatle; bir erkeğin ancak çok sevdiği sevgilisine gösterebileceği bir şefkatle beni giydirdi.

O değil de başka biri olsaydı, ya da o polis olmasaydı, ya da hayatımın en kırılmaz önyargısı polislere yönelik olmasaydı ne hissederdim bilmiyorum, ama o anda, sadece, mideme güçlü bir yumruk yemiş gibi oldum.

Batuhan kapıdan çıkıp yokuş aşağı Karaköy'e yürümeye başladığında, o günü Ali Vardar'la görüşmeden de oldukça tatsız geçirdiğime karar vermiştim. Bu karan yaklaşık her on dakikada bir değiştirip, sonunda saat 6'da adamın bürosunda olacak şekilde dükkândan çıktım.

Birkaç kez Fofö'yla önünde bulduğum Asmalımescit Sokağı'ndaki binanın kapısı kapalıydı. Zillerde Ali Vardar adını arayıp bulamayınca, yanlış geldiğimi düşünüp, diğer binalara da baktım; bu isimde biri yoktu. Tekrar ilk binaya dönüp, üstünde avukat yazan zillerden birine bastım. Duofondan konuştuğum bir adam, Ali Vardar'ın bürosunu iki ay önce buradan taşıdığını, yeni adresinin kapıcıda olması gerektiğini, yoksa yöneticinin zilini çalmamı söyledi.

Ali Vardar'ın harika bir manzarası olduğunu daha kapıyı çalarken tahmin ettiğim Gümüşsuyu'ndaki yeni bürosunda sekreter masasının karşısındaki koltuğa çöker gibi oturduğumda saat 6.35'ti. Sekreter, Ali Bey'in randevusuz kimseyle görüşmediğini söylemiş, ben ısrar edince, 'kendisine bir soru sormak üzere' büronun içinde kaybolmuştu.

İki elini Müslüman usulü dua eder gibi havada aç aç ve şal desenli kravatını savura savura gelirken, "Kati, bu ne sürpriz!" diye sahte bir çığlık attı Ali Vardar.

"Beni görmek senin için olsa olsa kötü sürpriz olur Ali," dedim.

Duymazlıktan geldi. Bu erkekler böyledir işte, huzurlarını kaçırarak şeyleri duymazlar. Ali, elini iki kürek kemiğimin arasına yerleştirip, duruma hâkim şahıs olarak sırtımdan ite ite beni çalışma odasına yönlendirdi. Odaya girer girmez de, "Ne içersin?" diye sordu.

Bu soru karşısında ilk kez bu sevimsiz adama yönelik bir sempati kıpırtısı oldu içimde.

"Sert bir şey. Viskin var mı?"

"Var tabii. Buzlu?"

"İkisi de varsa, hem buzlu, hem sodalı," dedim. Bu sıcakta canıma kastım yoktu.

Ali, viski getirmek için odadan çıkarken, telefonunu kullanıp kullanamayacağımı sordum. Dükkândan çıkmadan Lale'yi aramış, sekretere telefon bağlamamasını söylediği bir toplantıda olduğunu öğrenmiştim. Artık toplantısının bitmiş olacağını umuyordum.

Lale'nin sesini duyduğumda, içimi büyük bir sevinç kapladı. Akşam en geç 9'da onun evinde olacağımı, bir konuda mutlaka ona akıl danışmak istediğimi söyledim: Bu konuşmanın ardından cilt bakımından çıkmışçasına rahatlamıştım.

Ali elinde iki bardakla döndü: Biri, neredeyse ağzına kadar viski-soda-buz karışımıyla doluydu, diğeri ise turuncumsu bir sıvıyla.

Meraklıyım ya, ne içtiğini sormadan edemedim.

"Campari portakal. Geçen yaz İtalya'dayken alıştım. Denemek ister misin?" Masasının üstünde duran bardağı bana doğru itti.

"Sağ ol, daha önce de içmişliğim var," dedim.

Bu türün yeni "alıştıkları" her şeyi Montgolfier kardeşler edasıyla çevrelerindekiyle tanışma huyuna bayılıyordum doğrusu.

"Yeni imajına da uygun bir içki, ne yalan söyleyeyim," dedim.

"Benimle içkiler üzerine konuşmaya gelmedin herhalde," dedi misilleme olarak.

"Bu sabah gazetelerde resmini gördüm de ondan geldim."

"Resim mi? Ne resmi?" Numara yapmıyordu.

"Mesut Mumcu'yla birlikte çekilmiş, Fethiye yakınlarında, bilmem ne mevkiinde."

"Resmim mi çıkmış? Çok iş vardı, gazetelere hiç bakamadım. Kıza söyleyeyim de gazeteleri alsın." Telefona sarıldı, dahili hattan sekreterini aradı.

"Gazetede ki resmimle, senin buraya gelmen arasında gene de bağlantı kuramadım," dedi telefonu kapadıktan sonra.

"Mesut Mumcu'nun da adının karıştığı cinayetle ilgileniyorum."

"Cinayetle ilgileniyorum da ne demek?"

"İstanbul'a çekmeye geldikleri Haremde 1001 Gece filminin başrol oyuncusu Petra Vogel, benim arkadaşımıdır."

"Ondan mı şüpheleniyorlar şimdi de?"

Sorusunu cılız bir argümanla geçiştirdim.

"Hayır. Sadece, olaylara ister istemez tanık olunca benim merakım uyandı. Bu cinayet hakkında bilgi edinmek istiyorum."

"Görüreceğin insan ben değilim."

"Yapma Ali. Senden istediğim bildiklerini anlatman o kadar."

"Bildiğim tek şey Mesut Mumcu'nun olayla ilgisi olmadığı."

"Ben de ilgisi olduğunu söylemedim ki zaten. Hangi mafya patronu adamlarına küvetin içine saç kurutma makinesi atarak birini öldürmelerini emreder veya hangi kiralık katilin hayal gücü bu kadar geniştir? Ben de Mesut Mumcu'dan şüphelenmiyorum. Benim şüphelendiğim, Mumcu'nun bu kadar para harcamaya niyetlendiği bir projeyi Müller gibi, nasıl desem..." Rahmetli hakkında uygun bir sıfat aradım, "yeteneksiz"de karar kıldım. "... yeteneksiz birine teslim etmesi. Senaryoyu yüzyılımızın en iyi yazarlarından biri yazıyor, filmin yönetmeni ise Müller. Sence de bu olayda bir tuhafılık yok mu?"

"Kim yazmış ki senaryoyu?"

"Giacomo Donetti."

"Yaa," dedi. Donetti'nin kim olduğu hakkında, geçen yazki İtalya tatiline rağmen, bir fikri olmadığına emindim. Bilgi yarışması elemelerinde de değildik zaten.

"Bence bu Don-eti hikâyesi bir tesadüftür." Koskoca Donetti'nin ismini öyle bir telaffuz etmişti ki, gülmek için dudaklarımı ısırarak zorunda kaldım. "Mesut'un ünlü senaryo yazarları falan bulabileceğini sanmam." Durdu. "Bu prodüksiyon firmasını damat Yusuf için kurdu. Belki onun bulduğu biridir. Veya Alman ortaklarının ayarladığı biridir, ama sana kesenkes söyleyeyim, Mesut'la ilgisi yoktur."

"İyi de, senin müvekkilin bu işe epey bir para yatırıyor. Neden Müller'le çarçur etsin parasını? Herhalde araştırıp soruşturmuştur: Kim bu Müller, kim bu Donetti, kim bu Petra Vogel? Sonuçta adam, şu ya da bu şekilde bir işadamı; para kazanmak isteyen biri."

Ali, kendi kendine, "İşadamı... İşadamı..." diye mırıldandı. Bir mafya patronuna işadamı diyen ilk insanmışım gibi hissettirmişti bana kendimi. Niyetim ne Türkçenin imkânlarını ne de bir Türk avukatın havsalasını zorlamak değildi oysaki.

"İşadamı da denebilir tabii," dedi sonunda.

Gene dayanamadım.

"Sen bu adamın bir 'işadamı' sıfatını bile hak etmediğini düşünüyorsan, savunmasını neden üstlendin Allah aşkına?" dedim.

"İşadamı olmayabilir, ama herkes savunulmayı hak eder," dedi hiç duraksamadan.

Hukuk fakültelerinde dirsek çürütenler dışında kimsenin anlam veremediği bu cümleyi söylediği iyi olmuştu: Bu konuda ikinci bir soru sormakla uğraşmadım.

"Benim söylemek istediğim: Adam, işadamı olsun olmasın, para kazanmak peşinde değil mi? Yani herkes gibi."

"Anlıyorum ne demek istediğini. Bu filmde para kazanmak istiyorsa, neden Müller gibi biriyle çalışıyor diyorsun. Peki, Müller'in filmlerinin para kazandırmadığını nereden biliyorsun? Belki adamın yaptığı filmler çok para kazandırıyor?"

Ali gibi birinin bile anında yakalayacağı bir mantık hatası yaptığımı kabul etmeliyim. Bu sinema işinde para kazanan film yapmakla iyi film yapmak arasında doğru orantı yoktu; esasen, her şeyde olduğu gibi.

"Haklısın. Peki, Donetti'nin kitabının film haklarını almalarına ne diyeceksin? En azından o noktada bir tutarsızlık var."

"Herhalde onun da bir açıklaması vardır, ama dediğim gibi bu konuları konuşacağım kişi ben değilim."

Uzlaşmacı bir insanımsım gibi, gene "Haklısın," dedim, hemen ardından ikinci grup sorularına geçtim.

"Polis, müvekkilini neden gözaltına aldı ve neden bıraktı, en azından bu konuyu seninle konuşabilirim, değil mi?"

"Gözaltına aldı ve bıraktı mı? Bırakıldığını nereden çıkarıyorsun?"

Bardağımdan az önce aldığım yudumu yemek boruma zorlukla yolladım. Mumcu'nun bırakıldığını ben "nereden çıkarabilirdim" gerçekten de?

"Bırakılmıştır diye düşündüm, gerçekten bırakıldı mı yani?" Yalan söylerken gene tık dememiştim.

"Bırakıldı, bugün akşamüstü, birkaç saat önce." Ali hiçbir şeyden şüphelenmemişti; zaten, cep telefonlu polislerle fingirdediğimi tahmin edecek kadar fantezi dünyası gelişkin bir adam olsa, avukat olur muydu?

"Neden bıraktılar?"

"İçeride tutamadılar da ondan." Kendi avukatlık becerisini kastediyordu, Mesut Mumcu'nun masum olduğunu değil.

"O zaman gözaltına niye aldılar?"

"Gözdağı vermek için. Korkacak, eli ayağına dolaşacak ve itiraf edecek sanıyorlar. Sen bile düşünüyorsun Mesut'un saç kurutma makinesiyle kimseyi öldürtmeyeceğini, polis bunu düşünmekten âciz mi? Nereden baksan saçmalık."

"Gözaltına alındığında sen neden yanındaydın?"

"Beni çağırmıştı. İstanbul'daki evine, bürosuna gitmişler, buraya da gelirler nasıl olsa diye düşünmüş. Ne var bunda? Adamın suçlu olduğu anlamına mı geliyor yani?"

"Yoo, öylesine sordum. Neden celalleniyorsun?"

"Celallendiğim falan yok."

Bu anlamsız sohbeti buzlu viskiye ve oturduğum yerden içime sindire sindire seyrettiğim Topkapı Sarayı, Haydarpaşa ve hatta kısmen Adalar manzarasına rağmen daha fazla sürdürmeye niyetim yoktu. Ne demiş Türklerin ataları? Nerede tırak, orada bırak.

Bu ne demekse?

İstanbullu taksi şoförlerinin ve benim "birinci köprü" olarak adlandırdığımız Boğaziçi Köprüsü'nü Fofonun hediyesi Jarabe de Palo'nun *La Flaca* albümünü dinleyerek geçerken, düşüncelerimi, hiç olmazsa birkaç saatliğine cinayetten ve Batuhan'dan uzak tutmaya karar

verdim: Özlemine çektiğim doğru düzgün bir yemek, örneğin zeytinyağlı taze fasulye yiyecek ve Lale'yle çene çalacaktım.

Evden içeri adım attığımda, ortalığı buram buram saran kokudan, doğru düzgün yemek hayalimin bu gece de gerçekleşmeyeceğini anladım: Lale, ortalama bir İtalyan'ı füceten götürecek bir Türk icadı olan sarımsaklı yoğurtlu makarna yapmak üzere kolları sıvamıştı.

"Erken geleceğimi nasıl tahmin ettin?"

"Etmedim ki. Senin yemeğini ayıracaktım. Açlıktan ölüyorum."

"Yemeğe dışarı çıkarız diye düşünmüştüm," dedim ağlamaklı bir sesle. Özel olarak bu gece için aldığı tahmin ettiğim, suyun içinde, dans etmesi için kırbaçlanan köleler gibi, acıklı ve ruhsuz bir halde oynayan üç renkli makarnalarını asla çöpe atmayacağını bile bile.

"Saçmalama, o kadar uğraştım. Hem de renkli makarna aldım," dedi çırpma teliyle yoğurdu karıştırırken.

Evin küçük bahçesini karanlık bir gölgeyle kaplayan ceviz ağacının altındaki masada makarnalarımızı yerken ikimiz de düşüncelere dalmıştık. Uzun süren sessizliklere katlanamadığını iyi bildiğim arkadaşım Lale:

"Nasıl olmuş?" dedi, makarnayı kastederek, "Kötü olmuş," demeyeceğime dair bir güvenle.

"Tuzu biraz fazla olmuş," dedim.

"Boşa harcadığım bütün tuzları öbür dünyada kirpiklerimle toplayacakmışım," dedi, söylediğini gerçekten umursadığını düşündürtecek kadar ciddi bir suratla.

"O da nereden çıktı?"

"Yeni öğrendim. Temizliğe gelen Havva Hanım söyledi. Tuz kutsal bir şey."

"Bu makarnaya fazladan koyduğun tuzlan kirpiklerinle toplaman en az beş yıl sürer. Keşke, yemeğe dışarı çıkalım dediğimde kabul etseydin," dedim.

"Saçmalama. Yani, o kadar da tuzlu değil," dedi gülerek.

"Hem tuz neden kutsal olsun ki?"

"Bilmem. Havva Hanım da nedenini bilmiyordu."

Gene bir sessizlik oldu.

"Belki Lut'un karısıyla ilgilidir," dedim, ağzım karnımı doyurmak için tıktığı makarnalarla doluyken.

"Lut'un karısıyla ne alakası var?"

"Sodom ve Gomorra'daki felaketten ailece kaçarlarken, kadın geriye dönüp bakınca, tuz direği olmuştu. Lut ve iki kızı söz dinleyip arkalarına bakmadılar ve koskoca kavimden bir tek üçü sağ kurtuldu ya," dedim.

"Ben, Lut'un karısı taş olmuştu diye hatırlıyorum."

"Hayır, tuz direği olduğundan eminim." Tevrat efsaneleri konusunda herkesle aşık atabileceğimi en iyi Lale bilirdi, o yüzden bu tartışmayı uzatmayacağını düşündüm. Tahminlerimin aksine, konuşmaya devam etti.

"Tuz veya taş, her ne olduysa, Sodom ve Gomorra'da yanıp kül olan mallarını son bir kez görmek istemesi yüzünden oldu. Malını mülkünü kaybetmeye dayanamadığı için kente son bir kez baktı, değil mi? Bence..."

"Yoo, mallan için baktığını da nereden çıkardın?"

"Tabii, yanan mallarına baktı son bir kez, yoksa neden arkasına baksın?"

"Al işte, kadınlara dair korkunç ve seksist bir... bir..." Her sinirlendiğimde olduğu gibi alengirli Türkçe kelimeler aklımdan uçup gitmişti. En uygun sözcüğü aramaktan vazgeçip devam ettim:

"Kadınlar sürekli mal mülk peşindeler ya, paragözler ya, yanan mallara da kadınlar üzülür tabii. Geriye dönüp onlar bakar, onlar tuz direği olur. Halbuki Lut'un mallar falan umurunda değildir, erkek olduğu için parayla, pulla, mal ihtirasıyla ilgisi yoktur. Dimdik başı hep ileri doğru bakar Lut'un. Zaten, o gece mağarada da kızları onu sarhoş edip, babalarından hamile

kalırlar. O kadar sarhoştur ki Lut, kızlarıyla yattığını bilmez, ama ereksiyon olamayacak kadar da sarhoş değildir." Bas bas bağırmağa başlamıştım. Kızların babalarını sarhoş edip, kavimlerini sürdürmek için sırayla babalarıyla yattıklarına dair hikâye, Sodom ve Gomorra felaketlerinin ikinci kısmıydı.

"Sakin olur musun lütfen," dedi Lale. "Ne olacak kadınlar paragöz olsa? Lut'un karısı, yanan malına mülküne dönüp baksa ne olacak?"

"Kadın çok sevdiği şehrine bir kez daha dönüp bakmak istese ne olacak? Arada fark yok mu sence Lale? Paragöz, mal hırsıyla dolu bir kadınla, yaşadığı şehrin yokuşlarını ve düzlüklerini, evini ve bahçesini, kapısının önündeki hanımeli ağacını seven bir kadın arasında hiç fark yok mu?"

"Var tabii de, ne fark eder o ya da bu nedenle Lut'un karısının arkasına bakması? Yani, şimdi bunu mu tartışacağız?"

"Lut'un karısıyla ilgisi yok bunun," dedim. "Kadınların biyolojik özelliklerinden biriymiş gibi söyleniyor kadınlar aleyhine olan bir sürü şey. Sanki kadınların âdet görmesi ya da çocuk doğurmasından bahsediliyormuş gibi: Kadınlar mala mülke düşkün olur. Bilimsel bir tespit âdeta."

"Tuz..."

"Tuz muz deyip durma. Kadınlara karşı önyargılar var, klişeler var. Sen benden daha iyi bilirsin, kendin diyordun, 'Yorucu olmuyor mu, koca bir gazetenin yayın yönetmenliği,' diyorlarmış sana, erkek olsan ne kadar yorulduğun umurlarında olacak mı? Ben sana söyleyeyim, hayır, olmayacak. Senin yorulman neden bu kadar umurlarında acaba? Hemcinslerinin büyük çoğunluğu gibi sen de evde oturup çocuğunu büyütürsen, yorulmazsın, değil mi? Kadınlar, kadınlar için belirlenmiş hafif işleri yapmalıdır, değil mi?" Tam anlamıyla zıvanadan çıkmıştım. Lale'yle ilgili verdiğim örneğin tartıştığımız konuyla ilgisi olduğundan şüphem vardı, ama şu anda mantıksal bağlantılı argümanlar ileri sürecek durumda değildim.

"Senin sınırların bozulmuş canım," dedi Lale. İşkadınlarına özgü soğukkanlılığı korumayı başarmış, benimle ağız dalaşına girmemişti. Bu yüzden kendisiyle gurur duyması gerektiğini düşündüm: Ben ve benim gibi fanileri o ve onun gibilerden ayıran özellik de buydu işte.

Lale, tabakları toplayıp içeri girdi. Bahçede tek başıma biraz pinekledikten sonra, ben de peşinden mutfığa gittim.

"Ne oldu bugün?" diye sordu. Kirli tabakları makineye yerleştiriyordu.

"Ağzımın içinde kaç tane diş olduğunu bilmeden, gökteki yıldızları saymaya kalkışıyorum, ne olacak?" dedim.

"Ne güzel laf, Almancadan mı çevirdin?" dedi. Lale, Türkçemin iyi olduğunu bir türlü kabullenemez, sürekli yanlışlarımı yakalamaya çalışırdı.

"Bilmem, babam söylerdi. Mesele haddini bilmemek yani."

"Ne ilgisi var şekerim haddini bilmemekle? Hobi olarak detektiflik yapmaya başladın. Büyük bir iddian mı var? Yok. Bu cinayeti aydınlatamasan ne olacak ki?"

"Ne hobisi? Haftada iki gün üçer saatten batık kursuna başlamışım gibi konuşuyorsun. Bir insan öldü, hâlâ ortalarda gezinen bir katil var. Sen de buna hobi diyorsun."

"Kötü bir kelime seçmiş olabilirim. Demek istediğim, bu senin işin değil. Polis misin sen? Kendi halinde kitapçılık yapan bir kadınsın."

"İstersen bu konuyu bırakalım. Beni rahatlatmak istediğinin farkındayım, ama inan hiç faydası olmuyor. Ayrıca, sorunum 'hobi'yle ilgili değil."

"Neyle ilgili o zaman? Çevreni seksist erkekler mi sardı?" Biraz önceki tartışmada söylediklerimin gecenin ilerleyen saatlerinde sürekli başıma kakılacağından, daha önceki tecrübelerime dayanarak, bir an bile şüpheye düşmemiştim zaten.

"Demin söylediklerimin doğru olduğunu sen de biliyorsun. Her şey kadınlar aleyhine çarpıtılıyor." Mutfak tezgâhının üstünde duran sigaralardan bir tane yakarken, "Her şey olmasa da bir sürü şey," diye ekledim.

"İstersen sana bizim gazetede bir köşe yazarlığı vereyim. Nasıl olsa Türkçen yeterince kötü; diğer köşe yazarlarının arasında yabancılık çekmezsin. Üstelik gâvursun da.",

"Türkçem niye kötümüş?" dedim sinir içinde.

"Çarpıtılıyor değil, çarpıtılıyor denir," dedi okuma yazmayı herkesten önce söken çalışkan kız çocuğu edasıyla.

"Sen benim Türkçe konuştuğum kadar Almanca... Hadi Almancayı bırak, zor bir dildir. Herhangi bir dili benim Türkçe konuştuğum kadar konuş, seni alnından öpeceğim."

"Benimle itişmeye mi geldin, Kati? Eğer gerçekten bunun için geldiysen, hiç iyi bir zaman seçmedin, kavga edemeyecek kadar yorgunum, ayrıca benim bildiğim İngilizce de bana yetiyor."

En iyi arkadaşımın sidik yarıştırmak gerçekten de nereden çıkmıştı şimdi? "Tamam, tamam, haklısın," dedim. Hemen ardından da iyi niyetimin bir göstergesi olarak kahve yapmayı önerdim.

"Akşam yemeğinden sonra kahve içtiğim yaşlar geride kaldı. Ben açık bir çay içerim. Demlemene gerek yok, poşet çaylar var orada," dedi.

Kahve Lale'nin uykusunu kaçırıyorsa, Lale'den beş yaş daha yaşlı olmam itibariyle ben komaya girmeliydim: Kendime nane çayı yaptım.

Evin orta katındaki salonda otururup çaylarımızı içerken Lale'ye Batuhan'la aramızda geçenlerden söz ettim.

"Adamla yatmak istiyorsan, yat tabii. Polislerle yatılmaz diye bir ahlak kuralı mı var Almanya'da?" dedi. Lale, sınırlarımın üstünde ustaca dans etmeye devam ediyordu.

"Almanya'yla ne ilgisi var? Ben o kadar polis düşmanımıymışım ki, kendim bile farkında değildim. Yani bu derece olduğunun."

"Haa! Demek önyargılara ve klişelere o yüzden bu kadar karşısın."

Yemekte söylediklerimi başıma kakmaya bıkip usanmadan devam ediyordu, ben pes edip o ana kadar söylediklerim ve bundan sonra söyleyeceklerim için özür dileyene kadar da bu konuyu eşleyip duracaktı.

"Biraz ara veremez miyiz?" dedim.

"Anlamaya çalışıyorum neden bas bas bağırdığımı."

"Anlaşılabilecek bir şey yok. Sınırlarım bozuktu. Sen kendin de söyledin."

"Batuhan yüzünden mi bozuktu sınırların?"

"Ne yapacağımı bilmediğim için bozuktu. Normal koşullarda birlikte olmak isteyeceğim bir adamla, o adam polis olduğu için..."

"Bunu niye bu kadar sorun yaptığını anlamıyorum: Birlikte olmak istiyor musun, istemiyor musun? Normal koşulların, anormal koşulların bununla ne ilgisi var?"

"Peki ama bu adamla birlikte olmayı neden istemeyeyim? Ortalık yakışıklı, hoş, polisiye okuru erkek mi kaynıyor?"

"Şimdi de ayağıma kadar gelen kısmeti kaçırmayayım tribine mi girdin?" Birden gözlerini kısıp, kafasını iki yana sallayarak, büyük bir kâşif edasıyla, "Şimdi anladım. Sen, benden icazet almak istiyorsun bu adamla birlikte olmak için. Ben 'Aman ne iyi adam,' dersem, için rahatlayacak," dedi.

"İçim rahatlayacak tabii, ama daha önce de senin onaylamadığın adamlarla birlikte oldum."

"Yo, bu kez farklı. Sadece senin önyargılarım değil kafanı kurcalayan. Çevrendeki insanları da düşünüyorsun. Fofu ne der? Pelin ne der? Çaycı Recai ne düşünür? Sen gerçek bir Türk oldun! Sapına kadar Türk oldun sen!" Bu sözde keşfi Lale'yi çok eğlendirmişti. Kahkahalar atarak devam etti monologuna:

"Konu komşu ne der, ha? Eve girip çıkarken gören olsa, polis üniformasıyla... Ne düşünür herkes. Peki, o zaman sana söyleyeyim ne düşüneceklerini: Kati şimdi de bir polis bulmuş diye düşünürler. Bu yüzden kimsenin seninle ilişkisini keseceğini sanmam, canım. Hem adam trafik polisi değil, cinayet masası polisi."

"Komiseri," diye düzelttim. "Ayrıca üniforma da giymiyor." Aslında üniformalı hali sivil halinden daha şıktı ya, neyse. "Hem, trafik polisi olsa ne olacak?"

"Ya, işte gazete okumayı reddetmenin sonuçları. Türkiye'yi sarsan kamuoyu araştırmasının sonuçlarını bilmiyorsun: Bir araştırmada halkın en rüşvetçi meslek grubu olarak nitelendirdiği kesim, trafik polisleri çıktı."

"Her beşinci kişinin trafik polisine rüşvet verdiği saptanmıştı," diye ben tamamladım Lale'nin lafını. Gazete okumasam bile her şeyi biliyordum ve bunu göstermek için hiçbir fırsatı kaçırmazdım. Lale gene katıla katıla, dalga geçer gibi gülmeye başlamıştı. Onu umursamadan söyleyeceklerimi tamamladım:

"Bu araştırmanın Türkiye'yi sarstığını falan hatırlamıyorum, fakat Laleciğim."

Lale, şimdi de kahkahalar arasında, anneannesinin her karşılaşmamızda yaptığı gibi, "Ay, sen çok yaşa e mi!" diye çılgınlıklar atıyordu.

"Ne oluyor? Bana da söylesen de birlikte gülsük," dedim.

"Ne demek 'her beşinci kişi'? Doğruyu söyle, bu sefer de Almandan çevirdin, değil mi? Nereden buluyorsun böyle şeyleri? 'Her beşinci kişi'ymiş. Doğruyu söyle, çevirdin mi çevirmedin mi bunu?"

"Ne denir ki?" dediğim anda, Türkçe nasıl dendiği aklıma gelmişti: Her beş kişiden biri.

"Evet, çevirdim. Ne olacak? Türkler de bir sürü şeyi İngilizceden çeviriyor. 'Kendine iyi bak,' diye bir laf mı vardı Türkçede? Ben de İngilizceden değil, Almandan çeviriyorum. Ayrıca senin bu başöğretmen, başpsikiyatr, başbilgin ve baş Türk Dil Kurumu Başkanı tavırlarından da sıkıldım," dedim. Benimle her konuda dalga geçilebilirdi, ama Türkçem konusunda asla!

Aşağı kata inip çantamı ve arabamın anahtarlarını ararken, Lale süt dökmüş kedi gibi peşimden geldi.

Son pişmanlık fayda etmiyor, kırılan kalpler iki tatlı sözle onarılmıyor.

Tam apartman kapısının önünde boş bir park yeri buldum. Öğlene kadar uyuduğum için olsa gerek, en ufak bir yorgunluk hissetmiyordum, ama kendi sarmısak kokumdan ve Lale'yle didişmekten serseme dönmüştüm: Eve girip bol bol su içmek ve dişlerimi fırçalayıp ılık bir duş almaktan başka isteğim yoktu.

Bir tuhafılık olduğunu aslında daha evin kapısını açarken anladım: Kapıyı hep iki kere kilitlerdim, el alışkanlığı, oysa bu gece kilitli değildi, anahtar kilidin içinde yumuşakça döndü ve kapı açıldı.

"Sabah evden çıkarken kilitlemeyi unuttum demek lanet migren yüzünden," diye düşündüm, üstünde durmadım.

Antrede sandaletlerimi çıkarıp, buz gibi taşın üzerinde yalınayak yürüyerek mutfığa gittim, koca bir bardak içme suyu doldurdum kendime. İstanbul musluk sularında bir öküzü bile öldürecek kadar bakteri ve mikrop kaynadığından, biz İstanbullular, içme suyumuzu şişeyle satın almaya mecburuz. Suyu bakkaldan eve taşımanın zorluğundan yakınmaya hakkım yok, bu işi bakkalın çırağı yapıyor, ama elimi musluğa dayayıp su içmeyi özlüyorum doğrusu.

Evin ön tarafındaki salona hiç girmeden, Fofu'yla benim yatak odalarımızın, banyonun ve benim çalışma odamın olduğu arka tarafa doğru yöneldim, banyodaki aynanın karşısında soyunup duşa girdim.

En sevdiğim pembe şortumu ve Donald Duck'lı tişörtümü bu sabah kirli sepetine attığım için pişmanlık duyarak, çiçekli bir elbise giydim, saçlarımdan damlayan suları emsin diye de omzuma bir havlu attım.

Ve televizyon izlemek için salona girdim. Salona gireceğime, doğrudan yatağıma girip gözlerimi kapayıp birkaç koyun saydıktan sonra uyumaya başlasaydım, adamcağız belki de beni uyandırmak yerine çekip gidecek ve bu karşılaşma da hiç yaşanmamış olacaktı. Fakat salona girmiştin bir kere.

Antreden vuran ışığın yarattığı loşlukta görmedim koltukta oturan adamı: İnsan çoğu zaman sadece göreceğini tahmin ettiği şeyleri görüyor: Kanepeyle koltuğun arasında duran sehpanın üzerindeki lambayı yaktıktan sonra ise, tahmin etsem de etmesem de, onu görmekten başka çarem kalmamıştı: Burnumun dibindeydi.

"Gözlerimi kapasam kaybolur mu acaba?" gibi, romanlardan fırlamış bir düşünceye kapılmadım desem yalan olur: Mesut Mumcu'nun evimin salonunda beni bekliyor olması da en az bu roman düşüncesi kadar saçmaydı zaten.

Benim her zaman oturduğum koltukta oturuyordu ve bu sabah gazetede gördüğüm fotoğraftakinden çok daha etkileyiciydi: Hem etkileyici, hem de şıktı. Türklerin Parliament mavisini dediği renkte keten bir takım, eflatun gömlek ve siyah mokasenler giymişti. Simsiyah, kısa kesilmiş saçları, kalın, büyük dudakları ve güce, güçlü olmaya, çevresinde korku dolu bir saygı yaratmaya alışkın, kendine güvenli bir hali vardı. Bundan on yıl öncesine kadar bu türde, egosu ve varlığıyla odaları dolduran erkeklerde derin ve karşı konulmaz bir cazibe bulduğumu itiraf edeyim. Son yıllarda ise, göz çevresindeki kırışıkların artmasıyla, aklın gelişimi arasında doğru orantı mı vardır, nedir, erkeklerimde başka türlü özellikler aramaya başlamıştım. Bu özellikleri yeri geldikçe siz sevgili okurlar da fark edeceksiniz.

Korkudan ağlamaya başlamamamın etkisiyle olsa gerek, Mesut Mumcu, zahmet edip ayağa kalktı, eliyle kanepeyi gösterip, "Otursana," dedi. Kendi evimde bana misafirperverlik gösterilmesine pek alışık değilimdir, o şaşkınlıkla saçmaladım,

"Erken gelen koltuğu kapıyor bu gece," dedim. Saçımdan damlayan suları alması için koyduğum havluyu omzumdan çekip kanepenin koluna serdim, kedi yalamış gibi duran saçlarıma rağmen karizmayı hiç olmazsa bir nebze kurtarabilmek için. Mesut, şimdi en kibar halimle iyi aile çocuklarına özgü olmadığını söyleyeceğim bir tavırla, omuzlarımdan başlayıp sutyensiz göğüslerimde uzun uzun takılarak, ayak parmaklarımda bordo ojeli tırnaklarına kadar beni dikkatle süzdü. Sonunda, görüntüden memnun olduğunu belirtircesine başını yana doğru eğdi; onay verdi.

Geçenlerde bir yazıda, Müslüman âleminde evlerin dokunulmazlığı olan bir tür kutsal mekânlar olduğunu, örneğin İran'da, devrim muhafızlarının ancak içeride birinin boğazlandığından emin olduklarında bir eve baskın yaptıklarını okumuştum: Bu yüzden herkes evinde gönül huzuruyla içki içebiliyor ve zina yapabiliyordu. Mesut Mumcu'nun ise Müslüman alemindeki kutsal ev kültüründen haberi yoktu belli ki. Muhtemelen, boşa harcadığı tuzları kirpikleriyle toplayacağını da farkında değildi.

"Kapıyı nasıl açtınız?" diye sordum.

"Çocuklar açtılar," dedi. Böyle ufak tefek işlerle uğraşacak bir adam olmadığı, o bunu söylemeden de hissediliyordu zaten.

Kapının önündeki park yerini de bana Mumcu'nun çocuklarının ayırıp ayırmadığını merak etmiştim doğrusu.

"Kül tablası bulamadık," dedi.

Kül tablası bulunamadığı için sigara içilmemesinin bana bir lütf olduğu besbelliydi. Yoksa, sigara içip izmaritleri de Hereke halımın üstünde söndürebilirlerdi. Fakat şimdi sorunum halımdan çok, evin içindeki ikinci kişinin varlığıydı. Salonun karanlıkta kalan diğer

yarısında mevzilenmiş biri daha vardı demek ki. Sükûnetimi her şeye rağmen korumaya kararlıyım:

"Mutfakta, lavabonun yanında sigara tablası var," dedim sesimi, salonun diğer yarısından da duyulacak şekilde yükselterek.

Kimse yerinden kıpırdamadı.

Durum yeterince asap bozucuydu. Daha da asap bozucu hale getirmemeye karar verdim:

"Ben viski içeceğim, siz de ister misiniz?" dedim, gene bağıra bağıra konuşmuştum.

Mesut Mumcu, "Buzlu olsun," dedi. Diğer sesini çıkarmamıştı.

İki bardak buzlu, bir bardak da buzlu-sodali viski ve kül tablasıyla mutfaktan döndüğümde, Mesut Mumcu koltuğuma iyice yerleşmiş, bacak bacak üstüne atmıştı. Öbür adam veya kadın, her kimse, hâlâ ortalarda yoktu.

"Dün telefondaki sendin, değil mi?" dedi.

"Evet," dedim. Petra'nın odasından yaptığımız görüşmeyi kastediyordu.

"Bugün Ali'yle görüşmüşsün." Foto'nun eski sevgilisini kastediyordu.

"Yaa," dedim.

"Dün aşiretten bir çocukla da görüşmüşsün."

"Kim? Kiminle görüşmüşüm?" Bu kez gerçekten anlamamıştım.

"Bizim aşiretten. Bak şimdi. İsmi neydi yahu? Gazetede çalışıyor."

Dün bulduğum polis muhabirini kastediyordu.

"Şimdi anladım kim olduğunu. Evet görüştüm." dedim. Bak sen, ismimi ve telefonumu sigara paketine yazan hemşehrinin yaptıklarına...

Viskisini içmeye başlamadan önce, kadehi tuttuğu elini burnunun hizasında havaya kaldırdı, "En kötü günümüz böyle olsun," dedi.

"Benimki olmasın," dedim. Kapının önünde bulduğum park yerini saymazsak, bugün pek de iyi şeyler yaşamış sayılmazdım ne de olsa. Diğer şahsa viskisini almasını söylesem mi, diye düşündüm, sesimi çıkarmadım, canı istiyorsa kendi gelirdi.

Hassas insan Mesut Mumcu alınmıştı.

"Yakışksız oldu böyle evine girmemiz. Bizim memleketimizde misafirsin sen, sana karşı ayıp ettik. Mahcubuz sana karşı. Ama gündüz gelip kapını çalamayız, dükkânına kitap almaya gelemeyiz. Herkes güler. Senin için de iyi olmaz, yanlış anlama. Böylesi en doğrusuydu."

Mantıklı olabilirdi söylediği. Polislerden sonra bir de mafya patronlarıyla sağda solda fink atmam iyi olmayabilirdi. Sonuçta, beni beklerken hatıra defterlerimi okuduklarını da sanmıyordum: İsraf olmasın diye ışıkları bile yakmadan, karanlıkta sessizce oturmuşlardı alt tarafı.

"Diyelim beni görmek için en uygun yol buydu, peki ama beni görmeniz neden gerekiyordu?" diye sordum, tehlikeye alışık sert kadın halimden ödün vermeden.

"Sen bu işi neden karıştırıyorsun?"

"Hangi işi?"

"Bu cinayet işini."

"Katili bulmak için karıştırıyorum."

"Katili bulmak polisin işi. Bu âlem sana göre değil. Serseri bir kurşuna hedef olursun, hiç arzu edilmeyen şeyler olabilir. Yanlış anlama yani. Bak, karşılıklı kadeh tokuşturmuşluğumuz var. Bizden sana bir yanlış hareket olmaz. Elhamdülillah, bizde kadına el kalkmaz, ama bu âlemin sağı solu da belli olmaz."

"Cinayetin altında bu âlemden birileri mi var, yani? Yoksa sizinle bir hesaplaşma mı Müller'in öldürülmesi?" Söylediklerinden aldığım cesaretle sorulan ardı ardına fişkırtıyordum.

"Kim olduğunu, neden olduğunu biz de bilmiyoruz? Bizim düşmanlarımız olabilir, ekmeğimize taş koymak isteyen birileri olabilir. Bu âlemde düşmanlık çoktur. İçeriden çıkmamızı istemeyen çoktu, şimdi de tekrar içeri girmemizi isteyen çoktur. Herkes olabilir.

Katili bulana kadar bize rahat yüzü yok," dedi. Sinirlenmişti. Sağ elini cebine atıp kehribar bir tespih çıkardı.

"Polis katili bulana kadar demek istiyorsunuz herhalde," dedim biraz önce bana söylediğine atfen. Anlamadı, ya da üzerinde durmadı. Alışkın parmaklarla tespihi çevirmeye devam etti.

"Biz de arıyoruz katili. Her kimse katil, adamı bize iyilik olsun diye öldürmediği kesin. Bak, polisin aklına ilk kim geliyor? Biz geliyoruz. Kendi para koyduğumuz filmin yönetmenini neden öldürtelim diye düşünen var mı? Hıyar mıyız biz, adamı Almanya'dan buraya getirtip, sonra öldürelim. Elimiz mi kısaldı bizim? Ne sanıyorlar bunlar bizi? İstedığımız adamı Almanya'dayken öldürtemeyecek miyiz?"

Bu da bir bakış açısıydı tabii.

"Siz bu film işine neden girdiniz?" diye sordum, öldürmek, öldürtmek gibi gereğinden fazla sıklıkta telaffuz edilen lafları kafaya takmayarak. Peki, dürüst olayım, "kafaya takmamaya çalışarak."

"Kardeşim Yakut'un kocası istedi bu işe girmemizi. Çocuğa iş sahası olsun dedik biz de." Günlerdir dillerden düşmeyen damat Yusuf meselesine gelmiştik. Ama ondan önce halletmem gereken başka bir mesele vardı.

"'Biz' dediğiniz kim?" diye sordum. Saklambaç oynayarak eğlenen öbürkünün salonun köşesinden çıkıvermesine kendimi hazırlamıştım.

"Biz mi?"

"Yani çoğul konuştunuz da, 'Çocuğa iş sahası olsun dedik biz de,' dediniz. 'Biz' dediğiniz kim?" Gözlerimi karanlığa dikmişim.

Oysa Mesut elini göğsüne doğru sallayıp, "Biz işte," dedi.

"Haa!" dedim. Kendinden söz ederken çoğul konuşuyordu. Bana "sen", kendineyse "biz" diyordu. Feodal beyle köylüsü arasına mesafe koymak için iyi bir yöntemdi.

Öteki Mesut için hazırladığım viskinin yansını kendi bardağıma, yarısını da sehpanın üstüne döktüm, koca bir yudum alıp, konuşmaya devam etmesi için kaldığımız yeri hatırlattım.

"Yakut'un kocası için bu işe girdim, diyordun." Kulak tırmalayan iki kişilik egosunu bir de sizli bizli anlamsız kibarlığımla parlatmanın alemi yoktu. Bundan böyle o da benim için bir ikinci tekil şahıs insanıydı.

"Yakut'un kocası!?" Adamın ismini anımsamaya çalışıyormuş da, anımsayamıyormuş gibi bir an kaşlarını çattı, durakladı.

"Hah! Yusuf! Yusuf! Yakut'un kocası Müslüman oldu, Yusuf ismini aldı. Aslında Almandır."

Alman deyince, aklına benim de Alman olduğum gelmişti, tepeden tırnağa beni süzdü tekrar.

"Bak, sen de Almansın ama ne güzel Türkçe konuşuyorsun," dedi. Mesut'un yavaş yavaş sempatimi kazanmaya başladığını itiraf edeyim.

"Bizim Yusuf bir türlü öğrenemedi. Gerçi evde Yakut'la Almanca konuşuyorlarmış, 'Kızım, bırak da adam Türkçe öğrensin,' diyoruz. Yok. Bizim kızın Almanca, Fransızcası da iyidir, ha. Abimiz Maksut sağolsun, ileri görüşlü adamdır. 'Bu kızını okutacağım,' dedi. Fena mı oldu?"

"Kızların okuması daha önemli," dedim. Berberimin 16 yaşındaki çırağı, ne zaman saçına fön çektirmeye gitsem bunu söylerdi. Çalışıp kız kardeşini okuttuğu için kendisiyle haklı olarak gurur duyuyordu.

"Tabii daha önemli," diye beni onayladı. "Erkek adam taş taşır, gene ekmeğini kazanır, kız çocuk ne yapsın? Orospu mu olacak, affedersin?"

Berberimin ırağının, "Kızların okuması daha önemli abla," derken, asıl olarak neyi kastettiğini seneler sonra, şimdi anlamıştım. Bu Türklerin ve Kürtlerin ne tuhaf düşünceleri vardı.

"Bizde mal mülk var, kardeşimizi kimseye muhtaç etmeyiz, ama Allah'ın işi belli olmaz. Ne oldum demeyeceksin, ne olacağım diyeceksin," dedi.

"Yusuf..." dedim tekrar asıl konumuza dönmek için. Bu kadar mahalle kahvesi felsefesi yeterdi.

Sanki o konu kapanmış gibi hayret ederek, "Yusuf mu?" dedi. İnsanlarla on dakika aynı konu üzerinde konuşmanın imkânı yok muydu? Kaldığı yeri hatırlayınca devam etti.

"Yusuf'un Almanya'da işi gücü varmış. Buraya gelince... Dili de öğrenemedi çocuk, ne yapsın? Yakut'un yanında çalışmasını biz istemedik, erkek adam karısının yanında çalışmaz. Olmaz öyle şey. Biz Almanlarla iş yapalım bari dedik. Yusuf'a uygun bir iş olmalı tabii. Çocuk piyano falan çalıyor, biliyor musun? Sanata merakı var. Bu prodüksiyon işini de o teklif etti, bizim de aklımıza yattı. Böyle olaylar olacağını bilsek." Başını bıkkınlıkla salladı. "Bela insanın ummadığı yerden çıkıyor."

"Senin dikkatini çekti mi bilmem ama, bu işte bir tuhafılık var," dedim. "Senaryoyu kitabından uyarladığınız yazar çok ünlü biri. Kitapları hep en çok satanlar listelerindedir. Filme çekmeye niyetlendiğiniz kitabı da olay olmuştu, otuzdan fazla dile çevrildi, çok okundu. Halbuki yönetmeniniz... yani eski yönetmeniniz Kurt Müller, tapon bir sinemacı, doğru düzgün tek bir filmi yok, hep piyasa işi şeyler yapmış. Baştan beri aklımı kurcalıyor: Neden Kurt Müller seçildi yönetmen olarak?"

"Öyleymiş, fevkalade ünlüymüş. Ali söyledi, bizim avukat. Bak, sen de biliyorsun demek. Bu akşam konuştuk Ali'yle. Yusuf'a sorduk, nedir bu iş, diye. Biz ilgilenmedik o zaman; anlaşmayı falan hep Yusuf yaptı, Almanya'ya gitti geldi. İş fevkalade çok, zaman yok bizde. Her şeye yetişemeyiz ya. Yusuf'a bıraktık bu mevzuu. Hiç karışmadık."

"Peki, ne dedi Yusuf? Neden bu senaryoya bu yönetmen?"

"Biz de bu işe o İtalyan adam yüzünden girmişiz zaten. Alman prodüksiyon şirketi, filmi satın almış, Türkiye'den ortak arıyormuş."

"Kitabın film haklarını mı satın almış yani?" diye sordum.

"Evet, evet. Öyle bir şey işte. Yusuf da bu iş iyi bir başlangıç olur bizim şirket için diye düşünmüş, daha bu yönetmen falan yokmuş ortada. Biz tam bilmiyoruz konuyu, sen Yusuf'la konuş en iyisi," dedi. Sonra, kafasını "ne diyoruz biz" dercesine, sol omzuna eğip sağa doğru çevirdi:

"Yahu, buraya neden geldiğimizi unuttuk."

İnsanların, özellikle de erkeklerin benimle konuşurken çenelerinin açıldığını, anlatmamaları gereken bir sürü şeyi anlattıklarını, gereğinden fazla konuştuklarını, kendilerinden geçtiklerini daha önce de fark etmiştim. Gerçi bu aralar kendimi bile aşmıştım: Salonuma adım atan her erkek bülbül kesiliyor, öttükçe ötüyordu.

"Yusuf'u, katilin kim olduğunu falan boş ver, bu işler sana göre değil. Sen kendi işine bak. Bir yaramazlık olmasın, sonra biz de üzülürüz," dedi kaşlarını çatarak.

Ayağa kalkıp elini uzattı.

"Viski için teşekkür ederiz. Seni rahatsız ettiğimiz için de kusura bakma. Bir ihtiyacın olursa, çekinme, her zaman ara." Elime cebinden çıkardığı kartvizitini tutuşturdu. Mafya babalarının katvizitleri olduğunu bilmiyordum doğrusu.

"Bizim cebi de yaz oraya," dedi. "Bu özel numaram. İki üç arkadaşta vardır sadece." Ceketinin iç cebinden bir Mont Blanc çıkardı, siyah ve şişman olanlarından, bana uzattı.

Mesut Mumcu gitmek üzere kapıya doğru yürürken, "Yusuf'la buluşmak istiyorum," dedim.

Bana dönüp tek kaşını havaya kaldırdı.

"Buluş tabii de, Yakut bu işe ne der, bilemem?" Şimdi antrede karşı karşıya duruyorduk, lambanın ışığı tüm yüzünü aydınlatıyordu. Çapkın gözlerle beni süzdü, ciddiyetine halel getirmeden ağzının yarısıyla güldü kendi esprisine.

Sarmısak kokumu duymasın diye ondan biraz uzaklaşarak ve elimle ağzımı kapatarak, "Ben ciddiym," dedim.

Omuz silkti. "Biz de," dedi. "Sabah bizim yalıya gel, orada konuşalım. Sen Yusuf'u görürsün, biz de seni."

Merdivenlere doğru yönelmişti bile. Arkasından fısıldadım.

"Saat kaçta? Sizin yalı nerede? Nasıl bulacağım?"

"Çocukları gönderip seni aldırırız. Panik yok. Panik yapma güzelim," dedi son olarak ve merdivenlerde kayboldu.

Mesut Mumcu gittikten sonra yatmaya teşebbüs bile etmedim, nasıl olsa uyuyamayacaktım. Bardağın içinde buzların erimesini seyrederek bir bardak daha viski yuvarladım. Katili bulamasam da, son bir hafta içinde edindiğim, polislerden ve mafiosolardan müteşekkil hayran kitlesi sayesinde, zamanımı boşuna geçiriyor sayılmazdım. Yalnız yaşayan Cihangir kadınlarını ayaklarına sür-tünerek karşılayan kediler yerine, salonumda eve dönüşümü bekleyen mafya babalan vardı: Durumum pek çok yalnız yaşayan kadından bu açıdan kesinlikle daha iyiydi: Tercih şansı bulunan hangi kadın, bir kediyi bir erkeğe tercih ederdi? Tabii, gerçek anlamda bir tercih şansından sözediyorum; tüysüz, sarışın ekolojist bir Alman erkeğiyle bir kedi arasında yapılacak bir seçimden değil.

Pembe renkli uyku hapına rağmen ancak hava ağarırken uykuya dalabildim.

Zil sesiyle uyandırıldım.

Tek gözümü aralayıp, baş ucumda duran saate baktım: 10.50'yi gösteriyordu. Parmak her kimin parmağıysa, zilimin üzerine yapışmıştı âdetâ; aralıksız bastırıyordu. Bütün irademi biraraya getirip vücudumu yataktan kaldırdım, kapıya doğru sürükledim ve aşağıda kimin olduğunu görmek için salonun camından sarktım. Tanımadığım bir adamdı.

"Kimi arıyorsunuz?" diye seslendim.

"Kati Hanım'ı," dedi.

"Benim," dedim.

"Mesut Bey yolladı, sizi almam için. Kendisi bekliyor," dedi.

"Harika," diye düşündüm. Güya sabah erken kalkıp hazırlanacaktım. Gene çalar saati kapatıp uyumaya devam etmişim.

"Biraz bekler misiniz? Hemen geliyorum," diye seslendim, vakit geçirmeden yatak odama doğru koşmaya başladım. Evin içinde koşarak hareket etmek epey zaman kazandırıyor. Ne de olsa Almanya standartlarında dört daire çıkacak genişlikte bir evim var.

Ne giyeceğime karar vermem 10 dakika sürdü. Makyaj yapmam da en azından bir o kadar. Sonunda hazırlanıp aşağı indiğimde, adamın beklemekten usanıp gittiğini düşünüyordum ki, yanılmışım. Şoför, Mesut'un çevresindeki kadınları berber kapısında beklerken, sıkı bir dayanıklılık testinden geçmiş olmalıydı; sokağın ortasında geçirdiği 20 dakika onu hiç sarsmışa benzemiyordu. Cüssesine ve sağ yanağının ortasından başlayıp, kaşının altında biten façaya hiç yakışmayan bir nezaketle, kapının önünde duran son model Jaguar'ın arka kapısını açıp, beni içeri buyur etti.

Otomobilin içinde, pahalı olduğu çıkardığı sesin yüksekliğinden anlaşılan bir alette bangır bangır oynak bir türkü çalıyordu:

*Düşün düşün gene düşün,
Sonu yok mu bu gidişin?
Hop de bakim,*

*Hop de bakim,
İç kahveni falın bakim,
Aşktan yana dertten yana
Nelerin var tek tek okiim.*

Motoru çalıştırmadan, sesini duyurmak için "Müzik rahatsız eder mi abla?" diye bağırdı. "Biraz kıssanız iyi olur," diye bağırdım karşılık olarak.

Bir daha konuşmadık.

Heybetli dış kapının önünde duran korumaları geçip, Yeniköy'deki yalının bahçesinde durduğumuzda, şoförün inip kapımı açmasını beklemeden kendimi dışarı attım. Yalının merdivenlerinde beyaz mini etekli ve beyaz gömlekli, yani hizmetçi giysili bir kadın duruyordu. Arabadan indiğimi görünce, yürümekten çok, bir kuş gibi sekerek bana doğru geldi, neredeyse anlaşılmayacak kadar yoğun aksanlı bir Türkçeyle, "Hoşgeldiniz Kati Hanım, Mesut Bey sizi bekliyor," dedi.

Rusya'dan ya da Balkanların bir köşesinden çalışmak için İstanbul'a geldiği aksanı dışında her halinden belliydi. Sadece aksanı, bir Slav'ın Türkçesinden çok... Neyi andırdığımı çıkaramadım.

"Nerede Mesut Bey?"

"Buyurun," dedi, eliyle merdivenlerin yukarısındaki kapıyı işaret ederek.

Kadının peşinden mermer merdivenleri tırmanırken, alıcı gözüyle çevreme baktım: Bahçenin her köşesinde bir adam nöbet tutuyordu, kapıdaki güvenlik kulübesi de cabası. Komşu yalılardan birinde oturan eski başbakan Tansu Çiller'in bu kadar sıkı korunup korunmadığını merak ettim doğrusu.

Kapıdan girer girmez kadın sağ elini kaldırıp, "Buradan efendim lütfen," dedi.

Bence, yol göstermek için gereken beş on Türkçe sözcüğü ezberlemişti: Herhangi bir dilde cümle kurabilen birinin böyle tuhaf bir aksanı olamazdı. Mesut'la neyse de, adamlarıyla hangi dilde konuştuğu konusunda kafamı kurcalayan soruları yüreğime gömerek, peşinden yürümeye devam ettim.

Büyükülüğüyle gurur duyduğum evimin, yanında gecekondu mutfığı gibi kaldığı salona girdiğimizde, kendimi tutamayıp, "Uffff," diye bir ses çıkardım.

"Olağanüstü, değil mi?" dedi kadın.

Beş on sözcük ezberleyen birinin sözcük haznesine "olağanüstü"nü eklemesi ilginçti doğrusu.

"Gerçekten olağanüstü, burada cennette yaşıyorsunuz siz. Boğaz'ı seyrettikçe, ömrünüz uzuyordur. Kaç yıldır buradaysanız, ömrünüze o kadar ömür katılmıştır," dedim elimden geldiğince hızla. Bütün bu anlamsız şeyleri söyleme nedenim, kadının beni anlayıp anlamayacağını kontrol etmektir.

"İki yıldır buradayım efendim," dedi. Beni anlamıştı.

"Yani burada iki yıl, ama daha önce de Türkiye'deydiniz, değil mi?" dedim. Demin söylediklerimi iki yılda öğrendiği Türkçeyle anlamış olamazdı.

"Hayır, hayır. Bulgaristan'dan geldim ve burada işe başladım."

"Peki, Türkçeyi nerede öğrendiniz," diye sordum hayret ve haset içinde.

"Çalışan diğer arkadaşlarla Türkçe konuşuyoruz, zaman içinde öğrenir insan," dedi, bir dili kulaktan dolma öğrenmek dünyanın en normal şeyiymiş gibi. "Türkçe zor ama gerçekten de," diye de ekleme lütfunda bulundu.

Şimdi, kadının söylediği iki üç sözcükte bile kulağımı tırmalayanın gerçekten de Slav aksanı olmadığını, Türkçeyi kendisine öğreten Kürtlerin aksanıyla konuştuğunu fark etmişim. Hakkârili arkadaşım Mithat, en aksanlı Türkçe konuşanların Diyarbakır gibi, Türklerin de yoğun olarak yaşadığı şehirlere gelen Kürtler olduğunu söylemişti. Türkçeyi çocukken

sokakta öğrenen Diyarbakırlı Kürtlerin aksine, Türk nüfusun devlet memurlarından ibaret olduğu bölgelerde yaşayan ve Türkçeyi okulda öğrenen Hakkâri Kürtler aksansız Türkçe konuşuyordu.

Kızın Türkçesinin Baviera Almancasına taş çıkartacak olmasına bakılırsa da, evdeki Kürtlerin çoğu Diyarbakır ve yöresinden geliyordu.

"Siz oturun, ben Mesut Bey'e haber vereyim," dedi kadın. Verandada bekleyip bekleyemeyeceğimi sordum, yaşından beklenmeyen bir enerjiyle sekerek uzaklaşmadan önce.

Mesut beyaz bir bornozla, "Aman efendim, ne şeref," diye bağırarak geldiğinde bir sigara yakmış, karşı kıyıyı seyre dalmıştım. El sıkıştık.

"Üstümüze bir şey alalım, hemen geliyoruz. Uyanır uyanmaz havuza atlarız mutlaka, yaz kış, hava nasıl olursa olsun. Tabii, delikte değilsek." Yüksek sesle kahkahalar attı. Ben de kahkahalarına eşlik ettim: Bu âlemde insanın hangi nedenle başına bir şey geleceği belli olmaz.

"Kahvaltı yaptın mı?" Başımı hayır anlamında iki yana salladım. "Güzel, birlikte yaparız şimdi. Söyleyelim, hazırlasınlar. Fakat buraya güneş gelecek, yan tarafta alalım kahvaltımızı."

Peşinden ayrılmayan iki adama emirler yağdırarak uzaklaştı. Görünen o ki, Mesut'la hayat ritmimiz aynıydı: Öğlene doğru uyanıyorduk ikimiz de.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, oturduğum yerde sıçradım. Dükkân? Dükkâna ne olmuştu? Pelin'i aramayı unutmuşum. Ağır demir sandalyeyi zorlukla itip, salona girmek için bir hamle yaptığım sırada, nereden çıktığını anlamadığım iri yarı, sarışın bir adam yolumu kesti.

"Buyurun efendim."

"Ben... telefon etmek istiyorum... istiyordum," dedim şaşkınlık içinde. Göz hapsinde tutulduğumu fark etmemiştim.

"Siz buyurun oturun, ben telefonu getiriyorum efendim," dedi.

Gerisingeri dönüp oturdum. Son derece şık, zevkli döşenmiş bir yalı, hizmetçiler ve antikalarla bu yarmalar tuhaf bir tezat oluşturuyordu. Tamam, Mesut'un kendisi de başlı başına bir tezatlar adamıydı, ama gene de bu kadarı fazlaydı. Beni gözetlemesi için Mesut'tan emir alıp almadığını merak ettim yarmanın. Bu âlemde insanların kendi inisiyatifleriyle hareket ettiğini pek sanmıyordum. Direkt Mesut'tan olmasa bile, bir yetkiliden emir almıştı beni gözetlemek için. Ne sanıyorlardı? Gümüş çatal bıçakları mı yürütecektim?

Sarışın yarma, elinde telsiz bir telefonla hazır ol vaziyetinde başımda dikildiğinde, gitmesiyle dönmesi bir oldu denecek kadar az bir zaman geçmişti aradan.

"Siz gidebilirsiniz," dedim.

"Siz görüşün," dedi.

Yarma tepemde dikilirken, Pelin'i aradım. Avustralya'daki arkadaşım Cindy'yi arayıp uzun uzun konuşmak da içimden geçmedi değil; intikam olsun diye. Ne diye tepemde dikiliyordu ki bu adam?

Mesut, bej rengi ham keten pantolon ve fuşya-bej çizgili bir gömlekle salonun verandaya açılan kapısında görüldüğünde tepemde ki yarmadan kurtulacağım için rahat bir soluk aldım. Çok değil, 24 saat önce biri Mesut'u karşımda görünce rahatlayacağımı söylese, "Amma da uçtun," derdim. İşte, hayat sürprizlerle doluydu.

"Buyur, yan tarafa geçelim," dedi. Bir elini belime koymuş, beni yönlendiriyordu.

"Yusuf da gelecek, haber verdirdik. İstedığın her şeyi sorarsın," dedi. Bunu, kadınların sadece kürk manto türünden taleplerini değil, her istediklerini ikiletmeden karşılamaya alışmış bir erkek edasıyla söylemiş, söylerken de elini belimden biraz daha aşağılara kaydırmıştı.

"Ama önce kendini tehlikeye atmayacağına söz ver," diye ekledi.

Mutlulukla, "Söz," dedim. "Kendimi tehlikeye atmayacağım." Ne de olsa annem bile sağlığımla bu kadar yakından ilgili değildi.

Yusuf geldiğinde, sırtları bize dönük, gözleriyle sürekli ufukta bir noktaya bakıyormuş izlenimi veren dört adet koruma eşliğinde kahvaltımızı bitirmiş, kolalı beyaz peçetelere ağızımızı siliyorduk. Uzakdoğulular gibi eğilerek ikimizi de selamladı, Mesut'a İngilizce nasıl olduğunu sordu. Cevaben, eliyle boş ver gibi bir hareket yaptı Mesut, sonra da beni göstererek,

"Çok sevgili Bayan Kati..." dedi İngilizce. Bu Türklerle ve Kürtlerle, yani Türkiye'de yaşayanlarla, işler böyle hızlı geliyordu işte: İnsanın, kaçınıcı dakikadan itibaren 'çok sevgili' olacağını kestirmesi zordu.

"...sana film hakkında birkaç soru sormak istiyor." Bunu söylerken ayağa kalkmıştı. Elini boynumda ve sırtımda şöyle bir gezdirip, peşinden ayrılmayan dört adamla birlikte ortadan kayboldu.

Yusufla ikimiz boş ve yarı boş tabaklarla dolu kahvaltı masasının başında birbirimizi sessizce süzerek oturduk bir müddet.

"Siz de Almansınız, ha? Çok Alman var Türkiye'de yaşayan. Alanya'ya yerleşen emekliler falan... 50 bin kişiden fazlaymışız toplam. Mallorca kadar değil tabii, ama gene de çok." Ağızına bir parça beyaz peynir attı.

"Bizim filmle neden ilgileniyorsunuz?" diye sordu peyniri yutmayı beklemeden. İnsanlar çocukken ağızları dolu olduğunda konuşmamayı öğrenmiyorlar mıydı Allah aşkına? Ne kötü bir görüntüydü o.

"Filmle değil, cinayetle ilgileniyorum," dedim.

"Öyleyse, cinayetle neden ilgileniyorsunuz? Sormamda bir sakınca yoktur herhalde."

Her karşılaştığım insan bana bunu soruyordu ve ben hâlâ kendi kendimi ikna etmeme yarayacak bir yanıt bile bulamamıştım. Daha öncekilere benzer bir saçmalığı tekrarladım.

"Benim arkadaşım Petra Vogel de bir şekilde karıştı cinayete. Yani karıştı denemez, ama insan etkileniyor. Hepimiz katilin bir an önce bulunmasını istiyoruz tabii."

"Ya, baksanıza abimin başına gelenlere. Durup dururken. Benim yüzünden." Bu adamın tek sorunu Türkçe öğrenememesi değildi galiba.

"Siz bu film işine neden girdiniz?"

"Hoşuma gittiği için. Eninde sonunda bir şey yapmam gerekiyordu zaten. Emekliye ayrılmak için erken bir yaştayım."

"Onu sormuyorum. Neden bu film özellikle?"

"Alman ortağımız, Phoenix Film Prodüksiyon, yayımlandıktan kısa bir süre sonra Donetti'nin kitabının film haklarını satın almış. Prodüksiyon şirketinin iyi günlerinde. Ben bir arkadaşım aracılığıyla kendileriyle temasa geçtiğimde şirketin mali durumu kötüleşmişti. Onlar için kurtarıcı, bizim için de piyasaya sağlam bir adım attıracak bir projeydi bu. Bizde bu filmi çekecek kadar para vardı, onlarda da iyi bir prodüksiyon ortaya çıkaracak kadar tecrübe. İyi bir kombinasyon, değil mi?"

"Baştan beri kafamı kurcalayan konu, neden bu kadar umut bağladığımız... Hele hele sizin için bir *debut*, ortağınız için de can simidi ise... Neden Kurt Müller gibi bir adam?"

"Kurt Müller'in adı baştan ortada yoktu. Dediğim gibi kitap vardı, senarist vardı, senaryo vardı. Ortağımız Bay Franz, başoyuncunun Bayan Vogel olmasında ısrar etti. Ben bu role daha uygun birini düşünebilirdim, ama..." Sözüünü tamamlamadı.

"Kimi? Türkân Şoray'ı mı düşünürdünüz?" dedim alayla.

"Neden olmasın? Kitabı okumuştunuz, değil mi?" Elini havaya kaldırıp, boşluğa doğru salladı. Demin tepemden ayrılmayan sarışın yarma birden yanımızda bitti.

"Kafe," dedi Yusuf.

Sarışın yarma kayboldu. Alaattin'in cininin sevimsiyle karşı karşıyaydık âdeti.

"Kitabı okumadım, ama konusunu biliyorum. Venedik'ten getirilen, Osmanlı sarayında hanım sultanlığa kadar yükselen bir kadın kölenin öyküsü... Kitapta kadının orta yaşta olduğu dönem ön plana çıkıyor, yanılmıyorsam," dedim.

"Yanılmıyorsunuz. Bakın, orta yaşlı hanım sultan sizin aklınıza da Türkan Şoray'ı getirdi."

"Aslında, orta yaşlıdan çok, 'geçkin' hanım sultan demek daha doğru olur Türkân Şoray için," dedim. Türk sinemasının 'sultan' lakaplı, ıslak gözlü ve titrek dudaklı starına kesinlikle hiçbir itirazım yoktu, ama acı da olsa doğruları söylemek bir Alman olarak benim görevlerim arasındaydı.

"Veya, Türkân Şoray değilse bile, Gülsen Bubikoğlu." Kadıncağızın adını bayağı kötü telaffuz etmişti ya, anlaşılan Türk sinemasının kadın starları konusunda iyiydi.

"Ama Petra Vogel ve hanım sultanlık..." Yüzünü buruşturarak devam etti. "Kitabı okumadıysanız bilmezsiniz. Söz konusu olan Handan Sultan, III. Mehmed'in hasekisi, I. Ahmed'in annesi. Handan Sultan'ın milliyeti pek çok tarihçiye göre meçhul, ama Donetti, III. Mehmed'in annesi Safiye Sultan gibi onun da Venedikli olduğunu iddia ediyor. Eser, büyük ölçüde Handan'la Safiye'nin çatışmalarını, saraydaki entrikaları konu alıyor. I. Ahmed 14 yaşında bir şehzadeyken padişah koltuğuna oturunca, Handan saraydaki kontrolü ele geçiriyor, çok geçmeden Safiye Sultan'ı, harem kadrosunun hemen tamamıyla birlikte Eski Saray'a göndertiyor. Fakat kendisi iyi günlerinin semeresini alacak kadar çok yaşamıyor, oğlu tahta çıktıktan iki yıl sonra ölüyor. Acıklı bir hayatı var Handan'ın. III. Mehmed, tahta geçer geçmez 19 şehzadeyi birden boğdurtan serinkanlı bir katil, ama gelmiş geçmiş padişahların en iyi eğitim almışlarından. Bir yandan Safiye Sultan gibi bir kadına, bir yandan III. Mehmed gibi bir padişaha karşı ayakta kalma mücadelesi veriyor Handan, seyirci tam muvaffak olduğunu düşünürken de ölüyor." Seyirci lafı kulağımı tırmalamıştı, Yusuf bu film işine iyice kaptırmıştı kendini görünen o ki. Üstelik konuya da hâkimdi. Heyecanla anlatmaya devam etti.

"Evet, Handan Sultan doğulu bir kadın değil, ama sarayın entrikalarına... Biliyorsunuz, Bizans entrikası denir. Osmanlı sarayının da Bizans entrikalarını aynen aldığını düşünür tarihçiler. Yani bu dünyaya ayak uydurabilecek kadar da... Nasıl diyeyim Bizanslı, Romalı, Akdenizli... Ne dersiniz deyin. Bir Alman değil açıkçası. Bir Alman'ın canlandırabileceği, içine girebileceği bir dünya değil." Kendi deneyimlerinden bu sonuca ulaşmış gibi bir ifadeyle söylemişti bunları. "Bu yüzden Bayan Vogel baştan beri aklıma yatmadı benim. Bay Franz ısrar etti."

"Bir dakika, Franz kimdi?" diye sordum.

"Ortağımız. Phoenix Prodüksiyon'un patronu."

"Pardon. O kadar çok isim geçiyor ki aklımda tutmakta zorlanıyorum."

"Doğulu bir kadın oyuncu, yani bir Türk... Aslında Türkler doğuludan çok Akdenizli ya bana kalırsa... Her neyse, bir Türk bu rol için gereğinden fazla doğal olurmuş. Oysa bizim Handan Sultan aslen Venedikli olduğu için, gerçek bir doğulu gibi davranmamalıymış. Anlatabiliyor muyum?"

"Mantıklı olabilir," dedim. "Filmdeki kadın kendi doğal ortamında gibi davranmamalıysa... Kitabı okumadım ama, bu söylenen aklıma yatıyor." Gene de Petra'yı bir hanım sultan olarak hayal etmek, bir sabah uyandığımda göz çevremdeki kırıksıklıkların kaybolacağını hayal etmekten bile daha zordu.

Hizmetçi üniformalı bir kız elinde iki fincan Türk kahvesi ve birer bardak suyla gelmişti. Kahveleri masaya koyarken, "Nasıl içtiğim sorulmadı," dedim. Ne büyük kepezelikti!

"Orta şekerli istediğinizi söylediler efendim. Hemen yenisini yaptırırım."

"Yeniden yaptırın öyleyse. Sade içiyorum. Hiç şekersiz," dedim doğal ortamındaki bir hanım sultan gibi. Hizmetçi kız kahveyle birlikte kös kös uzaklaşmıştı.

"Siz kaç yıldır Türkiye'desiniz?" diye sordu Yusuf.

"Epey oluyor. 13 yıl kadar."

"Türkçe sorununu halletmişsiniz."

"Öğreniliyor zaman içinde," dedim bu hususu hiç önemsemiyormuşum gibi. Beni kıskançlıkla süzüşüne bakılırsa, Türkçe hususunda o da benim kadar hassastı. Derhal asıl konumuza döndü.

"Bay Franz ısrar etti Petra Vogel ismi üzerinde. Bu rolün altından kalkacak tek oyuncu oymuş. Ben de profesyonel değilim, ilk film olacaktı bu." Başını yumruk yaptığı eline dayadı.

"İlk, ama sonuncu değil," dedim. "Hem başka bir yönetmen bulup, çekimlere devam edeceksiniz herhalde.

Yoksa, çekimlere başlayacaksınız demek daha mı doğru olur?" Zavallı adamcağıza Müslüman olmak için bu yaşında sünnet olduğunu duyduğum andakinden bile daha fazla acımaya başlamıştım.

"Planladığımızın çok üstünde para harcadık daha şimdiden. İzinler geç alındı; çekimler Topkapı Sarayı'nda, harem dairesinde falan yapılacağı için özel izin almalıydık. Tahminimizden çok daha uzun sürdü... Dekorlar, kostümler... Çok pahalıya çıkıyor. Sadece otel ücretleri bile büyük bir kalem. Filmde çalışanların bir kısmını Almanya'dan getiriyoruz, düşünün, ışıkçı bile buradan değil. Sonra, uluslararası yarışmalara katılacaktık, bu cinayet yüzünden film yetişmiyor..." Başrol oyuncusunun burnunun ucunda sivilce çıkmış gibi söylemişti bu son cümleyi.

Kendi derdim bana yetiyordu. Sabırsız bir hareketle sözünü kestim.

"Benim soruma dönersek; tamam, Petra'nın başrolü alması üzerinde Bay Franz ısrar etti ama Kurt Müller'le bunun ne ilgisi var?"

Bu kez kulaktan dolma Diyarbakır Türkçesi öğrenen Bulgar hizmetçi kadın getirmişti kahvemi. Gülümseyerek teşekkür ettim.

"Bay Franz'ın bana anlattığına göre Bayan Vogel önermiş Müller'i. Birlikte rahat çalışacaklarını söylemiş. Bir tür şart koşmuştur belki de. Bay Franz da Müller'e itiraz etmedi çünkü yönetmen yardımcısı Bayan Bauer genç, çok yetenekli biri. Bence yönetmen o olmalıydı, ama dediğim gibi, genç ve tecrübesiz. Bu çapta bir prodüksiyon ona emanet edilemez diye düşünüldü." Parayı Yusuf sağlıyordu ama düdüğü çalan Franz'tı anlaşılan.

"Müller daha önce ne tür filmler yapmış?"

"Ah, sıradan şeyler. Fantastik filmler, aşk filmleri falan. Çok kötü değil, ama özelliği olan bir filmi de yok.

Bende yaptığı filmlerin listesi var, kasetleri de, veririm size. Az para talep etti, bu artı bir puan oldu. Birinci sınıf, pahalı, ismi duyulmuş bir yönetmen yerine, diğer elemanları birinci sınıf seçtik. Çok iyi bir kadro kurduk. Mesela, Boğaziçi Üniversitesi'nden Osmanlı tarihi uzmanı Prof. Serdar Parlar bize danışmanlık yapıyor. Bayan Bauer pırıl pırıl bir yetenek... Yani bir anlamda Müller'e başarısız olma şansı tanımadık."

"Yanlış mı biliyorum, normalde filmler yönetmenin adıyla anılmaz mı?"

"Tabii, o anlamda Müller de hayatının en büyük şansını yakalamıştı, ama dediğim gibi, yönetmenin değiştireceği fazla bir şey yoktu. Senaryo belli, kadro belli. Eisenstein'i getirseniz de yapılacak iş belli. Müller de bu işi kotaracak kadar tecrübeliydi. Adam o kadar kötü değil... yani... değildi."

"Sonuç olarak, benim anladığım, Müller hayatının en akli başında projesine Petra sayesinde adım attı."

"Evet."

"Hep tersi olmaz mı? Yönetmen birlikte çalışacağı starı seçmez mi normalde? Fassbinder, filmlerinde hep Hanna Schygulla'yı oynatır örneğin."

"Yeterince ünlüyse, star da yönetmeni seçer. Kimin kimi seçeceğine dair bir kural yok. Bay Franz, Bayan Vogel'in yönetmenin gölgesinde kalmak istemediğini düşündü. Bu film piyasasında ilişkiler, insanlar çok karmaşık. Kimin ne tür bir hesabı olduğunu anlamak zor."

"Siz neden bu işe girdiniz?"

"Söyledim ya, bir şey yapmam gerekiyordu, ben de film prodüksiyonu işini kendime uygun buldum. Aile, hangi işi yaparsam yapayım bana bir başlangıç sermayesi verecekti." Kaşlarını çatıp bana baktı. "Neden? Sizce tuhaf bir iş mi prodüktörlük?"

"Hayır, hayır, onu demek istemiyorum. Neden bu film? Başka bir fimle de başlayabilirdiniz."

"Ticari olarak akıllıca bir projeydi. Yani, hâlâ öyle." Tamamen umudunu kaybetmediğini belli eden bir sesle devam etti.

"Bir kere Türkiye'de gişe şansımız çok yüksek, biliyorsunuz hanım sultanlara falan çok ilgi var bu aralar. En çok satan kitaplar listesinde hep tarihi romanlar var. Sonra bu tarihi roman, Donetti'nin kitabı, bütün dünyada bestseller oldu, romanı okuyan insanların hiç olmazsa nasıl olmuş diye filme gideceklerini düşündüm. Bir de İstanbul modası var. İstanbul, hiç olmadığı kadar popüler son zamanlarda. Arka arkaya bütün ünlü artistlerin İstanbul kaçamağı yapması tesadüf mü sanıyorsunuz?"

"Sizin aklınız ticarete yatıyor galiba."

"Ben mali danışmandım Almanya'da. Burada mesleğimi yapmıyorum, ama finansmandan, kâr edecek projelerden anlarım. Paranın kokusunu alırım yani." Mali danışmanlığın Almanya'da saygın addedilen mesleklerden biri olduğu düşünülürse, Yusuf'un, mafya damadı prodüksiyon yamaklığına düşüşü gerçekten acıklıydı. Ama bütün günümü onun göz yaşartan hikâyelerini dinleyerek geçirmeye niyetim yoktu.

"Pardon, tuvalete gitmeliyim," dedim. Ben yerimde doğrulur doğrulmaz sarışın yarmanın ortaya çıkması artık hiç kimse için bir sürpriz değildi.

"Emredin efendim," dedi. Ya gitgide çevremde daha çok saygı yaratmaya başlamıştım, ya da yarma demin beni adam yerine koymayıp, kahveyi nasıl içtiğimi sormadığı için hizmetçi kızıdan iyi bir fırça yemişti. İkinci ihtimal bana daha elle tutulur geldi.

"Tuvalet," dedim. Kısa ve öz olarak.

Yarma, eğilip, sağ kolunu öne doğru uzattı:

"Bu taraftan, efendim." Bu evdeki herkesin jestleri ve kullandığı sözcükler hık demiş, birbirinin burnundan düşmüştü.

Tuvaletin kapısına kadar götürdü beni. Çıktığımda da ceketinin koluyla antredeki aynalardan birini ovalayarak beni bekliyordu.

Yarmayla ben geri döndüğümüzde Yusuf tırnaklarını kemirerek Boğaz'ı seyretmeye dalmıştı.

"Çok kötü oldu bu şey," dedi kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Her şeye yeni baştan başlamak gerekecek, arada bir sürü de para gitti. Henüz kaybımızı hesaplamadım ama... Havaya gitti paralar. Gitmeye de devam ediyor."

"Filmi bitirebilirsiniz hâlâ..." dedim. Bozuk plak gibi durmadan aynı şeyleri tekrarladığım hissine kapılmıştım.

"Avanslar dağıttık, otel paralan ödedik... Phoenix'in bu işin altından kalkması zor. Durumları zaten parlak değildi. Bir de katil zanlısı olduk. Ben değil de, abim."

"Havaya giden bu kadcık parayla Mumcular'ın batacağını sanmam," dedim. Eğilip, sandalyenin yanında duran küçük turuncu çantamı aldım. Ayakta duruyordum, yarma da yanımda bekliyordu. Ayıp ettiğimi bile bile, "Bu adam niye sürekli tepemizde dikiliyor?" diye sordum Yusuf'a.

"Bir isteğimiz olursa diye. Misafirperverlik anlayışı." Omuz silkti. "13 yıldır burada yaşadığımız halde bilmemeniz tuhaf." Bu toprağın gelenek göreneklere hakkında bana ders vermiş olmaktan memnundu.

"Farklı çevrelere takılıyor, " dedim.

Alay ettiğimi anlamamıştı. "Burada sosyal sınıflar arasındaki farklılıklar çok belirgin. Biz Almanlar daha birbirimize benzeriz, değil mi? Ben de şaşırıyorum bu duruma," dedi.

"Yaa," dedim ona sonuna kadar hak verdiğimi belli etmek için, bir yandan başımı aşağı yukarı sallarken. Bu esnada hâlâ ayakta duruyordum. "Ben gidiyorum," dedim. "Mesut Bey'e haber verir misiniz?" Bunları yarmaya hitaben, Türkçe söylemişim.

"Bir dakika oturun," dedi yarma ve dizlerini kıra kıra koşarak içeri daldı.

Tabakların arasından çakmağımla sigaramı alıp çantama attım, Yusuf'a elimi uzattım. Yusuf telaş içinde fırladı. Demin yarmayla aramızda geçen konuşmayı anlamamıştı elbette.

"Gidiyor musunuz? Abim gelmeden gidemezsiniz," diye endişeyle haykırdı.

"Bekleyeceğim abinizin gelmesini, merak etmeyin," dedim. O sırada ensemde Mesut'un soluğunu hissettim.

"Yo, böyle gitmek olmaz, bir yemek yeriz," diye fısıldıyordu kulağıma.

Ona doğru döndüm. Şimdi, birbirimize degecek kadar yakındık.

"Daha yeni kahvaltı ettik, Mesut Bey. Yemeğe de sonra çıkarız. Benim de halletmem gereken işlerim var," dedim, âdeta önemli bir iş kadınıymışım gibi.

"O zaman bu akşam 8'de seni evinden aldırırız," dedi. Adamlarına Kürtçe bir şeyler söyledi ve ben itiraz etmeye fırsat bulamadan yukarı katın merdivenlerine doğru hızlı hızlı yürümeye başladı.

"Bir bu eksikti," diye düşündüm.

YEDİ

×××

Akşam 7'de manikürlü tırnaklarım ve fönlü saçlarımla yatağa oturup gardırobumdaki giysileri seyretmeye başladığımda, Mesut'la yemeğe çıkacağımı düşünmek bile midemi bulandırmaya başlamıştı. Bu sabah kahvaltı ederken hiç olmazsa kendimce iyi bir gerekçem vardı: Yusuf'la konuşmak için oradaydım. Oysa şimdi bir mafyacıyla düpedüz baş başa yemeğe çıkıyordum. Hem de yapacak çok daha iyi işlerim varken; örneğin Petra'yla buluşup, Müller'i nereden tanıdığını, neden bu filmi onun yönetmesini önerdiğini sorabilecektim.

Öğleden sonra dükkâna döndüğümde internetten Phoenix Film'in telefonunu bulmuştum. Kendimi İstanbul cinayet masası komiseri Leyla Batuhan olarak tanıtip konuşmuştum Bay Franz'la: Bu telefon görüşmesini kimsenin araştırmaya zahmet edeceğini sanmıyordum, ama bir ilgilenen olursa da bana ulaşmaları zor, hatta imkânsızdı. İşte, polisiye okuru olmanın bir faydası daha: Franz'ı, Galatasaray'daki postaneden aramayı akıl etmişim. Konuşma boyunca adamın şüphesini çeken tek şey de, "Almanca'yı bir Alman kadar iyi konuşmam" olmuştu: O kadar da olacak.

Bay Franz, Yusuf'un söylediklerini doğrulamıştı; Müller'i öneren Petra'ydı. Bu ikisinin daha önce bir filmde birlikte çalışıp çalışmadıklarını ise bilmiyordu, hayır, çalıştıklarını sanmıyordu ama, Müller'le Petra'nın tanışmasında şüphelenilecek ne vardı ki? Ne de olsa dünya küçüktü, film piyasası ise dünyadan bile daha küçüktü.

Bay Franz'ın katil olduğunu sanmıyordum: Bu cinayetten en çok zarar görenlerden biri oydu, diğer ikisi ise Mesut'la Yusuf'tu. Mesut'un çetesinin bu filmi kullanarak yurtdışına eroin kaçırmak istediği ve bir anlaşmazlık yüzünden Müller'i öldürdükleri hususundaki, başta bana son derece mantıklı görünen fikrimin, görüldüğü gibi, elle tutulur yanı kalmamıştı.

Bu durumda taktik değiştirip, Müller'in ölümünden kazanç sağlayanların üzerinde durmam gerektiğinin far-kındaydım, ama şu ana kadar bu cinayetten kazanç sağlayan kimse... Birden aklıma gelen düşüncenin etkisiyle sırtımı dikleştirdim. Müller'in ölümünden kazanç sağlayan biri vardı: Yönetmen yardımcısı Bayan Bauer. Bay Franz, filmi tamamlamak için en uygun adayın Bayan Bauer olacağını ima etmemiş miydi bugün?

"Yeterli elemanımız var, yeni bir yönetmenle anlaşmadan da bitirebiliriz filmi," demişti.

"Yeterli eleman derken kimi kastediyorsunuz?" diye sormuştum.

"Yetenekli bir yönetmen yardımcımız var, Bayan Bauer. Bu işi o üstlenebilir."

Bu, cinayetten çıkar sağlayan tek kişinin Bayan Bauer olduğu anlamına gelmiyordu tabii, ama gene de kadın bu sayede terfi etmişti. Bu durumda, şüpheliler listemden Bayan Bauer de elenene kadar cinayet çözmeyi detektiflere bırakıp, huzur içinde eski tekdüze hayatıma dönecektim.

Müller'e bu yönetmenlik işini ayarlayan kişinin Petra olması da midemi bulandırmalıydı belki, ama bu ihtimal her aklımdan geçtiğinde, Petra'nın, rol olamayacak kadar içtenlikle, "Kesinlikle aramızda bir şey yoktu," dediğini anımsamama engel olamıyordum. Gerçekten Petra Müller'le bir ilişki yaşıyor olabilir miydi? Belki adam onu aldatmıştı, ya da kavga etmişlerdi ve... Basit bir aşk cinayeti! Aldatıldığı için Petra'nın cinayet işleyeceğini düşünmek bile istemiyordum. Bir kavga sonucu Müller'i öldürmüş olması ihtimalini ise göz önünde bulundurmaya gerek yoktu: Planlanarak işlenmiş bir cinayetti bu, bir anlık öfke sonucu değil. Kimse "ya kavga edersek" diye düşünüp, sevgilisinin odasına giderken yanında üç tane uzatma kablosu ve dört yıl önce üretimi durdurulmuş bir saç kurutma makinesi götürmezdi.

Tırnak etlerimi koparmak için elimi ağzıma götürdüğümde, yerlerinde yellere estüğünü fark ettim. Bugün manikür yaptırmıştım, şimdi de bu gece için giyecek bir şey seçmeliydim. Gözlerimi tekrar gardıroba diktim.

Giyinip ayna karşısında son bir kez kendime baktığımda saat 8.10'du ve kapım hâlâ çalmamıştı. Durum apaçıktı: Mesut randevuyu unutmuştu. Duyduğum andan itibaren

sinirlerimi bozan bu akşam Mesut'la yemeğe gitme fikri, ekildiğimi düşünmeye başlamamla birlikte hayatımın biricik maksadı haline dönüşmüştü.

8.20'ye kadar sigara içip, trafik yüzünden geciktiğine kendimi inandırmaya çalışarak avundum. 8.22'de asabım avutulamayacak kadar bozulmuştu. 8.23'te terliklerimi giyip, çantamı elime almıştım. 8.24'te kapıyı kilitleyip sokağa çıktım.

Yalnız başıma gidebileceğim her yer için fazla şıktım, o yüzden Kaktüs Kahvesi'ne gittim, barda oturup Margarita içtim. Dört tane.

Düşünüldüğü kadar uzun sürmüyor dört Margarita içmek. 9.50'de gene evdeydim. İlk iş telefonun başına koştum. Telesekreterde mesaj olduğunu müjdeleyen kırmızı lambanın yanıp söndüğünü görünce, içimi bir sevinç dalgası kapladı. Belki de kadınlık gururum kurtulmuştu. "Neue Infos" düğmesine bastım. Annemin beni ziyarete gelişlerinden birinde ta Almanyalardan getirdiği aletten çıkan mekanik bir kadın sesi, "Sie haben vier neue Nachrichten," dedi.

Evden çıkmamdan hemen sonra gelen ilk mesaj Petra'dandı. İki gündür görüşmediğimizi, neden onu aramadığımı soruyordu.

8.42'de gelen ikinci mesaj, üst katta oturan ev sahibimden. Bu ayın kirasını hâlâ yatırmadığımı söylüyordu. Acelesi yoktu, ama merak etmişti, kirayı hiç geciktirmezdim, bir şeyim mi vardı?

9.35'te arayan her kimse, konuşmadan kapamıştı.

10.01'de de Göttingen'de yaşayan abim aramıştı. Bugün annemin tansiyonu yükselmiş, sokakta fenalaşmıştı. Hastaneye kaldırmışlardı. Doktorların söylediğine göre endişelenecek bir şey yoktu.

Sandalyeye çöker gibi oturdum. Bir bu eksikti. Ben burada mafiosolar tarafından ekildiğime sinirlenirken, annem hastanelerde sürünüyordu.

Umutsuzca abimin numarasını çevirdim, belki yengem Berlin'e, annemin yanma gitmeyip evde kalmıştır, ondan ayrıntıları öğrenirim, diye. Telefon beş kez çaldıktan sonra, ben tam kapamaya hazırlanırken açıldı. Abim:

"Hirschel," dedi.

"Ne yapıyorsun orada?" dedim.

"Kati!" dedi sevinçli bir sesle. "Bahçedeydik, geç duydum telefonu."

"Berlin'e gitmedin mi? Yoksa annem sizin yanınızda mı?" dedim.

"Yoo, Berlin'de annemi, Urban Hastanesi'ne yatırmışlar. Ben neden Berlin'de olayım?" Galiba sarhoştum.

"Annem hastanede olduğu için," dedim.

"Ha!... Yo! Ciddi bir şey değil. Sağ bacağının üstüne düşmüş, ayak bileği kırılmış. Yaşlılarda en ufak bir düşmede bile kırık çıkık olurmuş. Onun dışında da tansiyon. Biliyorsun, senelerdir yüksek tansiyonu var zaten. Biz de bahçede ızgara yaptık Ute'yle." Ute, yengemdi.

"Ben yarın Berlin'e gideceğim," dedim.

"Neden?" Ne biçim bir soruydu?

"Annemi görmek için," dedim.

"Delirdin mi sen?" dedi hayret içinde. "Ben kalkıp buradan gitmiyorum."

"Ben gideceğim ama," dedim. Kesin kararımı o anda vermiştim.

"Sen oralarda yaşaya yaşaya... Bizde böyle bir âdet yoktur, en ufak bir hastalıkta insanlar birbirinin başına toplanmaz. Senelerdir o güney ülkesinde yaşamaktan, sen de onlar gibi heyecanlı oldun."

"Yarın Berlin'e gidiyorum Schalom, gelersen seninle de orada görüşürüz," dedim.

Bu tavırlarım onu oldum olası sinirlendirmiştir.

"İyi, git o zaman," dedi. Birbirimize hoşça kal demeden telefonu kapattık.

En şık giysilerimi yüreğim titremeden yerlere fırlatıp, makyajımı temizlemeden yatağa girdim.

Sabah uyanır uyanmaz içime yapışan sıkıntının nedenini hemen anımsayamadım. Çok geçmeden, önce annem aklıma geldi, ondan sonra da bir türlü içinden çıkılamayan Müller vakası. Müller'i aklımdan uzaklaştırıp yataktan fırladım: Berlin'e uçak bileti bulmak için ne kadar erken harekete geçersen o kadar iyiydi.

Kafamın sol tarafından hafif hafif yayılan bir ağrı kendini hissettiriyordu. Birazdan düzeleceğimi yüksek sesle tekrar ederek telefonun başına koştum, seyahat acentemi aradım.

"Bu ara uçaklarda yer bulmak imkânsız, Kati Hanım," dedi seyahat acentesindeki adam ben lafımı bitirir bitirmez.

"Mutlaka gitmeliyim, bugün olmazsa en geç yarın."

"Biliyorsunuz, hem yurtdışındaki gurbetçilerimiz, hem de turistler akın akın geliyor bu mevsimde. Gelmeleri ne demek? Aynı zamanda dönüyorlar da demek. Yer bulacağımızı hiç sanmıyorum, gene de tekrar bir *check edip* size döneyim." Lale benim Türkçemle uğraşacağına, bu adamları azarlasaydı ya.

"Peki, siz bir *check edip* bana dönün o zaman. Ben evdeyim," dedim.

"Çartırlarda yer bulma şansımız hiç yok, haberiniz olsun, tarifeli seferlere bakacağım."

"Bakın, bakın. Aktarmalı seferlere de bakın hatta. Mutlaka gitmeliyim," dedim kesin bir ifadeyle.

Telefonu kapar kapamaz banyoya koştum. Lavabonun üzerinde duran aynaya bakan suratım, dünya güzeli seçildiğini öğrenen bir Venezuelalınkine benziyordu: Sürdüğüm bütün rimeller ve bilumum boyalar yanaklarıma akmıştı. Duşa daldım.

Bütün evi inleyen telefon sesini ancak suyu kapadığımda duydum: Seyahat acentesinden arıyor olmalıydılar.

Bir havluya sarınıp, kayıp düşmemek için bütün dikkatimi ayaklarımda toplayarak telefona koştum: Yılmaz'dı.

"Unuttun mu, bugün cumartesi," dedi, benim "Alo," bile dememe fırsat vermeden.

"Yılmaaz! Korkunç şeyler oldu. Neredesin? Bana gel-sene, kahvaltı ederiz, hem..."

Lafımı ağzıma tıkıp, "Caminin yanındaki kahvedeyim, nerede olacaktım? Beş dakikaya geliyorum," dedi.

Ayaklarımızı balkon demirlerine uzatıp, Yılmaz'ın deyişiyle keyif çaylarımızı içmeye başladığımızda, son on günde başıma gelenleri anlatmayı bitirmiştim: Her şeyi değil tabii, gerektiği kadarını. O sırada telefon çaldı. Basımdaki belalardan kurtulduğumda, telefonun ulaşmadığı bir dağ köyüne gitmek istiyordum şiddetle. Öyle bir yer kaldıysa.

Bu kez seyahat acentesinden arıyorlardı: Yarın 13.45'teki Türk Hava Yolları uçağında yer vardı. İstiyor muydum?

"Evet, elbette," dedim.

"Ne zaman döneceksiniz?"

"Bir hafta, on gün sonra herhalde. Daha az olabilir, ama on günden çok olmaz."

"İki haftalık bilet keseceğim öyleyse. Bir haftalık bilet daha ucuz gerçi... Şu anda THY, Lufthansa'dan pahalı uçuyor. 15 günlük gidiş dönüş bileti 450 dolar. Haberiniz olsun. Bu fiyatlarla müşteri bulamıyorlar tabii. Boşuna THY özelleştirilsin demiyor herkes. Bunların zararı hepimizin zararı. Eskiden işçi bileti vardı, şimdi onu da kaldırdılar. Gerçi size işçi bileti zaten alamıyorduk, değişen bir şey olmadı sizin açınızdan."

"Para önemli değil, annem hasta, mutlaka gitmeliyim," dedim.

"Hay Allah, geçmiş olsun Kati Hanım. Nesi varmış?"

Bu Türkler böyleydi işte, gerekli gereksiz, her derde ortak olmaya çalışırlardı.

"Ben de bilmiyorum daha, hastaneye kaldırmışlar, telefonla ulaşamadım, gidince öğreneceğim," dedim lafi fazla uzatmamak için. "Kaça kadar açığınızı, gelip bileti alayım," diye de ekledim.

"Gelmenize gerek yok, yarın havaalanına gidince alırsınız bileti. Zaten üzüntünüz var, buraya kadar zahmet etmeyin. Ben havaalanındaki THY bürosuna bıraktırım biletinizi."

"Para, parayı nasıl vereceğim?"

"Dönünce hallederiz, lafi mı olur efendim."

"Olmaz, ben sizin hesabınıza havale ederim. 450 doların Türk lirası olarak ne kadar yaptığımı söyleyin."

"Cumartesi bankalar kapalı, Kati Hanım."

"İnternette yollayacağım," dedim. Acentemin bana olan hürmeti, internet bankacılığı yaptığımı öğrenmesiyle bir kat daha artmıştı. Tıp Fakültesi'nde üçüncü sınıfta okuyan kızının da nasıl bir internet canavarı olduğunu anlattıktan sonra, hesap numarasını verdi.

Yarın öğlen uçuyordum.

Tekrar balkona döndüğümde Yılmaz'ı gazetelerine gömülmüş buldum:

"Senin Mumcu'yu gene gözaltına almışlar," dedi beni görünce. "Cinayetle ilgili olarak değil ama bu kez," diye de ekledi.

"Neden öyleyse," yerine, "Ne zaman?" diye sordum.

"Dün akşamüstü. Mumcu Nakliyat'a bir ihbar üzerine yapılan baskında iki adet ruhsatsız silah ele geçirmişler. Geceyi nezarete geçirmiş. Bu sefer Mesut'un olayı bitti. Şartlı salıverildiğine göre, tekrar deliğe döner herhalde," dedi.

Umursamadığımı belli eden bir ifadeyle, "Bilmem, olabilir," dedim. Hemen ardından da, kendime mutfağa kaçma fırsatı yaratmak için, "Kahve içelim mi?" diye sordum.

Yılmaz, saatine baktı.

"İçemem. Saat 1'de ajansta olmalıyım. Bugüne toplantı koyduk. Deli gibi çalışıyoruz."

"İşten çıkarılan oldu mu?" diye sordum. Son görüşmemizde işten tekrar adam çıkarmaya başlayacaklarını söylemişti.

Bu soru üzerine sinirle söylenerek kapıya doğru yürümeye başladı. Peşinden gittim.

"Şimdilik kimseyi çıkarmadılar, ama Demokles'in kılıcı gibi tepemizde. İyice tadı kaçtı bu işin. Birikmiş paralarımı borsada batırmasaydım, Ege'de bir köye yerleşmişim çoktan. Bu yaştan sonra çekilecek dert değil."

Bana iyi yolculuklar diledi, yanaklarımdan öptü ve aceleyle merdivenleri inmeye başladı.

Kendime büyük bir fincan Türk kahvesi yapıp çalışma masamın başına oturdum. Önce internete girip, ev sahibinin hesabına kirayı, seyahat acentesinin hesabına da uçak bileti ücretini havale ettim. Hazır internete girmişken, gazetelerde Mesut hakkında yazılanları okumayı da denedim, ama sayfalar o kadar yavaş açılıyordu ki kısa sürede vazgeçtim. Bakkala gidip gazete almak daha mantıklıydı.

İnternette çıktuktan sonra Petra'yı aradım. Odasında yoktu, not bıraktım. Başka kimleri aramam gerektiğini düşünürken telefon çaldı.

"Hâlâ kızgın mısın bana?" diye sordu Lale.

"Hayır, kızgın değilim," dedim kısaca. Bir çırpıda annemin başına gelenleri anlattım.

"Yarın gidiyorsun ha, kaçta uçak?"

"13.45."

"Seni havaalanına götürüyüm mi, ister misin? Ben de oradan gazeteye giderim."

"Öğleden sonra 2'de işe mi gideceksin yani?" Pazarları dahil her sabah en geç 8'de işinin başında olurdu. Üstelik haftada sadece bir gün, cumartesileri izin yapıyordu.

"Evet," dedi.

"Ne oldu?" diye sordum endişeyle. En yakın arkadaşının annesinin hastanede olması yeterli neden değildi Lale'nin işe geç gitmesi için. Mutlaka başka bir şeyler daha olmuştu.

"Bir şey olmadı. Veya belki de olmuştur. Son dört ayda ekonomik kriz bahanesiyle işten çıkardığım insanların bedduası tutmuş olabilir. Sıkıldım bu işlerden, Kati. Çok bunaldım. Keşke New York'tan hiç dönmeseydim."

"Bu tarafa gel istersen, birlikte bir yerlere gidelim," dedim. Daha önce keşke New York'tan dönmeseydim dediğini hiç duymamıştım. Canı gerçekten burnundaydı anlaşılır.

"Gelemem, çalışma odamı toplayacağım. Her şey üst üste duruyor. Biraz düzene ihtiyacım var. Kafam bu kadar karışıkken, hiç olmazsa çevrem derli toplu olsun istiyorum. Sen gel bana." Yalnız kalmak istediğini anladım. Lale'nin tek çocuk olması kaynaklı tuhaflıklarına alışmıştım.

"Yolculuk için hazırlık yapacağım, Petra'yı da görmek istiyorum, gelmem imkânsız," dedim.

"Yarın havaalanına gitmek için biraz erken buluşalım o zaman, konuşmaya fırsatımız olsun."

Ahizeyi yerine koyar koymaz, daha elimi üzerinden çekmeden telefon yeniden çaldı: Bu kez arayan Petra'ydı.

"Havuzdaydım. Beni aramışsın. Ne güzel hava, güneşli, sıcak. Böyle bir tatile ihtiyacım varmış," dedi. Neredeyse Müller'in öldürülmesine sevindiğini söyleyecekti.

"Ne yapıyorsun bugün?" diye sordum.

"Gündüz özel bir şey yapmıyorum, akşama ekipteki arkadaşlarla yemeğe çıkacağız."

Annemin hastaneye kaldırıldığını, Berlin'e gideceğimi söyledim Petra'ya da. Ve tüm kurnazlığımla ekledim, "Bu akşam ekiple birlikte gidilen yemeğe ben de gelirim, orada görüşürüz. Şimdi zamanım yok, eşyalarımı hazırlamalıyım."

"Bilmem ki, gelmen tuhaf olmaz mı?" dedi.

"Birinin evine mi davetlisiniz?"

"Yo, tipik bir Türk lokantasına gidilecek."

"Öyleyse neden tuhaf olsun? Lokantalar kamuya açık yerlerdir, herkes gelebilir," dedim.

Saat 7'de, Petra dışında ekipten herkesin kaldığı Tarlabası'ndaki Noel Baba otelinde buluşulacaktı. "Sen bana gel istersen, buradan birlikte gideriz. Otelin olduğu semt benim evime çok yakın," dedim ve eline kâğıt kalem almasını söyledim.

Tek tek söylediğim harfleri yazmak için yarım saat uğraşıktan sonra, "Bu adres neden bu kadar uzun?" diye sordu bıkkınlık içinde.

"Çünkü sadece adres değil, tarif de var sana yazdırdığım kâğıtta. Bunu şoföre vereceksin."

"Tarife ne gerek vardı, adresi yazdırsan yeterdi," dedi burnuna kadar Alman saflığına gömülmüş bir halde.

"Sen İstanbullu taksi şoförlerini ne sanıyorsun? Köşedeki caminin, karakolun ya da hastanenin adını söylemeden, sadece sokak adıyla bir metre bile gidemezsin İstanbul'da. Taksi şoförleri kendi oturdukları mahallenin adını bilmezler," dedim.

"Gülünç olma," dedi.

"Bu akşamüstü bana gelirken bir dene istersen, şoföre sadece Tavukuçmaz Sokak de, seni herhangi bir yere götürebilecek mi, bak bakalım," dedim. "Yalnız dikkat et, Boğaz Köprüsü'nü geçip Asya yakasına gitmeyesin, geriye dönmen uzun sürer."

"Eskiden de böyleydin sen, bak bu huyun değişmemiş. Abartmaya bayılırsın."

"Tamam dene gör, ben mi abartıyorum taksi şoförlerini, yoksa onlar kendileri mi abartılı tipler," dedim. Bu iddiayı kaybetmeyeceğimden emindim.

Azimle, "Deneyeceğim," dedi.

Bu akşamki yemek sayesinde Berlin'e gitmek için yola çıkmadan hem listemdeki biricik şüpheliyle görüşecektim, hem de ekibin geri kalanını görmüş olacaktım: Kendimi on yaş, hatta on beş yaş gençleşmiş gibi hissediyordum.

Telefonun başından kalkmadan son olarak Pelin'i aradım. Yokluğumda bütün işleri onun üstlenmesi gerekecekti.

"Sen dert etme, ben hallederim. Önemli olan annenin sağlığına kavuşması," dedi Pelin.

Berlin'den ne istediğini sordum. Bu bir Türk âdetiydi: Bir yere giderken mutlaka arkadaşlara ne istedikleri sorulur, arkadaşlar da aslında Free Shop'tan parfüm istiyor olsalar bile, "Sen sağ salim git, sağ salim gel yeter," derlerdi.

Pelin de aynen böyle dedi.

Kahvaltı masasını toplayıp, bulaşıkları makineye yerleştirdikten sonra, bavulumu hazırlamak için yatak odasına girdim. Tam askılı tişörtlerimi ve şortlarımı dolduracakken durdum. Berlin'de havanın nasıl olduğu ve olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama burası gibi sıcak olmama olasılığı çok yüksekti. İnternette önümüzdeki günlerin hava tahminlerine bakmak üzere, tekrar çalışma odama geri döndüm.

Tahmin ettiğim gibi Berlin'de hava berbattı ve berbat kalmaya devam edecekti. Ayın sonuna doğru güneşli bir iki gün vardı aslında, ama işler yolunda giderse ben o zaman Berlin'de olmayacaktım.

Tişört ve şortlardan vazgeçip, kırmızı montumu, *sweat shirtlerimi* ve kadife pantolonlarımı gardırobun ücra köşelerinden çıkardım. Berlin'de İstanbul'daki gibi şık dolaşmaya da gelmezdi, metrolarda insana tımarhane kaçkını muamelesi yaparlardı.

İri kozmetik çantamı da bavula tıktıktan sonra yol hazırlığım bitmişti. Petra'nın gelmesine ise, telefonda ona yazdığım yol tarifini şoföre verirse iki saat, vermezse en azından dört saat vardı.

Gazeteleri almak için dışarı çıktım.

Mesut'un çeşitli şarkıcılarla çekilmiş fotoğrafları gazetelerin magazinle karışık felaket haberlerine ayrılmış üçüncü sayfalarını süslüyordu. Fotoğrafların altındaki haberlerde ise Yılmaz'ın bana özetlediğinden daha fazla bilgi yoktu. Bir an Lale'nin gazetesinde çalışan muhabiri aramayı düşündüm. Bu konuşmayı da fırsat bulur bulmaz Mesut'a yetiştireceği ihtimali aklıma gelince, hemen bu fikirden vazgeçtim. Birilerine telefon etme ihtiyacı içini yakıp kavuran bir İstanbullu olarak, Batuhan'ın cep numarasını çevirdim.

Sesimi duyduğuna hiç de sevinmiş gibi bir hali yoktu.

Buz gibi bir sesle, "Merhaba," dedi.

"Nasılsın?"

"Çalışıyorum, çok işim var."

"O zaman seni rahatsız etmeyeyim."

"İyi olur."

Telefonu kapadım.

Tepkisine şaşırmamıştım. Reddedilen erkeklerin davranış biçimleri hakkında yeterince tecrübe ve hatta teori sahibi olacak yaşıyordum: Reddedilen erkekle reddedilen kadın arasındaki en büyük fark, erkeklerin hiç vakit geçirmeden gerçek yüzlerini göstermeleriydi. Kadınlarsa, gerçek yüzlerini göstermeden önce daha temkinli davranırlardı: Belki de adam onu reddetmemişti, her şey bir yanlış anlaşılardan ibaretti... Bu farklılığa bağlı olarak kadınlarda intikam aşaması, kesin olarak nitelenebilecek dördüncü retten sonra, erkeklerde ise en ufak pürüzde başlıyordu.

Gene tecrübelerime dayanarak, insanın kendisini hiç umursamayan birinden intikam alamayacağını öğrenmiştim. Sizi seven birinden intikam almaksa kolaydır, en azından intihar edebilirsiniz.

Batuhan'ı ele alırsak, intihar ederek beni perişan edemeyeceğine göre, benden intikam almak için ne yapabilirdi?

1- Gece olmadık saatlerde telefon edip beni uyandırdıktan sonra, konuşmadan telefonu kapatabilirdi.

2- Dükkânımın önüne bir fare ölüsü ve "Pis gâvur, ülkemizden defol," yazılı bir not koyabilirdi. Bu notları daha sonraki aşamalarda taşa sarıp camdan içeri atabilirdi.

3- Müller cinayetini benim işlediğimi iddia edip, beni gözaltına alırdı.

4- Arabama, evime ya da dükkânıma bir torba eroin saklar ve beni polise ihbar ederdi.

Bu dördü arasında en, hatta tek gerçekçi görüneni birinci ihtimaldi ve halihazırda, en az altı farklı tarzda sessiz telefon almakta olduğum için, bunların arasına yeni bir tanenin eklenmesinin hayatımı karartması söz konusu değildi.

Aralarında sınıf, yaş ve cinsiyet farkı olmaksızın bütün Türklerin sessiz telefonla intikam alma alışkanlığı ve herkesin kendine has bir tarzı vardı: Kimisi telefon açılır açılmaz, "Alo" demenizi bile beklemeden kapatır, kimisi ise, "Alo" diye bağırımdan gırtlığınız parçalanana kadar beklerdi. Bir de ara kategoriler vardı; müzik dinletenler, ıslıkla şarkı çalanlar, orgazm oluyormuş gibi sesler çıkaranlar... Türkiye'de yaşamaya niyeti olanların Türklerin tuhaf alışkanlıklarına da alışması gerekiyordu. Ben alışmıştım: Sızacak kadar sarhoş değilsem, ya da kafam bir cinayeti çözmekle meşgul değilse, gece yatmadan telefonun fişini çekiyordum.

Kendime yeşil çay yapmak için mutfakta suyun kaynamasını beklerken telefon çaldı. Çalışma odama koştum. Bu arada, bu kadar sıklıkla kendisinden söz edildiğine göre, evdeki tek telefonun çalışma odamda olduğunu da belirteyim.

"Kati Hanım var mı?" dedi arkadaşım Mithat'ın Kürt aksanları teorisine göre her halinden Diyarbakırlı olduğu anlaşılan tanımadığım bir erkek sesi.

"Benim."

"Bacım kusura bakma, rahatsız ettim, Mesut Bey tarafından arıyorum."

"Evet,"

"Kendisinin sana verilmiş sözü varmış da... Acil bir işi çıktı, yerine getiremedi. Sana haber vermeme istedi. Fırsat bulunca kendisi de arayacak."

"Teşekkür ederim," dedim.

Mesut, gözaltına alındığına dair haberleri görmeyeceğimi mi sanıyordu yani? Mutfağa giderken kendi kendime tekrarladım: "Acil bir işi çıkmışmış."

Mesut kadar rahatlıkla adam öldürtmekten konuşabilen birinin dışarıda dolaşmasının kimseye yararı dokunacağı yoktu. Bir an önce içeri girmesi en azından birkaç kişinin hayatını kurtarmış sayılırdı. Ayrıca, hapse ikimiz yemeğe çıkmadan girmiş olması da benim açımdan sevindiriciydi.

Şimdi de kapının zili çalmaya başlamıştı. Kaynayan çay suyunu ocağın üzerinden alırken telaştan elimi yaktım. Acele etmekten nefret ederim!

Buharla haşlanan sağ elimin küçük parmağını emerek salonun camına koştum. Aşağıda, kapının önünde Petra duruyordu. Erken gelmişti. Huzurla bir çay içmeme bile fırsat yoktu.

Söylene söylene kapı otomatğine bastım.

Nefes nefese yukarı çıkan Petra'yı seyrettim, küçük parmağımı tükürükle ıslatmaya devam ederken.

"Bu gece buralarda olacağız diye, gündüz de Taksim ve civarını dolaşayım dedim, çok yoruldum. Görülecek ne çok şey varmış. Senin dükkânına kadar yürüdüm. Bugünlük bu kadar şehir turu yeter."

"Gel içeri," dedim tekrar mutfağa dönmeden önce. Az önce fokur fokur kaynayan su, yeşil çay yapılacak kadar soğumuştur. Cam bir demliğe çay yapraklarını ve suyu* doldurdum, tepsinin üzerine bir fincan daha koydum. Balkona doğru yürürken, salondan Petra'nın hayranlık dolu sesi duyuluyordu.

"Ne kadar büyükmüş evin. Sokağınız da ne güzel..."

"Balkona gelsene, bağıra çağıra konuşmayalım," dedim. Hem evin en serin yeri balkondur.

Sabah Yılmaz'ın oturduğu sandalyeye Petra oturdu, ben de karşısına.

"İstanbul yorucu bir şehir, insan kalabalıktan bun alıyor. Burada yaşamak nasıl olur diye düşündüm de bugün..." dedi Petra. Lafının sonunu getirmeden, bir pot kırmış da onu düzeltmek istiyormuş gibi ekledi, "Ama sürekli burada yaşayınca insan herhalde kalabalığa da alışır."

"Sürekli İstanbul'da yaşayınca kalabalığa alışmasan bile, dert ettiğin şeyler değişiyor," dedim.

"Nasıl yani?"

"Türk siyasetçileri, ekonomik kriz, yolsuzluklar, banka hortumlamalar..."

Bunları büyük bir öfkeyle söylemiştim. Petra hayret içinde yüzüme bakakaldı.

Normal ses tonuyla konuşmaya halim kalmadığı için fısıldar gibi devam ettim: "Sabahtan beri buradan kaçmaya çalışan arkadaşlarımı yatıştırıyorum. Siyasi açmazlar, ekonominin gidişatı herkesin canına tak etti." Beklenmedik şekilde patlayan öfkem beni de şaşkına döndürmüştü. "Ben de bu kez sandığımdan fazla etkileniyorum galiba," dedim.

Türkiye'nin sorunlarına Türkler kadar duyarlı olmadığımı düşünürdüm oysa, yaşanan her yeni krizde. Ben İstanbulluyum, derdim kendi kendime, Türkiyeli değil. Lale'yle, Yılmaz'la, Pelin'le ve diğer arkadaşlarımla aramdaki fark, aidiyet duygularımızın şiddeti değil, boyutuydu. Bir keresinde Lale'ye, "Siz Türkiye'nin bir parçası olan İstanbul'u seviyorsunuz," demiştim. "Oysa ben sadece İstanbul'u seviyorum. Ama sizi anlıyorum. Benim İstanbul'da olduğu için Cihangir'i sevmem gibi bir şey... Cihangir Bonn'da bir semt olsaydı, ben Cihangir'i sevmezdim." Benim İstanbul aşkımin Türkiye'yle ilgisi yoktu: İstanbul mutfağını, İstanbul türkülerini, İstanbul Türkçesini, İstanbul'un Cihangir semtini seviyordum.

Petra, daldığımı fark etmemiş, konuşmaya devam ediyordu.

"Almanca çıkan Türk gazetesini aldım dün, Türkiye'nin durumu umutsuz görünüyor, değil mi?"

"Boş ver," dedim. "On üç yıldır burada yaşıyorum, durumun umutlu görüldüğüne hiç şahit olmadım."

Buharla haşlanan parmağımı bir kez daha tükürükle ıslatıp, rengi iyice koyulaşmaya başlayan çayı bardaklara doldurdum.

"Kurt Müller'le senin aranda gerçekten bir ilişki yoktu, değil mi?" dedim Petra'nın çayını uzatırken.

"Tekrar neden soruyorsun bunu? Daha önce söyledim ya olmadığını?"

"Müller'i bu iş için senin önerdiğini söylüyorlar da..."

"Kim söylüyor?" Bu bilgiyi nereden edindiğime mi, yoksa kendisi hakkında nasıl böyle yalanlar uydurulduğuna mı şaşırılmıştı?

"Mumcular Prodüksiyon'dan birileri," dedim. Bay Franz'ı ta Almanyalardan aradığımı öğrenmesini nedense istemiyordum.

Ucunda minik bir haçın asılı olduğu boynundaki zinciri parmağına dolayarak, dalgın dalgın bana baktı.

"Benim odamdan telefonda konuştuğun adam mı?"

"Hayır, onun yanında çalışan biri. Bir Alman. Yusuf."

"Josef?"

"Müslüman bir Alman, ismi Yusuf."

"Ah! Anladım kimi kastettiğini. Tanıyorum. İsmi Yossoff muymuş o adamın? Peki, ne söyledi sana?"

"Müller'i senin bulduğunu söyledi."

"Doğru, ben buldum Kurt'u. Eee, ne olmuş ben bul-duysam?"

"Yani siz önceden tanışıyordunuz."

"Tanıştık. Ben çok insan tanıyorum, Kati. Her tanıdığım ile ilişkiye de girmiyorum. Yaklaşık bir sene önce prodüktör bana senaryoyu yolladı. Yıllardır ilk kez bir senaryoda

kendimi buldum. Artık genç sayılmam." Bunu söyledikten sonra bluzunu açıp belinde toplanan yağları parmaklarının arasına kıştırıp küçük bir gösteri yaptı.

"Yaşlandıka tek yıpranan duygular değil, vücut da bozuluyor. Bu yaşta senin kadar genç gösterseydim sorun yoktu, ama maalesef ben yaşımı gösteriyorum, hatta yaşımdan da fazlasını. Sarışınlar daha çabuk yıpranıyor derler ya, demek ki doğruymuş. Bu yaşta bana her hafta bir başrol teklifi geldiğini sanmıyorsundur herhalde. Elbette bu filmin çekilmesi için elimden geleni yaptım. Onların tecrübeli, ama fazla para istemeyecek bir yönetmene ihtiyaçları vardı, benim de öyle bir tanıdığım. İkisini bir araya getirdim."

İkna edici şeyler söylüyordu. Genç olmanın ve genç kalmanın özellikle kadınlar açısından kayıtsız şartsız yüceltiği bu devirde, hangi işi yaparsak yapalım, en büyük sermayemiz selülsüz bacaklar ve kırışksız bir cilt değil miydi? Bir film yıldızı bu durumdan hepimizden çok etkileniyor olmalıydı.

"Yani Müller'le ilişkin olduğu için bu işe onu önerme-din."

"Daha kaç kere söyleyeceğim, Kurt'la ilişkim yoktu. Belki o beni beğeniyordu, belki bunu sağda solda da söylemiştir ama," masanın üzerinden bana doğru uzanıp gözlerimin içine baktı. "Aramızda bir ilişki yoktu. Zaten tipim de değil."

Kulağımı tırmalamıştı son söylediği. On beş yaşındaki kızların söyleyeceği türden bir laftı.

"Ne demek tipim değil?"

"Başarısız, hatta yeteneksiz..." Sözüünü kesmesem, daha bir şeyler ekleyecekti.

"Başarısız ve yeteneksizse, bu filme neden onu önerdin? Bu adam madem kötü bir sinemacı, kaçırmak istemediğin bu filmi onun çekmesini nasıl istersin?"

"Gayet basit bir nedenle: Yönetmenin gölgesinde kalmayacaktım, filmde öne çıkan benim ismim olacaktı. Prodüktörler içinse..." Kameralara poz veren bir star gibi güldü. "Onlar da tam Kurt gibi tecrübeli ama ucuza çalıştırabilecekleri birini arıyorlardı."

Yusuf'la yaptığımız sohbet sırasında o da hemen hemen aynı şeyleri söylemişti. Film dünyası benim aklımın alabileceğinden daha tuhaf bir yerdi anlaşılan.

Akşamki yemek için ekiple buluşmak üzere evden çıkana kadar filminden ve Kurt Müller'den bir daha söz etmedik.

Petra'yla Tarlabası'ndaki Noel Baba Oteli'nin lobisine girdiğimizde, at kuyruğu yaptığım saçlarım ve makyajsız yüzümle, romanlarda bu haldeki kadınlar tarif edildiği gibi, çok genç gösteriyordum. Niyetim genç göstermek falan değildi aslında, bavula yerleştirdiğim makyaj çantasını çıkarmaya üşenmişim.

Petra'yı ve beni görünce, lobide bağıra çağıra Almanca konuşan grupta bir sessizlik oldu.

Petra, "Arkadaşım Kati Hirşel," dedi.

Gruptakilerden beyaza yakın sarılıktaki saçları dışında kayda değer bir özelliği olmayan bir adam, oturduğu yerden kalkmadan elini uzattı, "Merhaba, ben Gust."

Diğerleri ellerini uzatmadan adlarını söylediler ve çok geçmeden bana olan ilgilerini kaybedip, kendi aralarında bangır bangır konuşmayı sürdürdüler. İki kadın dışında tamamı erkek toplam dokuz kişiydiler ve kendini takdim eden iki kadından birinin adı Bauer değildi.

"Nereye gidilecek?" diye sordum Bay Gust'a. Onun yayılarak oturduğu iki kişilik lobi kanepesinin ucuna ilişmişim.

"Bu gece rehberimiz var: İstanbul'da yaşayan gazeteci bir arkadaşım." Arkadaşının mesleğiyle gurur duyduğu belliydi.

"Otto iki yıldır burda. Gideceğimiz yeri de o seçti. Biraz önce Annette ile birlikte eczane aramaya gittiler." Saatine baktı. "Birazdan dönerler."

"Annette kim?" dedim, soyadının Bauer olmasını umarak.

"Annette Bauer, filmin yönetmen yardımcısı." Aceleyle düzeltti, "yani, bugünden itibaren, filmin yönetmeni." Demek, Bayan Bauer artık resmen bu filmin yönetmeniydi ve ben kendisiyle birazdan tanışacaktım.

"Gazeteci arkadaşınız nereye çalışıyor? Belki tanıyorumdur, ben de İstanbul'da yaşıyorum."

"Otto, Westdeutsche Zeitung'a yazıyor," dedi. Bir gazeteciden değil, âdeta Amerika devlet başkanından söz ediyordu. Söylediğimi yeni fark etmiş gibi dikkatle beni süzerek ekledi:

"İstanbul'da yaşıyorum mu dediniz?"

"Evet."

"Siz de mi gazetecisiniz?"

"Kitapçı dükkânım var. Polisiye satıyorum," dedim.

"Kitap satmak için buraya mı geldiniz?"

"Yo, zaten burada yaşıyordum, birkaç iş değiştirdikten sonra kitapçılık yapmaya karar verdim."

"İlginç," dedi. "Çok ilginç."

"Kitapçılık mesleğini mi kastediyorsunuz?"

"Hayır, mecbur olmadığınız halde burada yaşamanızı kastediyorum. İnsan hakları sorunu olan bir ülkede nasıl yaşanır, anlamıyorum. Başınıza bir şey geleceğinden korkmuyor musunuz? Hem, hırsızlık ve yankesicilik olaylarında da büyük bir artış olmuş ekonomik krizden sonra. Otto, çantalarımıza, paramıza dikkat etmemizi söyledi mesela. İstanbul'da çantası çalınmayan insan kalmamış."

"Almanya'da da hemen her gün dört-beş yabancı saldırıya uğruyor, dazlaklar sokak ortasında adam öldürüyor, ama o ülkede hâlâ yabancılar yaşıyor," dedim öfkeyle.

Güst, söylediklerime yanıt vermek yerine, başını öbür tarafa çevirmişti. Bir an profilini inceleyip, biraz önce söylediklerimi yumuşatmaya karar verdim. Ne de olsa şu anda bu adamla aramı bozmam pek lehime sayılmazdı.

"İstanbul'u seviyorum," dedim.

Gene sesini çıkarmadı, ama şimdi başım benim olduğum tarafa döndürmüştü.

Konuyu değiştirmek için, "Filmin çekimlerine ne zaman başlanacak?" diye sordum.

"Üzücü olay hepimizi çok sarstı tabii," dedi. Yüzünde en ufak bir sarsıntı belirtisi olmadığına yemin edebilirdim. Yüksek sesli sohbetlerini aralıksız sürdüren film ekibinin diğer üyeleri de aralarından birkaç gün önce ceset çıkmış kişilere benzemiyordu ya, o da ayrı mesele.

"Sarsmıştır tabii," dedim. Herhangi bir siyasetçiyle yarış edebilecek kadar formdaydım bugün.

"Bu mola bize iyi geldi. Oyuncu arkadaşlar şehrin havasına girdiler, teknik elemanları, küçük rollerde oynayacak oyuncularını da topladık, birbirimizi tanıdık..." Lafın burasında sırtarak ekledi,

"Bugün alınan karara göre filmi Bayan Bauer çekecek." Kadından söz edince, hâlâ dönmediğini fark etmişti. Ötekilere döndü, "Nerede kaldı bunlar Tanrı aşkına?" dedi işaret parmağıyla kolundaki saati gösterip.

Önünde üç boş bira şişesi duran pembe suratlı bir Alman sırtarak, "Bizim yönetmenlerin başında kara bulutlar mı geziyor, nedir?" dedi.

Bu espriye grubun bütün üyeleri kahkahalarla güldüler. Petra, oturduğu koltuktan yan gözle beni süzdüğü için, yüzümdeki küçümser ifadeyi derhal sempatik ifadelerimden biriyle değiştirip, ben de güldüm.

"Nereye gidileceğini bilerseniz, onlara bir not bırakıp biz giderdik," dedim Gust'a. Bu sevimsiz otel lobisinden kurtulmaya can atıyordum.

"Nereye gideceğimizi biliyorum tabii," dedi Gust. Ayağa kalkıp pantolon ceplerini karıştırmaya başladı. Elini cebinden çıkardığında buruşuk bir kâğıt tutuyordu. Üstünde yazanı okudu.

"Hassir Restaurant."

Petra, diğerlerine bir açıklama yapma gereği duymuştu:

"Kati İstanbul'da yaşıyor. Şehri çok iyi bilir."

Gruptaki iki kadından biri, "Ah ne şanslısınız," dedi bana gülümseyerek. "Gördüğüm en güzel şehir İstanbul."

"Sen Frankfurt'tan başka şehir görmüş müydün?" dedi aralarından biri.

Bu kez hepsi birden bu yeni espriye güldüler.

"Biz çıkalım öyleyse," dedim. "Zaten gideceğimiz yer otele çok yakın."

Gust'un gazeteci arkadaşı şehri kıyısından köşesinden bilen herkesin turist arkadaşlarını sürüklediği Tarlabası'ndaki Hasır'ı seçmişti "tipik" Türk lokantası, daha doğrusu meyhanesi olarak.

"Hesabı ödeyelim," dedi pembe suratın yanında oturan başka bir pembe surat ve garsonun ilgisini çekmek için sesini eskisinden daha çok yükseltip bağırmağa başladı.

Lobide oturan herkes histeri krizine yakalanmış gibi, "Halloü! Halloöü" diyen bu adama bakıyordu. Garson, büyük bir felaket olduğu inancıyla nefes nefese koşarak geldiğinde, lobinin diğer sakinleri de ben de rahat bir nefes aldık.

"Hesap," dedi ikinci pembe surat Almanca olarak. "Ayrı ayrı."

"Hesabı mı istiyorsunuz efendim," dedi garson İngilizce.

"Almanca bilmiyor musun?" dedi adam gene Almanca.

Garsonun Almancası bu soruyu anlamaya yetmişti, "Nein," dedi.

Artık müdahale etmemin uygun olacağını düşündüm.

"Hesabı istiyorlar, ayrı ayrı ödeyecekler," dedim Türkçe olarak.

Garson, anlaşabildiği birini bulduğu için sevinçle bana döndü.

"Hesaplarına yazalım efendim, hepsi otel müşterisi," dedi.

Garsonun önerisini onlara tercüme ettim.

"Olmaz," dedi Gust. "Arkadaşım söyledi, kazık atarlarmış bize. Şimdi ödeyeceğiz."

"İstemiyorlar, şimdi ödeyeceklermiş," dedim. Garsona Gust'un söylediği her şeyi çevirmeme gerek yoktu.

"Peki," dedi garson. Gust'un hesabını söyledi.

"İki birası vardı beyefendinin. Beş milyon lira."

"İki bira beş milyon," dedim Gust'a.

Gust gene ayağa kalktı, ceplerini karıştırıp buruşuk bir on mark çıkardı, garsona uzattı. Garson paraya baktı, "Mark almıyoruz efendim," dedi.

"Mark almıyorlarmış," dedim Gust'a. "Türk lirası yok mu?"

"Yok," dedi Gust. Hâlâ parayı uzatan kolunu indirmemişti. "Resepsiyonda mark bozuyorlar ama."

"Olabilir, ama hesabı markla ödeyemezmişsiniz."

"Saçma!" dedi Gust. "Resepsiyonda bu parayı bozdursun öyleyse."

Pembe suratların biri Gust'a destek verdi: "Evet. Parayı resepsiyonda bozdursun öyleyse."

Gust bir köpeğe kemik gösterir gibi, hâlâ elindeki on markı havada sallıyordu. Ben o parayı önce içlerinden hangisinin burnuna sokacağımı düşünürken, garson, endişeli bir ifadeyle olduğu yerde kıpırdamadan duruyordu.

Birden nerden çıktığını anlamadığım sakallı bir adam bitti yanımızda.

"Hesabı markla mı ödemek istiyorsunuz?" dedi Almanca.

Gust, tercümansız derdini anlatabilmekten duyduğu sevinçle herkesten önce atıldı:

"Evet."

"Burası Türkiye," dedi sakallı adam. "Hesaplar burada Türk lirasıyla ödenir."

"Ama resepsiyonda mark bozuyorlar," dedi Gust, biricik argümanına sıkı sıkı sarılarak ve ses tonu itibarıyla yavaş yavaş ezilmeye başlayarak.

"Ben Almanya'da Türk lirasıyla hesap ödemeye çalışıyor muyum?" dedi her halinden daha önceden Almanlar tarafından Almanlara karşı iyice bilendiği belli olan sakallı adam.

Grup üyeleri birbirlerine kaçamak bakışlar fırlattılar.

"Ama..." diye yeni bir deneme yapmaya çalıştı Gust.

"Aması yok. Burada hesaplar Türk lirasıyla ödeniyor." Tam gidecekken döndü.

"Bir de o kadar yüksek sesle konuşmayın. Rahatsız oluyoruz." Yanımızdan ayrıldıktan sonra arkasından baktım, çaprazımızdaki koltuklardan birine oturup gazetesine gömülmüştü.

Demin İstanbul'u sevdiğini söyleyen kadın, garsona beş milyonluk bir banknot uzattı.

"Bir kahve," dedi İngilizce.

Garson bir yandan kendisine uzatılan parayı alırken, Almanca cereyan eden tartışmayı anlamadığı için merakla bana sordu,

"Ne oldu efendim?"

"Boş verin," dedim. "Hesabı Türk lirasıyla ödeyecekler."

Bayan Bauer ve Otto için resepsiyona not bırakıp otelden ayrıldık. Hasır meyhanesi yürüyerek on dakika uzaklıktaydı.

"Gittiğimiz her yerde kendi küçük dünyamızı yaşatmaya çalışıyoruz, değil mi?" dedi, demin İstanbul'u sevdiğini söyleyen kadın, ekipteki arkadaşlarından ustalıkla sıyrılıp yanımda yürümeye başladığında.

Gülümseyerek, "Hesabı markla ödemek gibi mi?" dedim.

"Evet, mesela. Bira içmek, sosis yemek de öyle. Almanlar hakkındaki banal önyargıların hepsinin doğru olduğunu görmek beni ürkütüyor. Mallorca'ya hiç gittiniz mi bilmiyorum, küçük bir Alman eyaleti kuruldu orada. Bir an bile başka bir ülkede olduğunu düşünmüyor insan. Hava daha sıcak tabii, bir de sürekli güneş var. Ama işte o kadar."

"Siz yurtdışında mı yaşadınız?" dedim. Tecrübelerime göre, kendi halkı hakkında eleştirel olabilmek ancak yurtdışında yaşamış insanlara özgü bir özellikti, hele de karşınızdaki bir Almansa.

Kafasını hızla bana döndürdü, gülerek, "Anlaşıyor, değil mi?" dedi. "Bir Mısırlıyla evliydim, dışişlerinde çalışıyordu, epey yer gezdik, boşanınca kendi mesleğime geri döndüm. Bu film ilk büyük işim sayılır." Başını iki yana sallayarak sürdürdü: "Görüyorsunuz, pek şanslı sayılmam. Başımıza neler geldi."

Canıma minnetti, ben tek bir söz söylemeden konu istediğim noktaya gelmişti.

"Cinayeti mi kastediyorsunuz?" dedim. Bir soru değildi. "Gruptakilerin pek üzülüyormuş gibi bir halleri yok bana sorarsanız."

"Kimse Müller'i iyi tanımıyor. Bir tek..." Başladığı cümlemin sonunu getirip getirmemeye karar veremeyerek durakladı. İstanbul belediyelerinin dünya şehircilik tarihine geçecek icraatı olan iki karış genişliğindeki kaldırımda düşmemek için olağanüstü bir dikkat göstererek yürümeye devam etti. Bir an olsun gözlerini ayaklarından ayırıp bana bakmamıştı.

"Petra mı?" dedim.

Dikkatle yüzüme bakarak, "Ah, siz de biliyorsunuz," dedi.

"Müller'e bu işi Petra'nın ayarlamasını kastediyorsanız, evet, ben de duydum. Ama ikisinin arasında bir ilişki olduğu meşe..." Bana omuz atıp yanımdan geçip giden adamın arkasından bağırmmamak için kendimi zorlukla zapt ettim.

"Petra aralarında bir ilişki olmadığını söylüyor," diye devam ettim, beş dakika önce tanıştığım bu kadınla eski bir arkadaşımın dedikodusunu yapmaya. Kendi adıma gurur verici bir durum sayılmazdı.

Kadının dikkati gene ayaklarına yönelmişti. "Bence de aralarında bir ilişki yoktu," dedi.

Bu ilginçti işte.

"Neden?" diye sordum, yüzünü görmek için öne doğru eğilerek.

İzin isteyip koluma tutundu, ötekilerin duymaması için ağzını kulağıma yaklaştırdı ve kısık bir sesle konuşmaya devam etti. Grubun en arkasında kalmıştık, aslında bizi duyabilecek kimse yoktu çevremizde.

"Müller'e nasıl davrandığını gördüm. Berlin'de, havaalanında Müller onu belinden tutmuştu, yüzünde belirgin bir tiksinti ifadesiyle adamın elini itti ve hemen yanından uzaklaştı. İstanbul'a geldikten sonra da bir kez kahvaltıda ikisini yan yana gördüm. Ben... Fazla abartmak istemiyorum, ama ben böyle şeyleri hissederim. Bir erkekle potansiyel de olsa ilişkisi olan bir kadın ona böyle davranmaz. Aralarında bir şey olmadığından eminim." Dudaklarını büzüp devam etti. "Hiçbir zaman da olmayacaktı bence."

"Ama gene de ortada Petra'yla öldürülen adam arasında ilişki olmadığını gösteren somut bir şey yok," dedim.

"Oh, somut bir şey mi?" Yere eğdiği başını kaldırıp, daha ne olacak der gibi bana baktı.

Grubun doğal lideri Bay Gust, en önden bize sesleniyordu, bağırarak daha Hasır'a ulaşmadığımızı söyledim.

"Peki, sizce bu cinayeti kim işlemiş olabilir?" diye sordum kadına. Bu konuda da bir fikri olduğundan emindim:

"Bence ekiptekilerden biri değil. Dışarıdan biri. Belki o gece bir fahişe çağırmıştı." Durdu, içini çekti. "Biliyor musunuz, tam fahişelerle yatacak bir adama benziyordu. Kadının parasını ödememiştir, kadın da sinirlenip, cızzz..." Bunu söylerken sağ kolunu kaldırdı, bir nesneyi yere atıyormuş gibi havada parmaklarını açtı.

"Ekiptekilerden biri niye olmasın?" dedim.

"Niye olmasın?" diye tekrarladi. "Ekiptekiler için bir sürü şey söylenebilir. Ama hiçbiri katil olacak yaradılıştta değil," dedi sonunda.

"Bir önsezi..."

"Evet, bir önsezi." Durdu. "Benim önsezilerimi hafife almayın."

Güldüm.

"Petra'yla Müller arasında ilişki olduğu basit bir dedikodu mu yani?" dedim. Bu konu durmadan kafamı kurcalıyordu.

"Bence evet."

"Bu dedikoduyu kim çıkarmış olabilir sizce?"

"Kimin çıkardığını bilmiyorum ama ekipteki herkesi ikna etmeyi başardı." Gene kolumu tuttu. "Baksanıza, siz bile ikna olmuşsunuz." Hınzırca güldü. Hoş bir kadındı aslında, ama benden en çok dört-beş yaş büyük olmasına rağmen giyim kuşamı ve tavırlarıyla şimdiden yaşlı kadın havasına girmişti.

Kendimi dedikodunun büyüsünden kurtarıp çevreme bakınca, Hasır'ı geçtiğimizi fark ettim.

İstanbul müdavimlerin "karakolun yanındaki Hasır" olarak bildiği meyhane, kafaların toslamaması için dikkat edilerek merdivenlerin inildiği bir Tarlabası bodrumundaydı. Akşam rüzgârının serinlettiği Boğaz meyhanelerini, balıkçılarını bırakıp bu sokak arası bodrumunda ne aradığım soranlara müşteriler sözleşmiş gibi hep aynı yanıtı verirlerdi: Hasır'ın mezeleri güzeldir.

Şef garson kapıdaki kalabalık turist grubunu görür görmez, bir el hareketiyle, nedendir bilinmez, hepsi birbirinden kısa boylu komilere masaları birleştirmelerini emretti.

Sonunda oturmayı başardığımızda, hiç de istemediğim bir yere, iki pembe suratın tam ortasına düşmüştüm. Karşımdaki sandalye ise boştu. Oraya birazdan Bayan Bauer'in oturacağını umduğum için yerime itiraz etmemiştim.

Okurları arasında sayılmadığımı Alman gazetesinin Türkiye muhabiri Otto ve Bayan Bauer kapıda göründüklerinde biz mezelerimizi söylemiş, hatta tabakları yarılamiştık. İki

yanımda oturan pembe suratlar, daha önce otelde içtikleri biraların da etkisiyle olsa gerek, sarhoş olmaya bile başlamışlardı. Bayan Bauer umduğum gibi benim karşımdaki boş sandalyeye değil, masanın öbür başındaki Gust'un yanına oturmayı tercih etmiş ve uzaktan duyabildiğim kadarıyla, oturur oturmaz neden geç kaldıkları konusunda hesap vermeye başlamıştı: Öncezisi gelişkin olmayan biri bile bu ikisinin arasında bir ilişki olduğunu anlardı.

Çaresizlikten, tam karşımda oturan Otto'yla konuşma girişiminde bulundum.

"Bay Gust söyledi, siz de İstanbul'da yaşıyormuşsunuz," dedim.

"İstanbul'da çalışıyorum demek daha doğru olur," dedi. İstanbul'un yaşanacak bir yer olmadığını mı ifade ediyordu?

"Memnun değil misiniz buradan?"

"Hayır, hiç değilim. Nasıl memnun olayım ki?" dedi.

"Ben memnunum," dedim. Açıkça beni küçümseyen bir kahkaha attı.

"Siz İstanbul'da yaşamıyorsunuz da ondan. Turistler için bence de son derece cazip bir şehir. Bir kere yemekler harika."

"Ben turist değilim, on üç yıldır İstanbul'da yaşıyorum," dedim.

Tek kaşını havaya kaldırıp bana baktı.

"On üç yıl mı?"

Başımı salladım. "Bir on üç yıl daha da yaşamayı düşünüyorum."

Benimle tartışmaya pek istekli görünmüyordu, tabağındaki zeytinyağlı atom fasulyelere verdi bütün dikkatini, garson ne içeceğini sorana kadar da başını kaldırmadı.

Garsona İngilizce, "Beyaz şarap istiyorum," dediğini duyduğumda, beklediğim fırsatın yüzüme güldüğünü anladım.

"Dilini bilmeyince bir ülkeyi anlamak da, o ülke hakkında yazı yazmak da zor olmalı," diye atladım.. Ne olursa olsun, onunla dalga geçmek iki yanımdaki pembe suratlarla çene çalmaktan daha eğlenceliydi.

"Gittiğimiz her ülkenin dilini öğrenemeyiz," dedi. "Rotasyonla birkaç yılda bir oradan oraya gidiyoruz. Hangi birinin dilini öğrenelim?"

"Ama dili bilmeyince gazeteleri de okuyamazsınız, bir kahvede oturup insanlarla da konuşamazsınız."

"Çevirmenle çalışıyorum," dedi beni başından savmak için gösterdiği son bir çabayla.

"Türkçe bilerseniz İstanbul'u da severdiniz." Bunu romantik bir sesle söylemiştim. Ardından aynı romantik sesle ekledim, "İstanbullu bir şairin dediği gibi, İstanbul'u sevmeyen aşkı bilemez..."

Sonra, birden ciddileştim.

"Cinayetle ilgili haberleri siz mi yazdınız?" Adam hızla birinden ötekine atladığım konular ve haletiruhiyelerim arasında bağlantı kurmaya çalışıyordu şaşkınlıkla.

"Biz tanışmadık, değil mi?" dedi sonunda.

Aramızda duran sardalya tabağının üstünden elimi uzattım, "Adınızın Otto olduğunu Bay Gust'tan öğrenmiştim. Ben Kati Hirşel," dedim.

"Otto Frisch," dedi. Koca parmaklarının arasında elimi birkaç kez yukardan aşağı doğru salladı. "Bana Otto de," dedi.

"Sen de bana Kati," dedim.

O sırada masadaki bütün başların bana doğru dönmüş olduğunu fark ettim: Garson, elinde kâğıt kalem, ana yemek siparişini almak için bekliyordu. Otto'ya elimle bir işaret yapıp, soluma döndüm.

"Balık mı yiyelim?" dedi İstanbul'u seven kadın oturduğu yerden beni görmek için kafasını öne doğru uzatarak.

"Bence evet," dedim, garsonla mevsim balıklar üzerine sohbet etmeye başlamadan önce.

Çipura yenmesine karar verdiğimde, ötekiler hâlâ çıt çıkarmadan beni izliyordu:

"Almancasını bilmediğim bir balık söyledim," dedim.

"Gelince görürüz ne olduğunu" dedi İstanbul'u seven kadın ve arkasına yaslandı.

Otto elini gömleğinin önündeki cebin üstüne koyup, "Bende sözlük var, bakalım," dedi. Gömlek cebinden Steuerwald'in bin sayfalık Türkçe-Almanca sözlüğünü çıkaracak hali yoktu ya, sarı plastik ciltli küçük bir Langenscheidt çıkardı, havada salladı:

"Boşuna bakma, orada yoktur," dedim.

İnatla, "Nasıl yazıldığını söyle," dedi.

Harfleri tek tek söylemeye başladım.

"Gerçekten yok," dedi, uzunca bir süre umutla aradıktan sonra. Bu arada bir süre sessiz kalan pembe suratlar da ağızlarından tükürükler saçarak yeniden birbirleriyle konuşmaya başlamışlardı.

Sağ yanımda oturana, "Benimle yer değiştirir misiniz?" diye sordum.

Böylece, ekibin geri kalanından bir sandalye boyu daha uzaklaşmış, ama iki pembe suratın bira kokulu nefeslerinden de kurtulmuş oluyordum.

Bir kez daha, "Cinayet haberini sen mi yazdın?" dedim Otto'ya.

"Evet. Neden soruyorsun?"

"Yazdıklarımı okudum öyleyse," dedim.

"Pek bir şey yoktu ki yazdıklarımında. Artık bu konuda yeni bir haber yazacağım kadar gelişme olacağını da pek sanmıyorum," dedi.

"Neden?" dedim. Bu konudan umudunu kesmeyen bir tek ben mi vardım yani?

"Hiçbir delil yok. Çözülmesi olanaksız bir cinayet. Bugün bu cinayeti soruşturan komiserle bir röportaj yaptım, yarınki gazetede yayınlanacak. 'Elimizde hiç ipucu yok,' diyor adam. Dosyayı rafa kaldırmaya hazırlanıyorlar. Bu gidişle bir iki gün sonra da kaldıracaklar."

"Kiminle görüştün?"

"Tanır mısın?" dedi, ağzına attığı tepeleme dolu bir çatal sardalyayı yutmaya çalışırken.

"Cinayet masasından birilerini tanıyorum."

Küçük sözlüğün durduğu gömlek cebinden bu kez de bir bloknot çıkarıp, sayfalarını çevirmeye başladı:

"Batuhan Önal adamın adı. Tanıyor musun?"

"Hayır," dedim sakın sakın.

"Bu cinayeti çözemeyeceklerini mi söylüyor yani?"

"Öyle söylemiyor tabii. Adamın söylediklerinden benim çıkardığım sonuç bu. İşin garibi, Alman polislerinin soruşturmaya katılma talebini de ısrarla reddediyorlar. Cinayeti çözemeyeceklerini düşünüyorlarsa, neden yardım almıyorlar, anlamıyorum."

"Hiç ipucu yok demedin mi biraz önce?"

"Evet."

"İpucu yoksa Alman polisi ne yapabilir ki?"

"Mesele de bu ya zaten, Alman polisi olsa ipucu bulurdu."

Yerleri yumruklayarak gülmek için kendimi zor tuttum.

"Alman polisinin bu kadar becerikli olduğunu düşün-' men ne sevimli," dedim. "Benim bildiğim, rehine alanları yakalamak için rehineri öldürmesiyle meşhurdur Alman polisi."

Bloknotunu gerisingeri cebine tıktırırken, kafasını öfkeyle iki yana salladı Otto. Benim anti-Alman polisi tavrımı kesinlikle onaylamadığı her halinden belliydi.

"Sence katil kim?" dedim.

"Bu tür spekülasyonlardan hiç hoşlanmam," dedi asık bir suratla.

"Bir tahmin," dedim. "Hiç loto oynamaz mısın?"

Son söylediğimden iyice rahatsız olmuştu, bu kez cevap bile vermedi. Yalamadan yuttuğu roka garnitürlü çipuralar da bana duyduğu kızgınlığı geçirmeye yetmedi.

Kendimi bile şaşırtan bir sessizlikle balığımı yerken, yan yana eklenmiş bu üç masanın bir ucunda o, bir ucunda ben oturduğumuz sürece Bayan Bauer'le çene çalamayacağım kafama

iyice dank etmişti. Herkesin tabağında kalan son kırıntıları da sıyrmasını bekleyip, yakınlardaki bir kafede bir şeyler içmeyi önerdim. Ekibin büyük çoğunluğu o gün için yeterince yorulduklarını söyleyip, otele geri dönmek istediler. Petra da geceye devam etmeye hevesli olmayanlar arasındaydı.

İsminin Bayan Wolff olduğunu sonunda öğrendiğim İstanbul'u seven kadın, Bay Gust, Bayan Bauer, Otto ve ben, Beyoğlu'nun ara sokaklarından Kaktüs Kahvesi'ne doğru yürümeye başladık. Yolda yürürken iyi bir rehber gibi bilgi veriyordum: Aslında Kaktüs'te yer bulacağımız şüpheliydi, gene de bir şansımızı deneyecek, olmazsa, Beyoğlu'nu çepeçevre kuşatan, resmi rakamlara göre altı bin civarındaki kafe veya bardan birine girecektik. Ruhsatsız çalışanlar da eklendiğinde bunların sayısı on binden fazlaydı.

O gün Berlin'e bilet bulmamdan sonra başıma gelen ikinci iyi şey oldu ve Kaktüs'te henüz boşalan bir masaya doğru kalabalığı yararak ilerledik. Barmen Vahit Bey'le selamlaşmam Bayan Wolff'un gözünden kaçmamıştı.

Oturur oturmaz, "Burada tanınıyorsunuz anlaşılan," dedi.

Alçakgönüllülikle gülümsedim.

Bayan Bauer, kıpkırmızı uzun saçlarını arkaya doğru toplayıp, ensesinin üstünde sallayarak, "Siz Petra'nın kitapçılık yapan arkadaşısınız, değil mi?" dedi. "İstanbul'a geldiğimiz gün havaalanında görmüştüm sizi."

"Hafızanız bayağı güçlü," dedim. O kalabalığın içinde beni fark etmesi, hatta sonradan tanınması takdir edilecek bir durumdu.

Bayan Wolff, koluma dokunarak, "Birbirimize sen diye hitap etsek. Bu resmiyet benim hiç hoşuma gitmiyor," dedi.

"Bence de iyi olur," dedim. Diğerleri de başarıyla onayladılar.

Konuyu cinayete getiren Bayan Wolff oldu. Lafin açılmasını fırsat bilen Otto, biraz önce yemekte bana anlattıklarını masadakilere de tekrarlarken, Bayan Bauer'in yüzünde bir rahatlama ifadesi aradım. Kadın, ya son derece soğukkanlı bir katildi, ya da baştan beri bir türlü tutturamadığım bütün tahminlerim gibi, bu tahminimde de yanılıyordum: Yüzünde tek bir kas oynamamıştı. Bir kez de şok taktiğiyle şansımı denemeye karar verdim.

"Bu cinayetten çıkar sağlayın bir tek sen varsın aslında," dedim Bauer'e, Otto susar susmaz.

Dördü de şaşkın suratlarla başlarını yıldırım hızıyla bana çevirince, durumu toparlamam gerektiğini hissettim.

"Şaka yapmıştım," dedim. "Kültürel bir farklılık... Yanlış anladınız."

Bayan Wolff bir kahkaha attı.

"Bu cinayetin Annette'ye yararı dokunduğu pek söylenemez doğrusu, durup dururken fazladan bir sürü sorumluluk yüklendi," dedi.

"Neden işine yaramasın? Sonuçta terfi etti," dedim sanki kadın orada yokmuş gibi.

"Olayı basite indirgemiyor musun?" dedi Otto.

"Evet, hatta çok basite," dedi Gust.

"Olayın kendisi basit zaten," dedim. "Cinayet basit bir şeydir. Namus, para, aşk, intikam, seks gibi bir motivasyonla adam öldürmekten söz ediyoruz burada, neden karmaşık olsun ki?"

"Katilin motivasyonu bu saydıklarının dışında bir şey de olabilir," dedi Otto. Aklı sıra beni köşeye sıkıştırıyordu.

"Bu söylediklerime bir tane daha ekle," dedim.

Düşündü. O düşünürken benim aklıma cinayetlerin siyasi nedenlerle de işlenebileceği gelmişti ama sesimi çıkarmadım. "Şu anda aklıma başka bir neden gelmiyor," dedi. "Ama motivasyonu her ne ise, ipucu bırakmadan cinayet işlemiş bir katil var karşımızda."

Sağ işaret parmağımı havada salladım.

"Türk polisine göre, İpucu bırakmadan cinayet işlemiş bir katil'. Sen kendin böyle dememiş miydin?"

Bayan Wolff çın çın öten bir kahkaha attı.

"Mis Marple olsa bu cinayeti çözer miydi diyorsun yani?" dedi.

Otto neyi kastettiğimi anlamıştı. Dudaklarını büzdü.

"Düşünüyorum da," dedi Bayan Bauer, "sen haklısın. Bu cinayetten kazanç elde eden tek kişi benim."

"Saçmalama Annette," dedi Gust. Sonra, yalan söylemediğinden emin olmam için doğrudan gözlerimin içine bakarak, "Biz cinayetin işlendiği gece birlikteydik. Annette hiç yanımdan ayrılmadı," dedi.

Benim için yeni bir bilgi değildi, gene de bunu bir kez de herkesin içinde, bizzat bu ikilinin ağzından duymak için epey uğraşmış, hatta bir gecemi feda etmiş sayılırdım.

Gust, masadakilere durumu açıklaması gerektiğini düşünmüş olsa gerekti, "Karımdan boşanacağım. Annette'le birbirimizi seviyoruz," dedi. Bayan Wolff, anlayışlı bir ifadeyle gülümsedi.

Şimdi Gust, sıkı sıkı Bauer'in elini tutuyordu. Göz ucuyla bana baktı. "Kurt'un öldürüldüğü gece sabahın ilk ışıklarına kadar hiç uyumadan..." Lafının devamını getirmeden, Bauer'in kızıl saçlarını eliyle itip, kadının kulak memesine küçük bir öpücük kondurdu. "Bütün gece birlikteydik, Annette su içmek için bile yanımdan ayrılmadı."

"Üzgünüm Miss Marple," dedi Bayan Bauer kadehini burnumun ucuna kadar yaklaştırarak.

SEKİZ

×××

Lale'nin dayanamayıp gazeteye gittiğini, dolayısıyla beni havaalanına götüremeyeceğini bildiren telefonuyla uyandım. Bu durumda sabah sabah bir taksi şoförüne katlanacak olmama rağmen Lale'nin her zamanki gibi erkenden kalkıp işe gitmiş olmasına sevinmiştim.

Fazla oyalanmadan hazırlandım, balkon kapılarını kilitledim, pencereleri kapayıp kapamadığımı defalarca kontrol ettim ve yaklaşık on gün boyunca evde olmayacağımı bildirmek için üst katta oturan ev sahibimi aradım. Evden çıktığımda saat 11'e geliyordu. Aslında, uçağın kalkışından iki saat önce havaalanında olunması gerektiğine inanan pimpirikli bir yolcu değilimdir. Bu sabah erken çıkmamın tek nedeni de, hâlâ varlığından tam olarak emin olamadığım biletimin bir an önce peşine düşmekti.

Şoför havaalanına gitmek istediğimi duyunca, "yolu tarif eder misin abla?" demedi, yol boyunca bağırta bağırta arabesk dinlemedi, bozukluğu olmadığını bahane edip paranın üstüne el koymaya da çalışmadı.

THY gişesinde de her şey yolunda gitti. İsmimi söyledikten üç dakika sonra biletimi elimde tutuyordum.

Kısacası, şanslı günümdeydim.

Gümrüksüz satış mağazalarında alışveriş yapmadan sağa sola bakınarak oyalanıp, birazdan kalkacağı anons edilen uçağa binmek için 11 numaralı kapıya doğru yürümeye başladım.

Uçak kalabalıktı. İçeri girer girmez ağır bir hava yüzümü yaladı. İstanbul'da bu kadar kılıksız insanı bir arada görebildiğim tek yer havaalanındaki Berlin uçaklarıydı. Daha Berlin'e inmeden kültür şoku başlamıştı işte.

Bitmek tükenmek bilmeyen torbalarıyla çuvallarını yerleştirmek için itişen gurbetçiler yüzünden güçlkle yerime ulaştım, saçma sapan bir sohbe başlamak için kurban aradığı fırıl fırıl dönen gözlerinden okunan şişman ve türbanlı yaşlı bir kadının yanına oturdum ve kafamı derhal çantamdan çıkardığım kitaba gömdüm. Yanımda oturan kadının benimle konuşmak için yaptığı girişimi, Berlin yolculuklarında hep yaptığım gibi, Türkçe bilmeyen Alman turist taklidi yaparak püskürteceğim vakit geldiğinde elimdeki romanın daha ilk cümlesini bile bitirmemişim.

"Berlin'de mi oturuyorsun kızım?" dedi yaşlı kadın başörtüsünün yanağının üstüne gelen ucunu içe doğru kıvrırken.

"*leh sprechte leider kein Türkisch,*" dedim gülümseyerek.

"*Ach, so!*" dedi kadın, başını öbür yanında oturan şortlu Alman turiste çevirdi, medet umar gibi.

En ufak bir vicdan azabı duymadan kitabıma geri döndüm. İlk cümleyi bitirmiştim ki, bu kez de hosteslerden biri tepemde bitti. Bana hitap ediyordu. Almanca,

"Özür dilerim, acaba yer değiştirmenizde bir sakınca var mı?" dedi.

"Neden? Yanlış mı oturmuşum?" diye sordum uçuş kartımı bulmak için koltuk cebini karıştırırken.

"Hayır, hayır, doğru yerde oturuyorsunuz," dedi boya küpüne düşmüş benzeyen hostes kız.

"Öyleyse?" dedim.

"Önde iki kadın yolcunun yanına bir erkek vermişler. Kadınlar, biz bir erkekle yan yana oturamayız diyorlar. Uçakta da boş yer yok. Sizden o beyle yer değiştirmenizi rica ediyorum."

Yanımdaki kadını işaret ederek, "Benden değil, ondan rica etseniz," dedim. "Herkesi sevindirmiş olursunuz."

Hostes, sıkıntıyla yanımdaki kadına döndü, bu kez aynı şeyleri ona Türkçe anlatmaya başladı. Türbanlı kadın hostesin ricasını ikiletmedi. Zorlukla, ama Türkçe bilmeyen yol

arkadaşlarından kurtulmaktan duyduğu apaçık sevinçle yerinden kalkıp, ön tarafa doğru yürürken, ben de yanımdaki koltuğa oturacak cinsi sapığı görmek için yerimde doğruldum.

Biraz önce uçağa sokmayı her nasılsa becerdikleri çuvallarını koridorda itişip kakışarak yerleştirmeye çalışan herkes yerine oturmuştu. Ayakta yeni yerine doğru badi badi ilerleyen türbanlı ve hosteslerle konuşan kır saçlı, uzun boylu bir adamdan başka kimse yoktu. Adımı iyice incelemek için olduğum yerde iyice doğruldum.

Analar neler doğuruyordu!

"Bu adam olamaz," diye düşündüm. Hangi akli başında kadın bu adamla değil yan yana, kucak kucağa oturmak istemezdi ki?

Tanrı'nın biz kadınlara bir lütfü olan o şahane yaratık, hosteslere teşekkür edip, yanımdaki boş koltuğa doğru ilerlemeye başladı.

"Umutlanma," dedim kendi kendime. "Olsa olsa tuvalete gidiyordur."

Adam, koltuğumun yanında dikilip, Almanca, "Sizi rahatsız edeceğim," dedi.

Oturduğum yerden kalkıp, geçmesi için yol verdim. İkimiz de yerleştikten sonra, yan gözle kemerini takmasını ve çantasından çıkardığı kalın bir kitapla gazeteleri koltuk cebine yerleştirmesini seyrettim. Konuşmaya nasıl gireceğim konusunda kararsızdım. Uçak havalanana kadar ne kadar parlak ve ne kadar hoş olduğumu anında belli edecek bir giriş cümlesi aradım. Sonunda, "Günebakan'a bir göz atabilir miyim?" dedim, elindeki gazete tomarını işaret ederek.

Düşünceye dalmıştı, irkildi. Başını bana doğru çevirdi. "Maalesef Günebakan almadım. Ama birazdan hostesler gazete dağıtırlar."

Cam kenarında oturan adam öne doğru eğilerek beni süzdü. Demin türbanlı kadına "Türkçe bilmiyorum," dediğimi duymuş muydu? Umurumda bile değildi.

"Berlin'de mi yaşıyorsunuz?" dedim, türbanlı kadın aklıma gelince ondan aldığım ilhamla.

"Yo, İstanbul'da yaşıyorum." Pek konuşkan biri değildi anlaşılın. Kırmızıya kenetlenen bir boğa gibi, bir şeyi kafaya koydum mu, her ne pahasına olursa olsun sonuna kadar giderim. Gene öyle oldu.

"Ben de İstanbul'da yaşıyorum," dedim. Başını aşağıdan yukarıya doğru salladı. "Demin oturduğunuz yerde sorun çıktı galiba," dedim.

"Olup bitenin farkındasınız," dedi.

"Hostes sizinle yer değiştirip değiştiremeyeceğimi bana da sordu," dedim.

"İlk kez böyle bir şey başıma geliyor," dedi. Hâlâ şokta gibiydi. "Normalde business class'ta. seyahat ederim. Bu kez gideceğim çok geç belli oldu, yer bulamadım, mecbur oldum. Uçağa girince karşılaştığım manzara da yeterince ürkütücüydü zaten, ama bir de bu olay..." İnanamıyormuş gibi kafasını salladı. "Bu şekilde, hostesin çağrılıp, biz bu adamla yan yana oturmayız denmesi. Âdeta bana yönelik kişisel bir şey varmış gibi..."

"Yok canım," dedim. "Bana tuhaf gelmedi aslında. Şehirlerarası otobüslerde bayan yanı yok mudur, uçakta neden olmasın?"

Güldü.

"Siz epey uzun zamandır Türkiye'de yaşıyorsunuz galiba."

"Yeterince uzun," dedim.

"Kadınların yan yana oturmasına itirazım yok, ama..."

Olup biteni fazlasıyla ciddiye alıyordu.

Sözünü kestim, "Bence hiç kafaya takmayın," dedim. "Eminim sizinle yan yana oturmak için can atan bir sürü kadın vardır," diye de eklemem için kendimi zor tuttum.

Uçak Berlin üzerinde alçalmaya başladığında, ahbablığı ilerletmiştik. Uluslararası ticaret davalarına bakan bir avukattı ve dolaylı sorularıma verdiği yanıtlardan anladığım kadarıyla bekârdı, hatta sevgilisi dahi yoktu. Avukat olmasını bile anlayışla karşılamak mümkündü de, bu haliyle nasıl bekâr kalabildiğine bir türlü akıl erdiremiyordum. Lale'nin İstanbul'daki bütün cazip erkeklerin ya evli, ya da eşcinsel olduğu yönündeki senelerdir aksi ispatlanamayan tezi,

bir aksilik olmazsa bu kez fos çıkmak üzereydi. Selim'in, yani üç saatlik uçak yolculuğunda alt tarafı yan yana iki koltukta oturduğum bu adamın, hadi evli olmadığı neyse de, eşcinsel olmadığından nasıl bu kadar emin olabildiğimi sorduğunuzu duyar gibiyim. Sağımı solumu inceleyen gözlerinden söz etsem, ya da Bayan Wolff'un dün gece dediği gibi, "Benim önsezilerime güvenin" desem, yeterli olur mu? Önsezilerimin cinayet çözümlmek konusunda pek de güvenilir olmadığını düşünecek, daha da ileri gidip ifade edecek okurlar çıkabilir, onlara da şu kadarını söyleyeyim: Herkesin bir uzmanlık alanı vardır, benim uzmanlık alanım da, şimdilik, katil yakalamak değil.

Selim, bir zamanlar Doğu Berlin sınırları içinde kalan, kenti ikiye bölen duvar yıkıldıktan sonra da, akıtılan oluk oluk paralarla yuppie eğlence merkezine dönüştürülen Gendarmenmarkt'taki Hilton Oteli'nde kalacaktı.

Kentin dış mahallelerinin ötesine çirkin bir tepsi gibi yayılan Tegel Havaalanı'nın önünde kuyrukta bekleyen taksilere yürürken, "Önce seni bırakayım, ben oradan otele geçerim," dedi.

"Ben doğrudan hastaneye gideceğim," dedim. "Bavulun ne olacak?"

Çocukluğumdan beri az eşyayla seyahat etmeyi öğrenemediğim için, nereye gidersem gideyim, bavullarımın sorun yaratmasına da alışmışım.

"Hastaneye götüreceğim," dedim. Sıranın en önünde duran taksinin yanına gelmiştik. Taksi şoförü bizi görünce bagajı açmak için koştu.

Selim, "Sen nerede kalacaksın?" dedi. "Annemin evinde kalacağım, ama anahtarı almam lazım, bir an önce anneme bakan doktorla da konuşmak istiyorum. Yani önce hastaneye gitmem şart," dedim.

Taksi şoförü kaşla göz arasında eşyaları bagaja doldurup, direksiyonun başına geçmişti.

"Önce Urban Hastanesi'ne, oradan devam edeceksiniz," dedim.

"Ben senin bavulunu da otelime götüreyim, işin bitince gelip alırsın," dedi Selim.

Boğazıma bir şey takılmış gibi öksürdüm.

"Uzak mı hastaneyle otel?"

"Yo," dedim. Benim yaşımda ve sevgilisi olmayan her kadın, zaman içinde erkeklerin davranışlarından sonuç çıkarmayı öğrenir. Selim'in son beş dakika içinde arka arkaya yaptığı iki tekliften çıkardığım sonuç; benimle, en az benim onunla ilgilendiğim kadar ilgilenmekte olduğuydu. Erkekler, kadınların aksine hiçbir şeyi salt iyilik adına yapmazlar, mutlaka kendilerince bir planları vardır. Bu durumda, iki ihtimal vardı: Selim, ya beni gözüne kestirdiği için bavulumu ve beni oradan oraya taşıyordu, ya da, iyi bilmediği bir şehirde yalnız kalmamak için bana yapışmıştı.

Olumsuz düşüncelerimi şimdilik bastırıp, durumun tadını çıkarmaya karar verdim: Zaten kendi kendimi flört sorunlarıyla yiyip bitiremeyecek kadar hastanede yatan anneme konsantre olmuşum.

"Yaşlılarda kırıklar geç iyileşiyormuş," dedi annem. Her görüşmemizde âdeta daha da küçülen mor damarlı ellerini beyaz hastane nevresiminin üstüne, yan yana koymuştu.

"Manikür zamanın gelmiş," dedim, sol eline dokunarak, konu değişsin diye. Neredeyse bir saattir sürekli hastalıklardan ve hastaneden konuşuyorduk.

"Peh," dedi.

Kendini berbere gidecek kadar iyi hissetmediğinden beri, yani son dört yıldır, her on beş günde bir kadın eve gelip manikür yapıyor, ayda bir kez de saçlarını boyuyordu.

"Şimdi manikürcüyle uğraşacak halim yok," dedi, ama bakışlarını ellerinden alamıyordu. Hemen yarın hastaneye bir manikürcü getirmeye karar verdim.

"Burada öyle bir şey istemiyorum," dedi düşüncelerimi okumuş gibi. "Sakın!" diye de ekledi.

"İlla bir şey yapmak istiyorsan, yarın bana doğru düzgün bir kahve getir. Bulaşık suyu gibi bir şey veriyorlar. Bu özel sağlık sigortasına yıllardır neden bu kadar para veriyorum, iyi bir kahve bile içemeyeceksem? Tek başıma bir odada kalıyorum, işte o kadar. Neyse, buna da şükürler olsun. İki kişilik bir odada yanımda bir Türk'le kalsam buradan ölümü çıkarırdınız. Burası hastane mi, mesire yeri mi belli değil. Bunların bir tanesi hastaneye yatıyor, yüz kişi ziyarete geliyorlar. Hem..." Yatağında hafifçe doğruldu, arkasındaki yastıkları düzeltmemi işaret etti.

"Almanca da bilmiyorlar. Hastabakıcı Türk'e, 'Türkiye'deki Türkler sizden daha iyi Almanca konuşuyorlar,' dedim, hiç kılı kıpırdamadı. Peh. Entegrasyonmuş. Bak, şimdi de bizim paramızla entegrasyon kursları açacaklar Türkler için. Bayan Hirschel vergileri ödesin." Elini kalbinin üstüne koydu.

Baş ucundaki etajeri işaret etti. "Şu gazeteyi versene bana." Sayfaları hışırdatarak çevirip, gazeteyi yüzüme doğru salladı. "Bak, kendin de oku."

"Ben çıkınca gazete alırım anne. Doktorunla konuşup gideceğim. Sen de dinlenmelisin. Sonra tansiyonun çıkıyor."

"Evet, tansiyonum çıkıyor. Sinirlenmemem lazım," dedi. Yüzündeki kahverengi lekelerin arasında kaybolan gamzeleri öptüm. "Gidiyorum," dedim.

"Önce şu Türk hastabakıcıyı çağır bana."

"Bana söyle ne istiyorsan."

"Hayır, hastabakıcıyı çağır." Hastabakıcı kapıdan girerken, ben çıktım.

Hastanenin önünde bekleyen taksilerden birine binmeyip, kafamı toplamak için biraz yürüdüm. Nöbetçi doktor, istediğim zaman annemi hastaneden çıkarabileceğimi söylemişti. Bütün mesele, evde bakımını sağlayabilmektir.

"Size tavsiye edebileceğim çok iyi huzurevleri de var," demişti doktor. Bunun için önce annemi huzurevinde kalmaya ikna etmeliydim ki, bu bana olası görünmüyordu.

Hızla yürümeye devam ettim. Kendi kendime konuşarak, anneme mantıklı gelebilecek cümleler bulmaya çalışıyordum. "Orada daha iyi bakılırsın anne," diyordum örneğin. "Hem de bir sürü arkadaşın olur." "Büyük şehirlerde yaşamak yaşlılar için zor." "İstediğin yerde bir huzurevi buluruz. Mallorca'da bile Almanların kaldığı bir yer varmış. Çalışanlar da Alman'mış hatta. Ya da Karaorman'da..."

Selim'in kaldığı otelin önüne geldiğimde hava hâlâ alacakaranlıktı. Döner kapıdan içeri girdim. Resepsiyondaki kızlardan en sevimli görünenine gülümseyerek yaklaştım. Ağzımı açana kadar Selim'in soyadını bilmediğimin farkında değildim.

"Buyurun," dedi resepsiyonist kız, hâlâ kapatamadığım ağızıma bakarak.

"Otelinizde kalan biriyle görüşecektim, ama soyadını bilmiyorum," dedim. "Bir Türk, bugün akşamüstü geldi. İsmi Selim." Sıkıntıdan ateş basmıştı.

"Aslında müşterilerimizin oda numaralarını söylememiz yasak, ama..." Çevresine bakındı. "Bir seferlik istisna yapayım." Güldü. "İsmi nasıl yazılıyor?" Tek tek harfleri söyledim. Kız önündeki bilgisayara gözlerini dikti, bir süre sesi çıkmadı. Klavyenin üzerinde hızla hareket eden parmaklarının çıkardığı tıkırtıları duyuyordum.

"Buldum, Öztürk," dedi tıkırtılar kesilince. "Herhalde bu bir Türk soyadı, değil mi?"

Gülerek başımla onayladım.

"Oda numarası 532. Buradan telefon edebilirsiniz." Önünde duran telefonu tuşlayıp, ahizeyi bana uzattı.

"Hemen aşağıya geliyorum, çıkıp bir şeyler yiyelim," dedi Selim sesimi duyar duymaz.

Aslında yemek yemekten çok, bir duş almaya ve televizyonun karşısına uzanıp uyduruk bir film izlemeye istekliydim ya, bavulumu sürükleye sürükleye annemin evine gitme fikri de

hiç içimi açmıyordu. Lobide asansörü görebileceğim bir koltuğa oturdum, beklemeye başladım.

Selim, çok değil, iki dakika sonra asansörden indi. Mideme kramp sokacak kadar yakışıklıydı. Bana doğru yürürken bedenini inceledim; yanımda durduğunda da, yüzünü inceledim. Hâlâ koltukta oturuyordum. Eğilip elimi tuttu, beni ayağa kaldırdı. Boyu benden çok uzun değildi. Gözlerinin içine bakıyordum... Ton ton yeşilin, kahverengi harelerle buluştuğu gözlerine. Elimi avcunun içinde tuttu, beni kendine çekti, yanağını yanağıma bastırdı. Pürüzsüz ve tıraş losyonsuzdu yanağı. İnsan kokusunu, erkek kokusunu içime çektim. "Boş ver yemeği, gel yukarı çıkalım" diye fısıldamak istedim kulağına, kendimi tuttum.

"Nereye gideceğiz yemeğe?" diye sordum.

"İyi bir kebabçı varmış yakınlarda," dedi. Suratı ciddiye.

Sürekli bira içen Almanlarla, sürekli kebab yiyen Türklerden nefret ettiğimi o anda anladım.

"Yoksa, bavulunu alıp annenin evine mi gitmek istiyorsun?" dedi. Şimdi, muzip bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Avukatlar espri yapmaz sanıyordum," dedim.

"Önyargılı olmak iyi değildir," dedi. Bir kahkaha attım. Resepsiyondaki kız, başını kaldırıp bana baktı ta uzaktan.

Hâlâ el ele lobinin ortasında ayakta duruyorduk. Elimi çektim, koltuğun üstünde duran çantamı aldım. O, bana kapıyı açmak için önden yürürken poposunu inceledim. Hiç fena değildi. Hele de yaşına göre.

Bir müddet konuşmadan yürüdük. Alman "katedralinin önüne gelince, yeniden, "Nereye gideceğiz?" diye sordum.

"Şurada," dedi eliyle ileride bir yeri gösterip, "Borchardt diye bir yer var, parlak bir lokanta değil, bana yemeklerinden daha ilginç gelen de İstanbul standartlarında ucuz denebilecek bir lokantada Alman bakanlarla yan yana yemek yemek. Geçen gelişimde yanımızdaki masada bir bakan oturuyordu. Koruması bile yoktu kadının."

Uzanıp saçını okşamak geldi içimden. Bu iyi Türkler o Türk siyasetçilerini hak ediyorlar mıydı, Allah aşkına?

Borchardt, tam bir pazar akşamı olacağını düşündüğüm gibi sakindi. Gene de, devamlı müşterilerinden birkaçının o saatten sonra da olsa gelebileceğini düşündüklerinden olsa gerek, bizi kapıya yakın masalardan birine oturtular.

Selim, oturur oturmaz peçetesini kucağına yaydı:

"Aslında yemekten önce bir şey içmek isterdim ama çok açım. Sen istersen bir aperitif al," dedi.

"Yo, ben de şarap içerim."

Garson, mönüleri masaya atıp kaçmıştı.

"Bu servis rezaleti de akıl alır gibi değil. Almanya'dan başka hiçbir yerde böyle adamları garson yapmazlar," dedi garsonun arkasından bakarken.

"Bu lokantanın garsonları profesyoneldir herhalde, ama kafelerde çalışanlar hep üniversite öğrencileri de servis ondan kötü," dedim.

"İyi de, kimin çalıştığı müşteriyi ilgilendirmez ki. İster öğrenci, isterlerse duvarcı ustası çalıştırsınlar, ben iyi hizmet almak istiyorum."

"Haklısın," dedim.

İkimiz de şnitzel söyledik. Ve kırmızı şarap.

Siparişleri Almanca verdi. Hem de gayet iyi bir Almancayla.

"Almancayı nerede öğrendin?" dedim, garson yanımızdan uzaklaşır uzaklaşmaz.

"İsviçre'de okudum," dedi.

"Ne okudun?"

"Hukuk tabii."

"Tabii," dedim.

"Sen avukatları pek sevmiyorsun," dedi.

"Sevmiyorum denemez aslında," dedim. "Ne de olsa babam da hukukçuydu."

"Sen çocukken ailenin Türkiye'de yaşadığını söylemiştin değil mi? Babanın işi yüzünden miydi?"

"Pek iş sayılmazdı. Savaştan, daha doğrusu Alman faşizminden kaçmışlar annemle. Babam Yahudi'ydi. Hukuk profesörüydü. 1965'e kadar İstanbul'da yaşadık, sonra Almanya'ya döndük. Babama kalsa dönmezdi ya, annem çok istedi. Abim de, ben de İstanbul doğumluyuz."

"Peki, sen İstanbul'a ne zaman döndün?"

"88'de. Uzun hikâye benim İstanbul'a yerleşmeye karar vermem. Bir haftalığına arkadaşımı ziyaret etmeye gitmişim, 13 yıldır oradayım."

"Peki, oturma izni, çalışma izni falan sorun olmadı mı?"

"Ah, bu hukukçular! Ne tuhaf şeyleri merak ediyorsun," dedim.

Omuz silkti.

"Babam, 1950'lerde Türk vatandaşlığına geçmiş. O dönemde Türkiye'ye sığınanlardan, Türk vatandaşlığına geçen birkaç kişiden biriydi, ölene kadar da vatandaşlığını korudu. Babalar ya da anneler Türk vatandaşı olunca, çocuklar da oluyor biliyorsun."

Kafasını salladı düşünceli düşünceli. Yüzü allak bul-laktı.

"Ne oldu?" dedim.

"Savaşın anıları ne kadar taze diye düşündüm."

"Sadece 50 yıl... Tabii taze. Toplama kamplarından sağ kurtulanlar yaşıyor hâlâ, düşünsene. Ben de bazen inanamıyorum yakın tarihimizde bu kadar derin bir acının yaşandığına."

"Evet," dedi. "Evet. Gerçek olamayacak kadar..." Bir sıfat bulamadı.

O sırada garson servis tabağının hemen tamamını kaplayan koca bir şnitzeli önüme koymuştu. İlk lokmadan, büyüklüğüne rağmen şnitzeli zorlanmadan bitirebileceğim sonucunu çıkardım.

"Sen kendini nasıl hissediyorsun?"

"Ne demek kendimi nasıl hissediyorum?"

"Hangi kültüre daha yakınsın?"

"Ben İstanbulluyum," dedim. "Dünyada kendimi ait hissettiğim tek yer İstanbul. Belki de kendimi ait hissetmemde sakınca olmayan tek yer İstanbul olduğu için İstanbulluyum... İnsan bir noktadan sonra, yaşadıklarından hangisinin kendi seçimi, hangisinin kendisine dayatılanlar olduğunu ayırt edemiyor. Kapı gibi Türk pasaportum var bak, ama ben Türkiye'de bir Alman'ım. İyi Türkçe konuşan bir Alman. Alman pasaportuma ve Katolik anneme rağmen, Almanya'da yaşarken de Yahudi'ydim."

Yemekten sonra otele döndüğümüzde, resepsiyondaki kız hâlâ onu bıraktığımız yerde oturuyordu. Karşılıklı gülümsedik.

"Yukarı gelir misin, yoksa bavulunu aşağıya mı getireyim?" diye sordu Selim.

"Getirirsen ben hiç çıkmayayım," dedim. "Yorgunluktan ölüyorum."

Hızlı hızlı asansöre doğru yürürken, "Hemen dönerim," diye seslendi. Zaman geçirmek için lobideki dükkânların vitrinlerine baktım. Ne tuhaf şeyler satıyorlardı.

"Hadi," diye kulağıma fısıldadığında hafifçe irkildim. Elinde bavulum, tam arkamda duruyordu.

Bavulu almak için uzandım. "Seni götüreyim," dedi.

"Daha neler?" dedim.

"Seni evine götüreceğim," dedi üstüne basa basa ve kapıya doğru yürüdü. Arkasından koştu.

"Gülünç olma, şuradan taksiye binip gideceğim," dedim.

"Sen Alman'sın," dedi kıkır kıkır gülerək. "Ucuz olsun diye metroyla gitmeye kalkarsın şimdi. Gözümle görmeden eve taksiyle gittiğine inanmam." Geçmem için kapıyı açarken, hâlâ gülüyordu.

Taksi annemin evinin önünde durana kadar, şoföre adresi söylemek dışında bir daha konuşmadık.

"Yarın akşamüstü seni otelden arayayım mı?" diye sordum inmeden önce.

"Yarın programım çok yoğun, kaçta otelde olacağımı bilmiyorum," dedi.

Bozulduğum belli olmasın diye başımı öbür tarafa çevirdim ve kapıyı açıp kendimi dışarı attım. O da peşimden indi. Yüzümün sinirden kıpkırmızı olduğuna emindim. Yere bakıyordum.

Elimi, daha doğrusu parmaklarımın ucunu tuttu, küçük bir çocuğa mevsimlerin neden değiştiğini anlatır gibi, "Telefonlaşmamıza gerek yok, yarın akşam saat 8'de buluşalım," dedi. "Benim çok sevdiğim bir Tayland lokantası var, Doğu'da, Prenzlauer Allee'de, orada yemek yiyelim." Sağ eliyle tuttuğu elimi bırakmadan, sol elini ceketinin ceplerine pıt pıt vurup, kâğıt kalem aradı.

"Bende var," dedim. Çantamdan küçük ajandamı çıkardım. Defteri taksinin üstüne koyup adresi yazdı.

"Ezbere mi biliyorsun?"

"En sevdiğim lokanta, nasıl bilmem?"

Defterimi tekrar çantama attım, yanağımı uzattım.

"Bir dakika, bavulunu yukarı çıkarayım," dedi.

"İyice abarttın artık," dedim.

Camdan kafasını içeri uzatıp, kıpırdamadan yerinde oturan şoförden bagajı açmasını rica etti.

DOKUZ

×××

Sabah gözümü açtığımda kendimi dünyanın en mutlu kadını hissetmediğimi fark edip şaşırđım. Yaşlanmanın sevmediğim yanlarından biri de, görev bilincimin her geçen gün daha da artması: Sorumluluklarımı unutup, aşka meşke yoğunlaşmamı engelliyor bu durum.

Duşa girdiğimde de aklımda Selim değil, annem vardı: 43 yaşındaki bir kadın için içler acısı bir hal. Bacaklarımdan hâlâ sular süzülürken abim Schalom'u aradım.

Telefonu Ute açtı, yengem. "Berlin'de misin?" diye sordu. "Evet," dedim. "Annemi hastaneden çıkarıp, bakılacağı uygun bir yer bulmamız gerek."

"Schalom'u çağırayım, bekle," dedi.

Telefonu kapar kapamaz giyinip, kahvaltı etmek için dışarı çıktım, kanal boyunca sıralanan kafelerin kapılarına astıkları mönüleri okuyarak yürüdüm. Annemin evi, bu semte ve Türklere mesafeli Almanların "küçük İstanbul" dediği Türk mahallesi Kreuzberg'dedir. Hayatında bir adet İstanbul kartpostalı görmüş biri bile bu sefil muhite küçük İstanbul demez ya, o da ayrı mesele.

Eskiden, "yanından Berlin duvarı geçen semt" olduğu için, işçi sınıfından Almanlar dahi Kreuzberg'e yerleşmek istemezdi. Bu yüzden, kentin duvarlı zamanlarında kiralar alabildiğine düşüktü. 1965'ten itibaren "Gastar-beiter" olarak gelen Türkler de, ucuz olduğu için Kreuzberg'e yerleşmişti zaten. Önce işçiler, sonraları, benim öğrencilik yıllarımda da solcu Almanlar... Türkler dışındaki "misafir işçiler", geldikleri ülkelerdeki ekonomik koşulların düzelmesiyle, yavaş yavaş Almanya'yı terk ederken, o yıllarda gelenler arasından bir tek Türkler, evlenerek ve bol bol çocuk doğurarak Kreuzberg'de yaşamaya devam ettiler.

Göçmenlerin varlığına anlam verebildiğim bu semtte annemle babamın neden yaşadıkları sorusunun yanıtı ise, şu yaşıma kadar çözemediğim bir muammadır. İstanbul'dan döndüğümüzde babamın burada yaşamak istediğini tahmin ediyorum ama o öldükten sonra dahi annem evden taşınmamış, Türklere öfkelenerek burada yaşamaya devam etmişti. Türkçe konuşarak çevresinde şaşkınlık yaratmayı sever annem. Gene de, bunca yıl, haftada bir iki kez Kreuzberg'deki Türk marketlerinin birinde, türbanlı bir kasiyer kızın, "Aaa teyze, Türkçeyi nereden biliyorsun?" dediğini duymak için bu semtte yaşadığını düşünmek saçma değil mi? Üstelik, kızların kendisine "teyze" demesine de sinirlenir, aldığı zeytinleri kafalarına atmamak için kendini zor tuttuğunu söylerdi.

Bazen, annemin Kreuzberg'den taşınmamasının su sevgisiyle ilgili olduğunu düşünüyorum. Münihli olmasına rağmen, çocukluğu Hamburg'da geçen annem, Trier'li babamın aksine hep denizle kucak kucağa yaşamış bir kadındır. Fazlasıyla Müslüman bulup, hiçbir zaman sevmediği İstanbul'da savaş bittikten sonra da yıllarca kalmayı kabul etmesi de bu su sevgisiyle ilgiliydi, sanırım. Berlin'de gözün görebileceği yegâne su, çevredeki gölleri saymazsanız, dolanarak şehri saran su kanalları ve Spree nehridir, annem de kanal kıyısındaki evini sever, Kreuzberg'i değilse bile.

Bazı sabahlar evden çıktığında, kanalın Boğaz gibi koktuğunu söylemişti geçen gelişimde. "İstanbul'u özlüyorsun galiba," dediğimde, sinirlenmişti.

Berlin'e ziyaret maksatlı gelişlerimin birinde keşfettiğim, İstanbul'da hafif metro denen "yerin üstünden geçen metro" manzaralı kafeye gitmeye karar verdiğimde, Paul-Lincke-Ufer'deki kafelerin kapılarına astıkları mönüleri okumuş; orada, dışarıda, kararsız durduğumu gören bir garsonun koşarak yanıma gelmesini, "buyurun efendim, çıtır çıtır simit var, bal kaymak var, sele zeytini var," demesini boş yere beklemiştim.

Kanalı arkama alıp, Manteuffel Caddesi'ne döndüm. Hem manzarasını, hem de kahvaltılarını sevdiğim Cafe Morgenland bu caddenin, Türkler'in Gülizar dediği Görlitzer metro istasyonuna açıldığı yerde, tam köşe başındaydı.

Mönüdeki İtalyan salamlı kahvaltılarda aklım kalarak, ama deli dana krizi nedeniyle onları es geçerek, sadece peynirden oluşan bir kahvaltı söyledim.

Kahvaltının gelmesini beklerken çantamdan bloknotumu çıkardım, annemi huzurevine gitmeye ikna etmek için dünden beri aklımda biriktirdiğim argümanları alt alta yazdım; karşılıklarına da onun huzurevine gitmemek için kullanabileceklerini.

O gün öğleden sonra elimde kahve dolu bir termosla hastanedeki odaya girdiğimde, kendimi dersine iyi çalışmış bir öğrenci gibi hissediyordum.

Prenzlauer Allee'deki Tayland lokantasının önünde kuyrukta beklerken bir sigara yaktım, dumanını sevinçle havaya üfledim.

Huzurevi lafı ağzımdan çıkar çıkmaz annem,

"Ben de uzun zamandır bunu düşünüyorum," demişti. "Zaten Berlin'de pek arkadaşım kalmadı; ölmeyenler de huzurevlerine taşındılar." Kendini ikna etmeye çalışır gibi eklemişti: "Benim için de en iyisi bu olacak."

Şaşırılmışım. Nedense, hiçbir yaşlının, hele de annem gibi bir kadının huzurevine gitmek istemediğine inanırım, belki de ondan. Belki değil, elbette ondan. Abim haklıydı. Ben bazı konularda, neyse ki her konuda değil, Türkler gibi düşünmeye başlamışım: Bir insanın huzurevine yatmasının büyük bir felaket olduğuna inanıyordum. Oysa Almanya'da huzurevleri gündelik hayatın bir parçasıydı, her keseye göre bir yer de bulunuyordu.

Hastaneden çıkınca, annemin, hayatında ilk kez "normal" bir kadın gibi davranmasını kutlamak için yakındaki bir kafede iki kadeh köpüklü şarap içmiş, ardından da, Oranien Caddesi'ndeki en sevdiğim kitapçıya gitmişim. Bu akşam için hazırlanmaya başlayana kadar evde ayaklarımı uzatıp biraz kitap bile okumuştum. Şimdi ise, Selim'le randevulaştığımız lokantanın önünde, sokaklara taşan müşteri kuyruğunda beklemekteydim.

"Dalmışsın," dedi bir ses. Selim. Koca bir evrak çantası vardı elinde, üstünde de bej ketenden bir takım elbise. Kravatını gevşetmişti.

Cıvıltısı kendi kulaklarıma bile yabancı gelen bir sesle, "selam," dedim.

Başıyla beni selamladı ve tam arkasında duran takım elbiseli bir adamı gösterdi.

"Sizi tanıştırayım. Jean... Kati..." Soyadlarımızı söylememişi. Adamla el sıkıştık.

"Fransızca biliyor musun?" diye sordu bana.

"Pek iyi değil," dedim.

"Almanca konuşalım," dedi Jean'a bakarak.

Sıra bize gelmişti; mutfağa yakın dört kişilik bir masaya oturduk.

Selim mөнüyü incelerken, hakkımdaki en önemli bilgiyi verdi arkadaşına.

"Kati avukatlardan pek hoşlanmıyor. Aslında babası da hukukçuymuş ama..." Cümlesini heyecanla tamamladı, "Sahi, babanın adı neydi? Belki de tanıyoruzdur."

"Abraham Hirschel," dedim. Jean atıldı. Kulaklarına inanamıyormuş gibi, "Ceza hukukçusu Abraham Hirschel senin baban mı?" diye haykırdı.

"Evet," dedim. Babamın adını duyanların tepkisine alışmış, hatta şaşkınlıklarından zevk almayı bile öğrenmişim.

"Bir ceza hukuku dehasıydı baban."

"Öyle derler," dedim gururlanarak. "Sen de ceza avukatısın anlaşılın?" Başını salladı.

"Sen," dedim karşımda oturan Selim'e, "tanımıyor musun babamı?"

"Tanıyorum, daha doğrusu ismini biliyorum, Türk hukukuna olan katkılarını... Ama ceza bana o kadar uzak bir alan ki..."

"Selim anonim şirketlerde genel kurul toplantıları yapıyor," dedi Jean, Selim'in lafını ağzına tıkıp, alayla.

Taylandlı garson elinde bir bloknotla masanın yanında dikilmişti.

"Ben bira içeceğim, size de şarap içmemenizi tavsiye ederim," dedi Selim.

Jean'la ikimiz de bira söyledik.

"Buranın yemekleri çok iyidir ama görüyorsunuz işte," lokantanın içini gösterdi. "Şarap içilecek bir yer değil. Tam halk lokantası," dedi fısıldayarak.

"Sen bana bir yemek tavsiye et," dedim.

"Balık seversen 79 numara çok iyidir. Kurutulmuş balık. Tayland sebzeleriyle pişiriyorlar. Ama acı yiyemiyorsan başka bir şey söyle."

"Acı severim," dedim. "Ben 79'u istiyorum."

Selimle Jean, buharda pişmiş kerevizli alabalık ısmarladılar.

Yemeklerden önce mutlaka ellerini yıkadığını söyleyerek kalkan Jean'ın ardından, Selim masanın üstünden bana doğru uzandı.

"Kusura bakma," dedi. "Seninle baş başa kalmayı tercih ederdim, ama Jean'ın yarın Brüksel'e dönmesi gerekiyor, sadece bu gece iki laf etmeye vakti vardı. Mecbur kaldım onu da getirmeye."

"Sorun değil," dedim anlayışlı, görmüş geçirmiş bir kadın gibi. Selim başparmağıyla elimi hafif hafif okşayarak, bu tavrımdan dolayı sessizce beni kutladı.

Jean temiz elleriyle ceketini çıkarıp, sandalyesinin arkasına asarken, "İstanbul'da yaşayan birinin Berlin lokantalarını senden daha iyi bilmesi tuhaf değil mi?" dedi. Anlaşılan Selim ona benim hakkımda pek bir şey anlatmamıştı.

"Ben de İstanbul'da yaşayan biriyim," dedim.

"Baban son olarak Berlin'deydi diye hatırlıyorum."

"Evet, ama ben geri döndüm İstanbul'a."

Tek kaşını havaya kaldırdı. "Memnun musun?"

"Çok. 13 yıl oldu."

Düşünceli düşünceli başını salladı.

"Ah!" dedi aklına bir şey gelmiş gibi parmaklarını şıklatıp. "Gelirken takside Selim'e sordum, bilmiyordu. İstanbullu olduğuna göre belki de sen bilirsin. Bu cinayet olayı... Gazetede okudum..."

Kalbim küt küt atmaya başlamıştı. Sözünü kestim.

"Hangi cinayet?" İstemsizce ağzımdan döküldü, "Müller cinayeti mi?"

"Bak," dedi Selim'e dönüp. "Gazete okuyanlar biliyor."

"Kati'nin ilgi alanına giriyor bu konular," dedi Selim.

"İlgi alanı da ne demek?"

"Kati cinayet romanları satıyor. İstanbul'un cinayet romanları satan tek kitapçısı." Araya girip, "Sen ne soracaktın demin?" dedim Jean'a.

"Ne oldu, diye soracaktım. Katil bulundu mu?"

"Bulunmadı, galiba da bulunamayacak. Dünkü Westdeutsche Zeitung'da. bu olaya bakan komiserle yapılmış bir röportaj vardı. Anladığım kadarıyla polisin elinde tek bir ipucu yok. Çözülmeden kapanıp gidecek cinayetlerden biri daha." Bunu söylerken, ilk detektiflik girişimimin başarısızlıkla sonuçlanmasının beni içten içe ne kadar üzdüğünü fark etmiştim.

"Alman polisinin soruşturmaya katılmak istememesi ilginç," dedi Jean sigarasını yakarken.

"İstemediklerini nereden çıkarıyorsun?"

"İsteseler katılırlardı."

"Bildiğim kadarıyla talepleri reddedildi."

Söylediğimden iyice emin olmak için tekrarladı.

"Soruşturmaya katılmak istediler ve talepleri ret mi edildi? Bu ilginç işte, emin misin?"

"Neden ilginç olsun?"

Düşünceli düşünceli kulağını kaşıdı. "Öldürülen kişinin vatandaşı olduğu ülkenin polisi, cinayetin işlendiği ülkedeki soruşturmaya katılmak isterse, bu talep genellikle reddedilmez de

ondan. Hele hele Türkiye ve Almanya gibi adli ilişkilerin yoğun olduğu ülkeler arasında... Niye reddettiler acaba?" Son cümleyi kendi kendine konuşur gibi söylemişti.

Selim bir kahkaha attı.

"Uzun uzun düşünmeye hiç gerek yok sevgili arkadaşım. Türkleri biraz tanışan, bunun hayret edilecek bir şey olmadığını bilirdin."

"Nasıl yani?" dedi Jean. Hâlâ kulağını kaşıyordu.

Selim dudaklarını büzerek, "Milli hâkimiyet diye bir şey duymadınız mı?" dedi. İşaret parmağıyla beni gösterdi, "sen bilirsin bizim nasıl milli hâkimiyetçi olduğumuzu."

"Söyleyeceklerini benim de anlayacağım şekilde söyleyen," dedi Jean. Alçakgönüllülük gösteriyordu.

"Türk polisi kendi egemenlik alanı içinde başka bir ülke polisinin yardımıyla cinayet çözmez. O cinayet çözülmeden kalır, ama elin polisinden yardım alınmaz. Türk devleti içişlerine kimseyi karıştırmaz. Hele hele polisin işine devlet bile karışamaz."

Gözlerimi devire devire, "İyi de," dedim. "Polis, 'delil yok' diyor. Demek ki parmak izi yok, tanık ifadesi yok, kan yok, cinayet mahallinde bulunan kopuk bir düğme yok, saç teli yok. Daha da önemlisi, adamı öldürmek için kimsenin motifi yok. Böyle bir cinayeti nasıl aydınlatacaklar, bana söyler misiniz? Türk polisinin bulamadığı delili Alman polisi mi bulacak?"

"Neden olmasın," dedi Jean omuz silkerek.

"Neden olsun?" dedim. "Alman polisinin ne kadar beceriksiz olduğunu bilmiyormuş gibi konuşuyorsun. Bir bankada çalışan iki kızın rehine alındığı soygun teşebbüsünü hatırlamıyor musun? Rehinelere birini polis öldürmüştü, soyguncular değil."

"Haklısın, rehine olaylarında beceriksizler, ama cinayet çözme konusunda Alman polisi iyidir. Bir de teknoloji meselesi var tabii: Almanların elindeki aletler daha iyi, bu kadar basit."

"İşte bu harika bir önyargı," dedim. "Cinayet çözmenin teknolojiyle hiç ilgisi yok. Kafayla çözülür cinayet." Sesimi yükselterek, bir ilkokul öğretmeni edasıyla konuşmaya devam ettim.

"Polisin suçlu yakalama becerisi o ülkenin kişi başına düşen milli geliriyle orantılı değildir. Bakın, sağlık da öyle. Herkes sanıyor ki, Türkiye fakir diye, sağlık hizmetleri de kötüdür, ama örneğin teşhis konusunda Türk doktorları Alman doktorlarından kat kat daha iyi."

"İyi de, sen de Almanların en kötü olduğu alanı örnek olarak veriyorsun. Almanya'da sağlık hizmetlerinin döküldüğü bir sır değil. Doktorlar da teşhis koyma hususunda özellikle kötüler, evet. Ama cinayet aydınlatmak başka bir şey. Hatta..." Jean, kulağını kaşıyıp düşündü, "Rakamları tam olarak hatırlamıyorum, ama istatistiksel olarak da Alman polisinin çözdüğü cinayetlerin oranı çok yüksektir."

"Her neyse," dedim. Bu iyi polis-kötü polis tartışması bana göre bir konu sayılmazdı. "Bu cinayet seni neden ilgilendiriyor?"

Gözlerini başımın üstünde bir noktaya dikerek, dalgın dalgın, "İki yıldır Müller'i sanık sandalyesine oturtmaya çalışıyordum," dedi.

İrkildim. Müller'in hayatındaki sır, şu basit dekorlu Tayland lokantasında tarafımdan öğrenilmeyi mi bekliyordu yani?

"Neden?" diye sordum, sükûnetimi korumaya çalışarak. Koca bir tas dolusu pilavı masaya bırakan garsonun uzaklaşmasını bekledi Jean.

"Bilmem, hatırlar mısınız?" dedi. "Seksenlerin sonunda Batı Avrupa'yı sarsan bir çocuk cinayetleri zinciri vardı. Çocuk katliamı demek daha doğru olur aslında. Yaşları dört ile dokuz arasında değişen on iki çocuğun cesedi bulunmuştu peş peşe. Kaçırılan çocuklara önce tecavüz ediliyorlar, sonra da onları öldürüyorlardı..."

Çılgılık atar gibi, "Dur," dedim. Ağzımı kapatıp, tuvalete koştum. Çocukluğumdan beri ilk kez, midem kendini bağırsaklarımı kullanmadan boşaltmaya karar vermişti.

"Bu," diye düşündüm, kafam klozetin içindeyken, "Petra'nın oğlu Peter'in başına gelenler yüzünden... O zaman kusmak isteyip de kusamadığım için."

Kahvaltıda yediğim peynirleri çoktan hazmetmişim, kahvaltıdan sonra da hastanede annemle birlikte içtiğim kahve ve sonrasında iki kadeh köpüklü şarap dışında hiçbir şey girmemişti mideme: En pahalı kremlerle bakım yaptığım dizlerim bu ucuz lokantanın fayans döşeli tuvaletinin zemininde, kafam klozetin içinde uzun uzun kalmamı gerektirecek kadar çok tıknamış olduğuma seviniyordum şimdi.

İşim bitince klozetin kapağını kapatıp, üstüne oturdum. Dış dünyayı göğüslemeye kendimi hazır hissedene kadar, belki beş dakika öylece bekledim. Tuvaletten çıkıp, lavabonun üstünde asılı duran aynaya baktığımda gördüğüm surat tek kelimeyle korkunçtu: Sanki ağlamışım gibi. Neyse ki makyajım akmamıştı. Yüzümü yıkayamadığım için muslukta ıslattığım bir kâğıt havluyu yanaklarıma sürdüm. Üstünde lazımlığa oturmuş bir kız çocuğu resmi bulunan kapıyı kapadığımda, yandaki sigara otomatına dayanmış beni bekleyen Selim'le burun buruna geldim. Endişeyle yüzümü inceledi,

"Ne oldu?"

"Öğlen yediğim bir şey dokundu galiba," dedim başımı yere eğerek. Yalan söylemekten değil, yüzümü incelemesinden rahatsız olmuşum. Hızla masaya doğru yürüdüm, Selim'in zarafetle çektiği sandalyeye lök gibi oturdum. Ağzım sulanarak ısmarladığım 79 numaralı balık önümde duruyordu. Buram buram yayılan egzotik kokulara dayanamadığımı hissettim. Tabağı kendimden mümkün olduğunca uzak bir yere ittim.

"Ben bunu yiyemeyeceğim," dedim Selim'e, özür diler gibi. "Bana yasemin çayı söyler misin?"

"İyi misin?" dedi Jean.

Gülümsemeye çalışarak, "Çok çalıştım son zamanlarda," dedim. Yalan sayılmazdı. "Sen neden Müller'in peşinde olduğunu anlatıyordun."

"Bu tatsız konuları bırakıp, mesela Türk siyaseti konuşsak," diye müdahale etti Selim. Bir yandan da, sigara paketine uzanan elimi tutuyordu. "Şimdi içme istersen," dedi şefkatle.

Aynaya gerek olmadan yüzümdeki ifadenin korkunç olduğunu tahmin ettim: Selim, hemen geri adım atmıştı.

"Tamam, istiyorsan iç. Senin iyiliğin için söylemişim."

Jean'ın, flört eden insanların iktidar savaşlarına tanık olmaktan memnuniyet duymadığı belliydi. Müller konusuna dönmeye benden daha çok can atıyordu. Selim'in sigaramı yakışını seyrederken konuşmaya başladı.

"Kaçırılan çocukların akıbetini aydınlatmak konusunda polis başarısız oldu. Yedi ay içinde arka arkaya 12 çocuk kaçırıldı, kaçırılmalarından bir süre sonra da cesetleri bulundu. Birkaç ipucuna ulaşıldığı halde, olaylar aydınlanmadı."

"Çocuklar nereliydi? Yani, hangi ülkede oldu bu olaylar?" diye sordum, alacağım yanıtın korkarak.

"İlk çocuk Batı Almanya'da kaçırıldı, cesedi Brüksel'le Brugge arasında ormanlık bir arazide bulundu. Sonraki iki çocuk Belçika'dandı. Hollanda ve Fransa'dan da çocuklar kaçırıldı, iki üç hafta sonra da cesetleri bulundu. Cesetlerin bulunduğu yerler de farklıydı: Kimi zaman otobanın kenarında, kimi zaman ormanın içinde... Basit bir sapığın işi olamayacak kadar profesyoneldi her şey; hem çocukların kaçırılması, hem de götürüldükleri yer konusunda uzun bir süre hiçbir ipucu bulunamadı. Bir kaçırma olayında tanık ifadelerine dayanılarak zanlının eşkâli belirleniyor, bir sonraki olaydaki zanlı eşkaliyle alakası olmuyordu. Bir tek sapıkla değil, bir çeteyle karşı karşıya olunduğu belliydi."

"Biraz önce birkaç ipucu bulundu demiştin."

"Evet. Bir ihbar üzerine, kaçırılan çocukların götürüldüğü ev bulundu." Tabağında keşfettiği pembe renkli tuhaf bir sebzeği ağzına atarken konuşmaya devam etti. "Ev bulundu ama sonuca götüreceği bir ipucuna ulaşamadı. Aslında..."

"Ee?" dedim.

"Bu sayede çocukların porno film çekmekte kullanıldığı tespit edildi. Evin bodrum katında donanımlı bir stüdyo bulundu."

"Parmak izi, kan izi..."

"Hayır, polis eve girmeden iyi bir temizlik yapılmıştı. Bu da şaşırtıcı tabii, neden evi yakmadılar, diye soruyor insan mesela, Ama, olaylardaki tek tuhaf nokta bu değil, hayatımda gördüğüm en karmaşık, en içinden çıkılmaz olay."

"İki yıl önce ne oldu?" dedim.

"Nasıl iki yıl önce? Ha, iki yıldır Müller'in peşindeyim, dediğim için... Paris'te seks filmleri satan bir videocuda, ihbar üzerine çocuk pornoları ele geçirildi. Genellikle Uzakdoğu'da, Rusya'da falan çekilmiş filmler. Bu filmler arasından biri polisin dikkatini çekti."

Sözünü kestim.

"Polis hâlâ arıyor muydu o 12 çocuğun katillerini?"

"Dosya kapanmamıştı tabii. Ama bu kasetin dikkat çekme nedeni yıllar önceki olaylar, o çocukların porno filmlerde kullanıldığı şüphesi değil, bulunan filmin teknolojik özellikleri ve mekân kalitesiydi."

Yüzümü tiksintiyle buruşturdum.

Jean, "haklısın," dedi. Selim tek kelime etmeden oturuyordu.

"İğrenç, ama böyle. Çocuk pornolarının çekiminde kullanılan teknik normalde çok zayıf olurmuş. Bu tür filmleri tek bir sapık, amatör bir kamerayla çektiğinden herhalde. Bu filmde ise, ışık, kamera falan normalin çok üstünde kaliteliymiş. İşte, polisin dikkatini çeken de bu oluyor."

"Bu konuyu kapasak," dedi Selim.

"Bir dakika," dedim. "Fazla detaya girmeden anlatamaz mısınız?"

"Ben de bu pislikleri anlatmaya bayılmıyorum," dedi Jean.

"Sonunda ne oldu, yani Müller'e nasıl ulaştınız?"

"Clichy'deki pornocuda bulunan kasetteki çocuğun, 1990'da Rotterdam'daki bir yetiştirme yurdundan kaçırılan ve sonra diğerleri gibi öldürülen Wim olduğu tespit edilince, porno satıcısının bu kaseti nasıl elde ettiği araştırıldı. 'Uzatma' dediniz diye kısa kesiyorum, sonunda, Müller'in de bu çeteye dahil olduğu ve hatta filmleri onun çektiği bilgisine ulaşıldı. Daha doğrusu, başka bir suçtan yakalanan eski bir sabıkalı, sorgusu sırasında, kendisinin de çocuk kaçırma işinde kullanıldığını itiraf edip, çete hakkında bildiklerini anlatarak ceza indiriminden yararlanmak istedi. Bu adamın, öldürülmeden önce verdiği ifadede de Müller'in adı geçiyordu."

"Öldürülmeden önce mi?"

"Mahkeme önünde ifade vermesinden önce, hapisanenin duşunda adamın cesedi bulundu."

"Bu kadar güçlü müymüş bu çete?" dedim. Şimdi de midem ağrımaya başlamıştı.

"Hu," dedi. "Bence çok büyük bir iş bu."

"Yani, Müller'i de çete mi öldürttü sence?"

"Kesinlikle. İfade vermesini engellemek için."

"Ama, cinayetin işleniş biçimi... Bir tuhafılık yok mu?" Kendi düşüncelerinin üstünden ne kadar sıçrayabileceğini merak ediyordum. Jean, gene kulağını kaşıdı.

"Saç kurutma makinesiyle işlenmesi mi cinayetin?"

Başımı salladım.

"Evet, mesela. Hangi katil böyle bir cinayet işler? Çok amatörce. İpucu bırakmamış, o anlamda profesyonel; ama çetenin tuttuğu bir katil..."

"Tabancayla öldürürdü," diye sözümü tamamladı. Bir an durup, söylediklerimi tarttı. "Hem pis, hem karmaşık bir iş diyorum ya," dedi sıkıntıyla.

"Sen çocuklardan birinin ailesinin avukatı mısın?"

"Ha, bak o da önemli bir nokta. Çete, kaçırdığı çocukları seçmiş, hiçbir şeyi tesadüfe bırakmamış. 12 çocuktan beş tanesi yetiştirme yurdunda kalan, ana babasız çocuklar. Diğerleri de yoksul ailelerin, mültecilerin çocukları. Bu işin üstüne gitmeye ne maddi imkânları, ne de sosyal konumları elvermeyecek aileler."

"Seni kim tuttu öyleyse," dedim.

"Belçika'ya iltica eden Kamerunlu bir ailenin vekiliyim ben. Çocuklara karşı işlenen suçlar konusunda uzman olduğumu bilen iltica avukatı bir arkadaşım, aileye benimle konuşmalarını önermiş. Biraz inceleyince, davayı karşılıksız üstlendim. 10 yıldır olduğumuz yerde sayıyoruz. Tam çözüleceğine dair bir umut oluyor..." Sıkıntıyla iç geçirdi. "Görüyorsunuz işte..."

Yüzümü bira bardağının arkasına saklayarak, "Batı Almanya'dan kaçırılan bir çocuktan söz etmiştin," dedim. "Kaçırılan ilk çocuk," diye açıkladım. "O da yetiştirme yurdunda mı kalıyordu?"

Olayları bir kez daha yaşıyor gibiydi. Neden özellikle o çocukla ilgilendiğimi sormadı.

Başımı ellerinin arasına aldı. "Hayır. Çocuk, yaşlı anneannesinin yanında büyümüştü. Annesi ve babası Seoul'de yaşıyordu. Kadın Alman, kocası Koreliydi. Çocuğu kaçırılan aileler içinde kaderlerine razı olmak zorunda kalmayacak bir tek onlar vardı ama bu çift de çocukla ve akıbetiyle çok ilgisizdi. Gene de, olayı aydınlatmak için bir detektif tuttular sanırım. Bir sonuca ulaşamadı tabii. Çocuk öldürüldüğünde altı yedi yaşlarındaydı."

"İsmini hatırlıyor musun?" dedim.

"Peter," dedi üzüntüyle, bir hıçkırık gibi. Ne demek 'hatırlıyor musun?' Teker teker bütün çocukların isimlerini biliyorum."

Bir sigara daha yaktım.

"Bu olay... Ren kıyısında bir köyde mi yaşıyordu çocuk?"

"Köy denirse oraya, evet. Tuhaf bir adı vardı. Bir dakika..." Eliyle, konuşup, düşüncelerini bölmememiz için bir işaret yaptı.

"Pfaffenheck!" dedi. "Evet, evet, Pfaffenheck'ti. Annenin adı da Gudrun Kim. Korelilerin yarısından fazlasının soyadının 'Kim' olduğunu bu dosya üzerinde çalışırken öğrendim."

"Yani, çocuk yarı Uzakdoğulu, yarı Alman'dı," dedim.

"Evet," dedi. "Fiziksel olarak Uzakdoğuluya falan benzemiyordu bana kalırsa." Bir yandan omuz silkti, bir yandan da kulağını kaşıdı. "İnsanların evlilik hayatlarında neler olduğu beni ilgilendirmez."

"Peter'in annesinin adı Gudrun'du demek," dedim. Aklımdan geçenleri yüksek sesle söylemişim.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum Jean'a.

"Bir şey olmayacak," dedi. "Müller öldürülene kadar cinayetlerin çözülebileceğine dair bir umudum vardı. Bu adam buzdağının görünen parçasıydı. Poliste ifade verdiğini söylediğim, cezaevinde öldürülen adamın anlattığına göre, bağlantıları Müller kuruyormuş. Demek ki, çetenin diğer üyelerini de tanıyordu Müller." Üzüntüyle dudaklarını büzdü, "bunca yıllık uğraşımız boşa gitti."

"Yani olay kapandı mı?"

"Sadece Müller'in konuşması bize aşama katettirebilirdi. Bu sayede başka isimlere ulaşma ihtimali vardı. Artık yapılacak bir şey yok. Görüyorsun, Müller cinayeti hakkında gazetelerde çıkan haberleri bile takip etmiyorum. Bu iş bitti benim için." Son cümleyi söylerken gene kulağını kaşımıştı.

"Müller'in öldürüldüğüne neredeyse üzüleceğim," dedi. Bu olayların artık geride kaldığına inanmak istiyor gibi, elini başının gerisine doğru salladı.

"Evet," dedi Selim'in omzuna vurarak. "İyi bir şeyler konuşalım."

Yemeğin geri kalan kısmında direkt bana yöneltilen soruları yanıtlamak dışında hiç ağzımı açmadım. Selim'in beni eve bırakmak için ısrar etmesine de gerek kalmadı bu kez: Her türden iktidar gösterisi için yeterince yorgun ve düşünceliydim.

Taksi annemin evinin önünde durduğunda, Selim'in neden "Yarın 7'de kalkmam gerek," dediğini de aklım Petra ve Peter'de olduğu için anlamadım. "Saati kurup kalkarsın," dedim.

"Yani, yukarı gelmeyeyim, diyorum," dedi. "İlk gecemiz özel olsun. Hiç olmazsa ertesi sabah birlikte kahvaltı edebilelim."

Onun normalliği miydi beni de normal halime döndüren, bilmiyorum. "Boş ver," dedim. "Bu gece iyi olursa, birlikte kahvaltı edecek daha çok sabahımız var demektir."

Ertesi sabah Selim gerçekten de saat 7'de kalktı. Ben, yatağın içinde dönüp durdum. Kafamda onlarca cümle hazırladım, hiçbirini beğenmedim. Ne söyleyecektim Petra'ya?

Pek bir şey de söylemedim zaten. Ya da, o kısacık konuşmada her şeyi söyledim.:

"Müller'i kimin öldürdüğünü biliyorum artık."

"O zaman beni değil, polisi ara."

"Polisi aramak istemiyorum."

"Neden?"

"Bence sen yeterince acı çektin. Bir de hapse girmeni istemiyorum. Sadece, seni anladığımı bilmeni istiyorum."

Telefonu, yatağın baş ucundaki yerine bıraktım. Bavuldan, yanımda getirdiğim en güzel giysiyi çıkardım. Annemi ziyarete gidiyordum ne de olsa.

ON

×××

Üç gün sonra ben annemi huzurevine yerleştirmeye Mallorca'ya uçarken, Selim de, işlerini toparlamak için İstanbul'a döndü. Birlikte Fas'a gitmek üzere yeniden Berlin'de bulduğumuzda, annemle geçen bir Mallorca haftasının ardından, gerçekten iyi bir tatile ihtiyaç duyacak haldeydim.

İnsan âşık olunca, yorgunluğunu çabuk atıyor. Pırıl pırıl ilkbahar sabahında, yeni doğmuş gibiydim. Bol koruyucu faktörlü kremlere rağmen tatil boyunca fazla güneşte kalmadım; vaktinden önce kırışmaya niyetim yok. Gene de, bikini izlerime bakılırsa, epey bronzlaşmışım.

İstanbul'dan toplam üç hafta uzak kaldıktan sonra, döndüğümde, Pelin dükkâna iyice ısınmıştı. Kendi dükkânım için bile vazgeçilmez olmadığımı kanıtlarcasına, işler yokluğumda da tıkır tıkır yürümüştü.

Lale, Günebakan'dan istifa etmedi ama yüklü bir kıdem tazminatı ile kovuldu. Bir süre Küba'ya gitmeyi düşünüyor, dönüşünde de, artık gazetecilik yapmayacakmış. Ne yapacağını Allah bilir.

Yılmaz'ın çalıştığı reklam şirketinde işten çıkarılanlar oldu. Yılmaz, kovulmamayı başaran "vazgeçilmezler" arasında yer aldı. Maaşını düşürdüklerini duydum, ama o renk vermiyor. İstanbul borsası yükselme trendine girmiş; geçen Cumartesi Firuzğa'daki kahvede çayları o ısmarladı.

Fofo mu? Hâlâ âşık. Yokluğumda gelip eşyalarını toplamış, ondaki anahtarı da ev sahibine bırakmış. Kaba insan. Bunu da sineye çektim.

Dönünce telesekreterde Batuhan'dan mesaj buldum. Selim, "Kim bu adam," diyecek diye ödüm patladı. Bu Türk erkeklerinin sağı solu belli olmaz da.

Petra'yı bir daha aramadım. O da beni aramadı. Selim Fas'tan dönüşümüzden birkaç gün sonra, film ekibinin hâlâ İstanbul'da olduğuna dair bir haberi kahvaltıda yüksek sesle okudu. Yeni manitam sıkı bir gazete okuru.

Mesut'un uzun bir süre daha hapiste yatacağını tahmin ediyorum. Çıktığında da nasıl olsa beni unutmuş olur. Gene de, randevusuna gelemediği için arattırıp özür dilemesi şık bir davranıştı, değil mi?

TIRTILLAR VE BAŞKA BİRKAÇ ŞEY DAHA

Selim üç gündür Adana'da. İş gezisinde. İflas bayrağını çeken şirketler mi istersiniz, batan bankalar mı: Sekreteri, yüzünü benden daha çok görüyor. Kriz dönemlerinde avukatların işleri artarmış; borcunu ödeyemeyenler, hırsızlar, rüşvet alanlar, yankesiciler ve boşananlar arttığı için.

Selim'in yokluğundan şikâyetçi olduğum sanılmasın: Hem kısa süren ayrılıklar ilişkilere yarar, hem de ben, ne yalan söyleyeyim, sevgili yokluğunda kendimi oyalamayı iyi bilirim. Oysa bu kez, az önce ucuzluktan aldığım pırıl pırıl rugandan fiyonklu turuncu terlikler dahi yüzümde en ufak bir tebessüm yaratmadı, yaratmıyor: Bir sıkıntı duvarı yüreğimin etrafında... Koca bir tirtil beynimin içinde, ktır ktır kemirmede.

Böyle hafakanlar basacak ne var dersiniz; bir anlamda, bu soruya verecek tatmin edici bir yanıtım yok: İyi bir işim, varlığından memnun olduğum bir sevgilim, dertlerime ve sevinçlerime ortak olan arkadaşlarım var. Orta yaşlılığımın başlarındaki bir kadın hayattan başka ne ister? Peki tamam, biraz daha az kırışık, biraz daha az selülit belki. Ama sonbahar güzelliğine bürünmeye başlamış bu şehir-i İstanbul'da kırışıklarına ve selülitlerine baka baka dertlenecek bir kadın değilim.

....yani, kim ne derse desin o kadar da değilim.

Şimdi niye böyle bir şey söyledim? Bu hususta benden bir açıklama beklediğinizin farkındayım.

Bunun, yakın zamanlara kadar hayatımın başkişisi olan Juan Antonio Perez-Dominguez ya da kısaca Fofu denilen kimse ile ilgisi var.

Sanırım, on gün önceye dönüp olayları baştan anlatmalıyım.

Biliyorsunuz bu yaz başı ya da kış sonu, o kadar kısa sürdü ki o zaman dilimine ilkbahar demeye dilim varmıyor, Fofu âşık olup kayıplara karışmıştı. Geçen salı gününe kadar da kendisinden haber alınamadı.

İşte o gün, o meşum salı günü saat 5 sularında, dükkânda bir mahşer kalabalığı, kriz mriz dinlemiyor Türkler, polisiye alıyor yani, bir de baktım kapıda bizim Fofu dikilmekte.

Nasıl sevindiğimi tahmin edersiniz.

Fofu, sevgilisi Alfonso'nun Büyükada'daki evine yerleşmiş, İstanbul'a pek inmiyormuş, beni görmeye de bu yüzden gelememiş. Bilmeyenler için söyleyeyim, Büyükada Akdeniz'de sanılmasın, şuracıkta, burnumuzun dibinde, İstanbul'a deniz otobüsüyle bilemedin yarım saatlik mesafede. Bana sorarsanız, yolculuk isterse 10 dakika sürsün, ben deniz otobüsü denen o klostrofobik nesnelere binmem, Marmara rüzgârı eşliğinde çayımı yudumlayarak vapurun güvertesinde otururum, ki bu ayrı bir mesele.

Fofu'yu bir kez yakalamışken bırakmadım elbette. Hemen Selim'i aradım, akşam için rezervasyon yaptırmasını rica ettim; hep birlikte yemeğe gideceğiz. Selim'in İstanbul'un en sefil muhitlerinde; Eminönü gibi yerlerde kebabçılara gitmeye bayıldığını bildiğim için de özellikle, doğru düzgün bir lokantaya gitmek istediğimi söyledim.

Bu arada Eminönü'ne sadece sefil demek büyük bir haksızlık olur, onu da belirteyim. Esasen İstanbul'un en görkemli meydanı burada olup, İstanbul belediyelerinin ve Türk şehircilik anlayışının kurbanıdır ve memlekete merkez otobüs durağı olarak hizmet vermektedir, ki bu da ayrı bir mesele.

Saat 8'de Alfonso ve Selim'le Elmadağ'daki Japon Lokantası'nda buluşmak üzere randevulaştık. Ben, dükkândan bir an önce çıkıp eve gitmek, duş alıp, yemek için üstümü değiştirmek istiyorum... Sorarım size, bu son derece normal bir talep değil mi?

Fofu ise eve gitmemem, dükkânın karşısındaki çay bahçesinde oturup laflamamız için ısrar etmeye başladı. Ne ısrar etmesi, tutturdu; giderek zıvanadan çıktı ve sonunda işi bana hakaret etmeye kadar vardırırdı. Hem de ne hakaretler... Yemeğe de işe geldiğim kılıkla gidiverirmişim, ne varmış bunda? Benim bu orta sınıf hallerim canına tak etmiş zaten. Şıklığımdan, sarkan gıdımdan ve kuruyan cildimden daha önemli şeyler olduğunun farkında değil miymişim? Dünya İkiz Kuleler'e yapılan terör saldırısını konuşuyormuş, her an büyük bir savaş patlayabilirmiş, oysa ben hâlâ nelerle uğraşıyordum! Ne kadar sıkıcı olduğumu biliyor muyum? Benimle akli başında iki laf etmeye olanak yok muydu?

Tahmin edeceğiniz gibi, Fofu bu son sorusunun yanıtını kısa sürede öğrendi, o akşam yemeğe çıkılmadı, Alfonso ile de tanışılmadı.

Hayır, bir karış suratımın Fofu'yla ettiğimiz kavgayla ilgisi yok. Beynimi kemiren tırtılın da. Kimseyi benimle arkadaşlık etmeye zorlayamam, bu yaştan sonra değişmem, kaba, kırıcı ve nefret dolu insanlarla da uğraşamam.

Hafakanlarımın Selim'in her fırsatta iddia ettiği gibi yaklaşan muayyen günümle de ilgisi yok. Benim sevgilimin de dahil olduğu, kadınlarda çözemedikleri şeyleri "muayyen gün teorisi" ile açıklayan enternasyonal bir erkek grubu vardır ki, ben bu tür erkekleri severim esasen...

Her neyse, şu tırtıl meselesine geri dönersek... Çocukluğumdan beri, hoşlanmadığım konulara girmemek için lafı döndürüp dolaştırma huyundayımdır. İnsanların değişmediğinin canlı bir kanıtıym âdeta, değil mi efendim?

Peki, son bir kez daha: Her neyse, şu tırtıl meselesine geri dönersek...

İşin doğrusu şu ki ben bu tırtılın varlık nedenini ifade etmekte zorlanıyorum.

... (kısa bir sessizlik)

Belki de benimkine benzer tırtıllar bir kısmınızın kafasında da gezinmektedir, ki eğer hal bu ise, beni çoktan anlamışsınızdır. Diğerlerinin de... Lafı döndürüp dolaştırıp içinizi sıkımayayım, zamanınızı almayayım, söyleyeceğimi söyleyeyim. Konu şundan ibaret:

Petra'nın mükemmel cinayeti planlaması da, bu cinayeti işlediğini hiç itiraz etmeden kabullenmesi de beni rahatsız ediyor, bu rahatsızlık koca bir tırtıla dönüşüyor, beynimi kemir kemir kemiriyor.

(Bir kısım sevgili okura not:

Tırtıl benzetmesini beğenmeyenler, alternatif önerilerini katihirsel@web.de adresine elektronik posta atarak bana bildirsınler. Bizzat dükkâna gelinerek yapılan öneriler değerlendirmeye alınmayacaktır; bilginize sunulur.)

Ertesi sabah dükkândan içeri girdiğimde, hayatta bir hedefi olan insanların kararlı ve yorgun ifadesi vardı yüzümde. Son zamanlardaki pek çok gece gibi dün geceyi de uykusuz geçirmiştim, ama bu kez mutluydum. Derhal telefona sarıldım, beni Jean'a ulaştırabilecek kadın olan Muazzez Hanım'ı aradım. Muazzez Hanım Selim'in sekreteridir.

Beş dakika sonra hattın öbür ucunda Jean vardı.

"Elbette hatırlıyorum seni," dedi kendimi tanıtmaya girişimimi yarıda keserek.

"Ben... Şeyi sormak için aradım... Belki sana saçma gelebilir ama..."

"Doğruyu söyleyeyim mi?"

Neyin doğrusunu?

"Söyle," dedim.

"Hiçbir şey bana senin gibi bir kadının Selim'le birlikte olması kadar saçma gelemez."

Öksürerek boğazımı temizledim.

"Çocuk cinayetlerini konuşmuştuk ya o gece yemekte... Anladığım kadarıyla sende bütün çocuklara ve ailelerine ilişkin bilgi vardı."

"Hımmm."

"O bilgileri bana faksalayabilir misin diyecektim." Tuhaf bir istekte bulunduğumun farkındaydım.

"Neden bu dosya ile bu kadar ilgilendiğini ben sormayacağım. Nedenini söyleyip söylememek sana kalmış," dedi ciddi bir sesle.

"Eğer istediğim bilgileri bana vermeni engellemeyecekse, söylememeyi tercih ederim," dedim. İtiraf edeyim: Bu kadar karmaşık bir cümleyi bunca seneden sonra dahi Türkçe kurmaya kalksam zorlanırdım.

Bir an sessizlik oldu. Soluğumu tutmuş bekliyordum.

"Peki, vereyim dosyayı. Ama," dedi.

"Eee," dedim.

"Ama fakslamak uzun iş. Bizim dosyalar bilgisayarda kayıtlıdır. Elektronik posta adresin varsa oraya yollatayım."

Yukarda siz sevgili okurlarım için yazdığım adresi Jean'a da verdim. Çok değil, on dakika sonra internete girdiğimde, kısmen Fransızca, kısmen Almanca ve kısmen de hiç anlamadığım dillerde polis ve mahkeme tutanakları ve bazı tutanakların çevirileriyle birlikte toplam 183 sayfalık bir dosya, posta kutumda beni bekliyordu... Bunca sayfanın ve bilginin arasından istediklerimi ayıklamak da bana kalıyordu.

O kadarına da katlanacaktım.

Dükkânı ve müşterileri Pelin'e teslim edip evin yolunu tuttum.

Almanca tutanakları okuyarak, Fransızcaları çözmeye, Hollandaca olanlara ise anlam vermeye çalışarak notlar aldım. Kaçırılıp öldürülen sekizinci çocukla ilgili evrakları bitirdiğimde hava çoktan kararmış, hatta bir grup insan uykuya bile dalmıştı. Okuduklarım yüreğimi acıtıyordu, karnım açtı, bütün gün masa başında oturmaktan sırtım ağrıyordu, ikinci sigara paketini yarılamaştım ve tırtıldan kurtulmamı sağlayacak tek bir bilgiye dahi ulaşamamıştım.

Oysa orada, o 183 sayfanın içinde bir yerde, yani elimin altında olmalıydı aradığım şey.

Dokuzuncu çocuğa geçtim.

Dokuzuncu çocuk, Batı Almanya'dan, Krefeld'deki bir mülteci kampından kaçırılmıştı.

Çocuğun doğum tarihi... Kaçırıldığında beş yaşında bile değildi. Beş bile değildi.

İçimi bir ürperti sardı. Şimdiye kadarki çocukların en küçüğü buydu. Elimi alnıma bastırdım. Hâlâ migrenimin tutmuş olmaması bir mucizeydi. Bir sigara daha yaktım. Okumaya devam ettim.

Çocuğun doğum yeri: Sofya.

Yakınları...

Anne.

Bir tek annesinin ismi vardı. Baba adına ayrılan hane boştu.

Anne: Mitka Marinova.

Kadının Alman makamlarına yaptığı iltica başvurusu reddedilmiş, ülkesine gönderilmesine bir hafta kala çocuğu kaçırılmıştı.

Annenin adresi... j.k. ilinden, bl.54 (vila?) et.3 1342 Sofya, Bulgaristan

tel... (++359 2) 292 44 76

Bambi Büfe'de kaşarlı tost yemek için dışarı çıktım.

Sabah uyandığımda bedensel ve ruhsal bir harabeydim. Öğrendiğim detaylar gece boyunca uykumda beni kıvrandırmıştı. Dişimi fırçaladıktan sonra bile ağızımdaki pas tadı

gitmedi. Bugün cumartesiydi. Oysa ben ne Yılmaz'a, ne de şen şakrak dedikodulara katlanabilecek durumda değildim.

Arayıp, gelemeyeceğimi söyledim.

Yeniden bilgisayarda beni bekleyen dosyanın başına oturmadan cesaretimi toplamak için kahve yapmak üzere mutfağa gittim.

İşte, kafamda beliren ışık da, çaydanlığa gözlerimi dikerek kahve suyunun kaynamasını beklediğim o anda yandı.

Üç ay öncesine, sıcağın güvercinleri bile terlettiği bir Haziran gününe kaymıştı düşüncelerim. Yeniköy'deki yalının merdivenlerini çıkıyordum. Kapıdan girdiğimde ağır antikaların nemli kokusunun karıştığı bir serinlik karşılıyordu beni. Salona geçiyordum. Verandada oturmak istiyordum, bu tıkkış tıkkış eşyalarla dolu büyük vitrinde değil. Verandaya çıkmadan...

Yalnız değildim.

Beyaz giysili hizmetçi vardı yanımda. Türkçeyi nasıl öğrendiğini anlatıyordu. "Bulgaristan'dan geldim, burda işe başladım," diyordu.

"Bulgaristan'dan geldim," diyordu. Bulgaristan'dan.

Çalışma odama gittim telefon etmek için. Kendimi saçma bir şey yapıyormuş gibi hissetmeme engel olamıyordum. Sağduyulu okurlar da benim bu hissime paylaşıacaktır.

Dün akşam not aldığım numarayı çevirdim. 00359 22924476

Klik diye bir ses duyuldu. Bekledim. Kalbim mideme yapışmış, orada sürdürüyordu atmayı. Sabırsızlıkla beklemeye devam ettim. Numara düşmedi.

Tekrar ara tuşuna bastım.

Mutfakta, kahve suyunun fokur fokur kaynadığını düşündüm. Numara gene düşmedi.

Bu kez tekrar ara tuşuna basmadım, numarayı çevirdim. Kahvemi içip öyle mi arasaydım acaba?

Biraz bekledim. Romanlardaki gibi, tam telefonu kapamaya niyetlendiğim anda, titrek zil sesini duydum. Çalıyordu. Telefon açılırsa ne diyecektim ve hangi dilde diyecektim?

Telefon açıldı. "Günaydın," dedim İngilizce.

Bulgarca bir yanıt geldi karşıdan.

İngilizce, "İngilizce biliyor musunuz?" diye sordum. Hemen ardından da, "Deutsch?" diye ekledim.

Kadın Bulgarca bir şeyler söyledi gene.

"Mitka Marinova," dedim bu kez, bildiğim dilleri sıralamak yerine.

Kadın, Bulgarca bir şeyler söylemeye devam etti. Sanki sorunumuz ortak bir dilimiz olmaması değil de, birbirimizi duyamamamızmış gibi, yüksek sesle "Mitka," dedim bir kez daha.

Karşıdan hiçbir yanıt gelmedi. Masanın üstünde sigara paketimi aradım gözlerimle.

"Alo! Mitka'yı mı aradınız, kimsiniz?" dedi bir erkek sesi. Almanca.

"Biz Mitka'yla Almanya'da tanışmıştık. Krefeld'de. Ben arkadaşım," dedim.

"Mitka Sofya'da değil. Türkiye'de çalışıyor," dedi.

Derin bir nefes aldım.

"Onu arayabileceğim bir numara var mı sizde?" diye sordum. "Biz iyi arkadaşık. Uzun zamandır kendisinden haber alamadım. Belki benden söz etmiştir size. Adım Tina. Ganalıyım." Gana'da Tina adında kadınlar olup olmadığını sormayın, hiçbir fikrim yok. Telefondaki adamın da bu konuda fikri olmadığından emindim.

"Bir numara var," dedi. Ve söyledi.

Hemen aramadım. Birkaç kahve ve sigara içecek kadar zaman tanıdım kendime.

"Sana Adana yaramış," dedim. Gülümseyerek saate baktı. "Geç kalacağız, çıkalım mı?" dedi. Beni Yeniköy'deki kahvenin önünde bırakıp, çalışmak için büroya gitti Selim.

Kahvenin derme çatma kapısından girer girmez, karşı köşedeki masada oturan iki kadını gördüm. Beyaz giysili hizmetçi, bugün san mercerize bir kazak giymişti. Saçları ise onu ilk gördüğüm o haziran günündeki gibi arkadan topluydu. Bu mesafeden bile seçilebilecek kadar koyu renkli bir ruj sürmüştü.

Masaya doğru yaklaşırken, Mitka'nın yanındaki kadını inceledim: İri burunlu, iri dudaklı, iri gözlü bir kadındı. Gözlerini saymazsak, bence görünüşündeki en kayda değer ayrıntı, leopar desenli bluzuydu. Ellerini hızla kollarında gezdirmesine bakılırsa o da bu ipekli kolsuz bluzların mevsiminin geçtiğinin farkına varmıştı ya...

Masanın yanında ayakta durdum. İkisinin de benimle el sıkışma zahmetine girmek istemediği belliydi. "Merhaba," deyip oturdum.

Çantamdan sigarayla çakmak çıkarırken beni süzdüklerinin farkındaydım. Tırnaklarımdaki oje, çantayı sapından tutup, tahta sandalyenin koluna asışımı, saçımın modelini, biraz önce aceleyle sürdüğüm farın rengini...

"Siz kahvaltı ettiniz mi?" diye sordum.

Yanıt vermediler.

"Biz tanışmadık," dedim leopar bluzlu kadına.

"Biliyorum kim olduğunuzu," dedi.

"Ben sizin kim olduğunuzu bilmiyorum ama," dedim.

Elini kaldırıp bir bilinmeyene doğru salladı. Kapının yanında ayakta duran bir adam koşarak yanımıza geldi.

"Buyur abla."

"Bana bir kazak bul Necmi, üşüdüm," dedi.

"Derhal abla," dedi Necmi.

Gözlerimi kısıp kadına baktım.

"Siz Yakut'sunuz," dedim.

Şimdi heyecanlanmıştım işte.

"Mitka'yla niye buluşmak istediniz?" Bu soruyu sorarken ses tonu öylesine düşmancaydı ki, itiraz etmem gerektiğini düşündüm.

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. "Ben sizin düşmanınız değilim." Gülümseyerek Mitka'ya baktım. "Konuşmak istedim."

Ne beceriksizlikli! Hemen geri adım atmıştım. Oysa, sevimlilik yapmanın sırası değildi.

Garsona sade bir kahve söyledim.

"Petra'yla konuştuğunu biliyorum," dedi Yakut. "Petra sana bir beden büyük gelmişti ama Mitka'yı dişine uygun buldun, değil mi? Bu işin içinde sadece ikisi yok, ben de varım, haberin olsun, ayağını ona göre denk al!" Esmer, kemikli eliyle masaya vurdu. Masanın üstünde duran su şişesi Uludağ gazozlarının eşantiyonu örtüye içindeki suları saça saça yere düştü. Sandalyesini biraz geriye itti Yakut.

"Bize şantaj yapılmaz!" dedi dişlerinin arasından.

"Kimseye şantaj yapmaya niyetim yok."

"Olmaması senin lehine olur."

Çevreme baktım. Kahve, pazar gezmesine çıkmış çocuklu aileler ve gençlerle doluydu.

"O sümsük avukat dostuna güveniyorsan..."

Selim'e "sümsük" demesi miydi beni çığırından çıkaran? Yoksa, sırtımı birilerine yaslamaya ihtiyacım olduğunu düşünmesi miydi?

Aniden öne doğru uzanıp, sağ elimle leopardlı bluzunun yakasına yapıştım, onu kendime doğru çektim. Elim masanın üstüne, biraz önce suyu döktüğü örtüye değiyordu, çenesi de elimde.

"Sümsük sensin," dedim yüzünü iyice yüzüme yaklaştıracak.

"Rezaletin âlâsını da sen değil ben çıkarırım."

Sol elimle saçlarını kavradım. Şimdi yakasını bırakmış, yüzünü masaya yapıştırmıştım. Mitka ayağa fırlamış, bağırıyordu. Bize doğru koşarak yaklaşan ayak seslerini duyduğumda, yüzünü masaya sertçe vurup, saçlarını bıraktım. Sandalyesine çöker gibi oturduğunda acıyla burnunu tutuyordu ama, kanayan burnu değil, dudağıydı.

"Abla!" dedi siyah takım elbiseli bir adam. Necmi değildi. Gözlerini dikip bana baktı, emrin gelmesini bekledi.

"Bir şey yok," dedi Yakut. "Sen git." "Dur!" diye seslendi adamın arkasından. "Mitka'yı eve götür."

Onların ardından eliyle ağzını kapatarak kalktı, lavaboya gitti.

Bir sigara yaktım.

Yakut döndüğünde kahvem gelmişti. "Nasıl görünüyorum?" dedi otururken. Yanıt vermedim.

"Nasıl görünüyorum?" dedi tekrar. "Deminkinden daha iyi," dedim. "Bir kazak bulamadılar bana," dedi. "Kalkalım," dedim. Müşteriler konuşmayı bırakmış, yan gözle bizi seyrediyordu.

Yolun karşı tarafında birlikte taksi beklerken, "İlk kez başıma böyle bir şey geliyor," dedi. "Bir de Almanlara korkak derler."

"Biraz abarttım," dedim.

"Bu kadar güzel olmasaydın seni affedemeyebilirdim gene de," dedi.

"Aman," dedim. "Bu konuya hiç girmeyelim. Güzelliğin önemsiz olduğuna kendimi inandırmaya başlamam gereken yaşa geldim."

"Ooo, dur bakalım daha," dedi Yakut.

*
**

Bir ilk kitap yazma ve yayımlatma sürecinin çeşitli nesnel ve öznel zorluklarla dolu olduğunu söylemeliyim. Bu sürecin herhangi bir aşamasında dostlukları ya da eleştirileriyle beni destekleyen arkadaşlarıma teşekkür etmek istiyorum: Rüstem Batum, Arzu Çağlan, Otto Diedrichs, Tuğrul Eryılmaz, Neslihan Kurt, Fatih Özgüven, Canan Parlar ve Yıldırım Türker.

Adli Tıp Uzmanı Sayın Prof. Dr. Hamit Hancı'ya da bana zaman ayırıp, pek de eğlenceli olmayan konulardaki sorularımı yanıtladığı için teşekkür ederim.